The
BOOK-a-month Club
ERNAKULAM

സുകൃതിയായ വികൃതി

സുകൃതിയായ വികൃതി

അലക്സാണ്ടർ
ചെറുകരക്കുന്നേൽ

പ്രതിമാസഗ്രന്ഥക്ലബ്ബ്

എറണാകുളം

1953-ലെ വാർഷികവരിസംഖ്യ

18 രൂപായാക്കി

കുറച്ചിരിക്കുന്നു.

ആവശ്യപ്പെടുക:—

സെക്രട്ടറി, പ്രതിമാസഗ്രന്ഥക്ലബ്ബ്

എറണാകുളം

പ്രതിമാസഗ്രന്ഥക്ലബ്ബ്

എറണാകുളം

No. 5

(1953 ജൂൺ)

സുകൃതിയായ വികൃതി

(അലക്സാണ്ടർ ചെറുകരക്കുന്നേൽ)

An abridged version

of

'The Man who got even with God'

by

M. Raymond O. C. S. O.

മുൻപ്രസാധീകരണങ്ങൾ

ആത്മാർപ്പണം

അമൂല്യനിമിഷങ്ങൾ

വള്ളത്തോൾ കണ്ട റഷ്യ

ഏഴകളുടെ തോഴർ

സൗന്ദര്യപൂജ

മിൻസെന്തി

അണ്ടർഗ്രൗണ്ട്

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ ചോരിയിൽ (1-ം 2-ം ഭാഗങ്ങൾ)

വില്ലാർവട്ടം

വിപ്ലവച്ചുഴിയിൽ

റൂസ്‌വെൽററ് (മെമ്പർമാർക്കുമാത്രം)

ഇതാണ് എൻെറ കഥ

അടുത്ത പുസ്തകം

'കാല്പാടുകൾ'

വിഷയവിവരം

Catholic Book Crusade Patna

Christ the son of God	6	0	0
Red Sand	5	0	0
Man's Triumph With God	3	8	0
The Harp of St. Francis	3	0	0
Stella	3	0	0
The Saviour	2	8	0
The Blood On The Mountains	5	0	0
Too Many Of Us	3	0	0
Moral Law	2	0	0
Faith and Morals	2	0	0
Common Mystic Prayer	7	0	0
God and the Atom	3	0	0
Philip of Armendel	1	4	0
The Confessions of St. Augustine	7	8	0
I Believed	8	0	0
Communism and Man	3	0	0

PAMPHLETS

Creation and Evolution	0	6	0
God can we find Him	0	12	0
Industry at the Crossroads	0	8	0

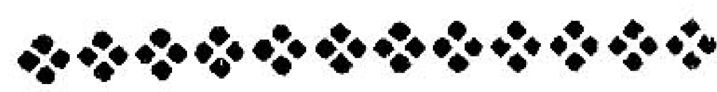
POSTAGE EXTRA

ORDER TO:-

BOOK-A-MONTH CLUB,

ERNAKULAM.

സമ്മാനദാനത്തിന്

പ്രതിമാസ ഗ്രന്ഥക്ലബ്ബ് വക

ആറാം നമ്പ്രായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ

"മിൻസെന്തി"

വിദ്യാലയങ്ങളിൽ സമ്മാനദാനത്തിനു പറ്റിയതാണെന്നു പലരും അഭിപ്രായപ്പെടുകയാൽ അതിനു തക്കവണ്ണം നല്ല കാലിക്കോയിൽ കമനീയമായി ബയിൻറുചെയ്തു ഏതാനും കോപ്പികളും തയ്യാറായിരിക്കുന്നു.

വില രൂപാ **3-8-0**

ഉടനെ ആവശ്യപ്പെടുക:—

സെക്രട്ടറി,

പ്രതിമാസഗ്രന്ഥക്ലബ്ബ്

എറണാകുളം.

മനോഹരമായ
വിവാഹപാരിതോഷികം

---

18 രൂപാ വധൂവരന്മാരുടെ പേരിൽ അടച്ച് പ്രതിമാസ ഗ്രന്ഥക്ലബ്ബ് വരിക്കാരാക്കുക.

ആണ്ടുവട്ടം എല്ലാ മാസവും നിങ്ങളെ പററിയുള്ള സ്മരണ നിലനിർത്തുന്നതിനു പററിയ സമ്മാനം.

ശാശ്വതമായതും എല്ലാവരും വിലമതിക്കുന്നതുമായ സമ്മാനം.

ആയുഷ്കാല മെമ്പർ

200 രൂപാ മാത്രം

PRINTED AT THE I. S. PRESS, ERNAKULAM,
and Published by the Secretary, Book-A-Month Club, Ernakulam.

ഒരു വാക്ക്

'The Man got even with God' എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അനുയോജന വിവർത്തനമാകുന്നു ഈ പുസ്തകം. യൗവനത്തിൽ പല വികൃതികളും കാട്ടിക്കൂട്ടി ഒടുവിൽ ഗെത്സെമിനി ആശ്രമത്തിൽ ചേർന്നു വീരസുകൃതിയായി ചരമമടഞ്ഞ ഒരു അമേരിക്കൻ കെൻറുക്കിയന്റെ കഥയാണിതു്. ഒരു നോവൽപോലെ അത്യന്തം രസകരവും ഒരു ആദ്ധ്യാത്മിക ഗ്രന്ഥം പോലെ വിജ്ഞാനപ്രദവും പണ്ഡിതപാമരന്മാരിൽ ഉത്തേജനവും ഉന്മേഷവും ഒരുപോലെ കൈവളർത്താൻ സമർത്ഥമായ ഒരു ജീവചരിത്രം.

ജോണി ആശ്രമത്തിൽ ചേരാൻപോകുന്നെന്നു കേട്ടപ്പോഴേ നാട്ടുകാരെല്ലാം പറഞ്ഞു, സന്ന്യാസ ജീവിതത്തിനു പററിയതല്ല അവന്റെ നോക്കും വാക്കുമെന്നു്. അവൻ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ആ പെണ്ണുപോലും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി. വീട്ടുകാർക്കെല്ലാം അതു ഒരു പുതുമയായിരുന്നു. ഈ ചുററുപാടുകളെല്ലാം അവന്റെ നിശ്ചയത്തെ ഇളക്കുകയല്ല, ദൃഢപ്പെടുത്തുകയാണു് ചെയ്തതു്. തനിക്കു സന്ന്യസിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോയെന്നു് ഇവർക്കൊക്കെ ഒന്നു കാണിച്ചുകൊടുക്കാനാണു് അവന്റെ പുറപ്പാടു്.

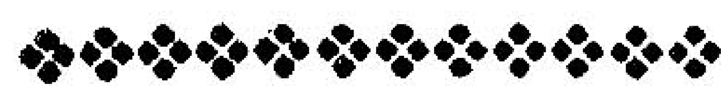
പുറത്തെല്ലാം വിപ്ലവം ഉണ്ടാക്കിയശേഷം ആ വികൃതി ചെന്ന് ഒടുവിൽ കോവന്തയിൽ ചേർന്നു. അവിടേയും വിപ്ലവം. വീട്ടിൽവെച്ച് അപ്പനോടാ യിരുന്നു എതിർപ്പ്. അതിന്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ പുകയിലശാല ചാരമായി. ആശ്രമത്തിൽ വെച്ച് ആബട്ടിനോടായി. കഴുത്തിന്നുനേരേ കത്തി ഓങ്ങിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ഭയപ്പെടുത്തി. ഒടുവിൽ അവൻ ഏററുമുട്ടുന്നതു് ദൈവത്തോടാണ്. വാശിയോടും കരുതലോടുംകൂടി നടത്തിയ ആ ഏററു മുട്ടലിൽ അവസാനം അവൻതന്നെ ജയിച്ചു!

ഇതിനിടയ്ക്കു വേറെയും ഉണ്ട് അവന്റെ വേല ത്തരങ്ങൾ. ഒരുയുവതിയിൽ അനുരക്തനാകുക; അ തൊരു രംഗം. ആശ്രമത്തിൽവെച്ച് ഒരു സന്യാസ സഹോദരന്റെ തല പിളക്കാനായി തൂമ്പായുമായി ഗേററുങ്കൽ കാവൽ നില്ക്കുന്നതു വേറൊരു രംഗം. വി പ്ലവച്ചുഴിയിൽ കിടന്നുള്ള അവന്റെ ഏററുമുട്ടലുകളും വിജയവും വീരോചിതമാണ്.

ആരുടെ മുമ്പിലും നട്ടെല്ലു കുനിക്കാതെ ഏതു പ രിതസ്ഥിതിയോടും മല്ലിടാൻ കരുത്തുള്ള ആ 'തിപ്പൊ രിയൻ പ്രകൃതി' യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി ഏററുമുട്ടുന്നതും ക്ഷിപ്രകോപിയായ ആ 'അഗ്നിപർവ്വത'ത്തിന്റെ പ്ര തികാരച്ചൂട സുകൃതാർത്ഥിയായി പകരുന്നതും കാണേ ണ്ട കാഴ്ചയാണ്.

വിവർത്തകൻ.

ഉപോദ്ഘാതം

പ്രസാദവരം ഒരു യാഥാൎത്ഥ്യമാണ്. അതെത്രയോ പരമാൎത്ഥമാണെന്നു കാണിക്കാം.

അഗ്നിപർവതംപോലെ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്ന ആ വികൃതികൂട്ടനെ അതു സൗമ്യനും ശാന്തനുമായ ഒരു സുകൃതിയാക്കി.

എപ്പോഠം? എങ്ങനെ? പറയാം.

ഗെത് സെമ്മനി ആശ്രമത്തിൽവെച്ച്; ട്രാപ്പിസ്ററു ചിട്ടകഠം ഉപയോഗിച്ചു; അധികം കാലങ്ങഠംക്കു മുമ്പൊന്നുമല്ല ആ സംഭവം നടന്നതു്.

കന്നാലികളെ നോക്കുന്ന പിള്ളേരെപ്പററി ഏറെക്കുറെ ഒരു ജ്ഞാനം നമ്മുടെ മനസ്സിലുണ്ടാകാം. എന്നാൽ ഈ ട്രാപ്പിസ്ററു ചിട്ടയെന്നു പറയുന്നതെന്താണ്? കന്നാലികളെ ഉപദ്രവിക്കാൻ വരുന്ന കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ ട്രാപ്പ് വെച്ചു കുരുക്കിലാക്കുന്ന വല്ല വിദ്യയുമാണോ? നിങ്ങഠം ഒരുപക്ഷേ അത്ഭുതപ്പെട്ടേക്കാം.

വളരെ വളരെ നൂററാണ്ടുകഠംക്കു മുമ്പ്, അതായതു് മൂന്നും നാലും നൂററാണ്ടുകളിൽ ചില വീരപുരുഷന്മാർ ദൈവസ്നേഹത്താൽ പ്രചോദിതരായി, ദൈവത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം ജീവിക്കുവാനായി, ലോകത്തേയും തങ്ങഠംക്കു പ്രിയപ്പെട്ടവരേയുമെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു ഏഷ്യായിലും ഈജിപ്റ്റിലും പലസ്തീനായിലും ഉള്ള മണലാരണ്യങ്ങളിൽ പോയി ഏകാന്തജീവിതം തുടങ്ങി. കു

റെക്കഴിഞ്ഞു് അവരെല്ലാം ഒന്നിച്ചുകൂടി ഒരാളെ ശ്രേഷ്ഠനായി തിരഞ്ഞെടുത്തു ഒരു സാമൂഹ്യജീവിതം തുടങ്ങി.

5-ാം ശതകത്തിൽ സെൻറു ബെനഡിക്ററ് ഇററലിയിൽവെച്ചു് അവക്കുവേണ്ടി ഒരു നിയമസംഹിത എഴുതികൊടുത്തു. കാലഗതിക്കനുസരണമായി പിന്നീട് പല പരിഷ്കാരങ്ങളും അതിനുള്ളിൽ കയറിപ്പററി. ആരംഭത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ചൈതന്യം മന്ദീഭവിച്ചു. അതിനെ പുനരുദ്ധരിക്കാനായി പല പരിശ്രമങ്ങളും പിന്നീട് നടന്നു. സെൻറു ബെനഡിക്ററിൻെറ നിയമത്തെ അക്ഷരംപ്രതി അനുഷ്ഠിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിനു തയ്യാറായി മുമ്പോട്ടുവന്ന കുറെ വീരമതികൾ ഫ്രാൻസിൽ സിററാക്സ് എന്ന സ്ഥലത്തു ഒരു ബെനഡിക്ററൻ ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചു. അതാണ് സിസ്റ്റേർസ്യൻ സഭക്കാരുടെ ആദ്യത്തെ ആശ്രമം.

നൂററാണ്ടുകൾ പിന്നിട്ടതോടുകൂടി പിന്നേയും കടന്നുകൂടി പരിവത്തനങ്ങൾ പലതും. പതിനേഴാം ശതകത്തിൽ ഫ്രാൻസിൽ ലാ ട്രാപ്പേ എന്ന സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്ന സിസ്റ്റേർസ്യൻ ആശ്രമാധിപനായ ഡേറാഞ്ചേ (De Rance) ആ പഴയ നിയമസംഹിതയെ വീണ്ടും സമുദ്ധരിച്ചു. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിൽ പെട്ട നെൽസൺ കൗണ്ടിയിൽ കെൻറുക്കിയിലുള്ള ഗെത് സെമ്മനിയിൽ 1848 ഡിസംബറിൽ ആദ്യത്തെ ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സന്യാസാശ്രമം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു.

ഈ ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സന്യാസജീവിതം 12-ാം നൂററാണ്ടിലെയോ 17-ാം നൂററാണ്ടിലെയോ പുതിയ സൃഷ്ടിഒന്നുമല്ല. പാശ്ചാത്യസഭയിൽ നിലവിലിരിക്കുന്ന ആശ്രമജീവിതങ്ങളിൽ ഏററവും പുരാതനമായതാണ് അ

തു്. ഒററവാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സന്ന്യാസം 5-ാം ശതകത്തിലെ സിസ്റ്റേർസ്യൻ പൗരാണികതയുടെ 20-ാം നൂററാണ്ടിലെ പുതിയ പതിപ്പാണു്. ശാന്തസമാകർഷകവും നിശബ്ദപൂർണ്ണവുമായ ഗത്‌സെമ്മനി ആശ്രമത്തിൽ, 15 നൂററാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പെഴുതിയ സെൻറ് ബെനഡിക്ററിൻെറ ആ പൗരാണിക നിയമത്തെ അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു് ഏകദേശം 120-ഓളം ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സന്ന്യാസികൾ അവരുടെ ആബട്ടിൻെറ കീഴിൽ ഇന്നു ജീവിക്കുന്നു.

ട്രാപ്പിസ്റ്റുകൾ 'ട്രാപ്പ്' വെക്കുന്നതിലും വിദഗ്ദ്ധരാണു്. തീർച്ചയായും മൃഗങ്ങൾ അതിൽ ചെന്നകപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അവർ തയ്യാറാക്കുന്ന കുരുക്കുകൾ ആദ്ധ്യാത്മികങ്ങളാണു്. അതിൽ കുടുങ്ങുന്ന മൃഗങ്ങൾ പിശാചുക്കളാണു്. മനുഷ്യാത്മാക്കളെ ഉന്നംവെച്ചു് പാത്തും പതുങ്ങിയുമെത്തുന്ന പിശാചു് ട്രാപ്പിസ്റ്റിൻെറ കുടുക്കു കഴുത്തിനു മുറുകുമ്പോളാണു് പററിയ അമളി മനസ്സിലാക്കുക. ആത്മാക്കളെ പൈശാചികാപകടത്തിൽനിന്നു അവർ സാമർത്ഥ്യപൂർവ്വം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നു. അവർ ക്രിസ്തുവിൻെറ ഭൃത്യരാണു്. ഈ ട്രാപ്പ് വെയ്ക്കുന്നതും പണിയെടുക്കുന്നതുമെല്ലാം അവിടുത്തേക്കു വേണ്ടിയാണു്. ജോണിയെപ്പോലെ ഉത്സാഹിച്ചു പണിയെടുക്കുന്നവർ ഉന്നത വിശുദ്ധിയിലേക്കു സമീപിക്കുന്നു.

എന്താണു് ട്രാപ്പിസ്റ്റുകളുടെ പ്രോഗ്രാം. സഭാമാതാവു് നിഷ്കർഷിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള ഒരു കാനോനികജീവിതമാണു് വത്സരവട്ടം മുഴുവൻ അവർ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. രാവിലെ ദിവ്യബലിയും ദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണവും, തുടർന്നു കാനോനികനമസ്കാരവും.

രണ്ടാമത്തെ പരിപാടി, വയലിലേക്കു ഇറങ്ങുക യാണ്. അവർ അപ്പം ഭക്ഷിക്കേണ്ടതു നെററിയിലെ വിയപ്പുകൊണ്ടുവേണം. എല്ലുമുറിയെ പണിയെടുക്കുന്ന ഒരു തൊഴിലാളിയായിട്ടാണ് അവിടെ അവരെ കാണുന്നതു്.

അനുദിന കാര്യപരിപാടിയിലെ അടുത്ത ചടങ്ങ് മാനസ്സികോല്ലാസമാണ്. വി. ലിഖിതങ്ങളും സഭാപിതാക്കന്മാരുടേയും വിശുദ്ധന്മാരുടേയും ചരിത്രങ്ങളും മാറിമാറി വായിക്കണം.

ശരീരത്തിനെന്നപോലെ മനസ്സിനും വ്യായാമം ആ പ്രോഗ്രാമിൽ കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മനസ്സിനെ അരോഗദൃഢമാക്കുന്നതിനു സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു മനഃപ്രാത്ഥനയാണ്. ക്രൂശെക്കുടെ ദിവ്യകാരുണ്യസ്ഥിതനായ അവരുടെ യജമാനനെ സന്ദർശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇതരസന്യാസികളെ ഉള്ളുതുറന്നു സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടു് ആത്മാത്ഥമായ സാഹോദര്യബന്ധം അവർ കൈവളത്തുന്നു. ഈ അനുഗ്രഹീത സിദ്ധികൾക്കെല്ലാം പര്യാപ്തമായ വിധത്തിലാണ് ട്രാപ്പിസ്റ്റ് ആശ്രമത്തിൽ പശ്ചാത്തലസംവിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. പരിപൂർണ്ണനിശബ്ദതയും ഏകാന്തതയും സദാ കളിയാടുന്ന ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ശാന്തിയും സമാധാനവും ആനന്ദവും എപ്പോഴും അലയടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ആദ്ധ്യാത്മികമണ്ഡലത്തിൽ അമൂല്യനേട്ടങ്ങൾ ലോകത്തിനായി സമ്പാദിക്കുന്ന ഈ യതിശ്രേഷ്ഠന്മാർ ലോകത്തിൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽനിന്നു ഒളിച്ചു പാക്കാനാണ് ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്. ചില പുരോഗമനക്കാർ ട്രാപ്പിസ്റ്റുകളുടെ നേരെ നെററിചുളിക്കാറുണ്ടു്. "ഈ നഷ്ടം എന്തിന് ?"

പതിനൊന്നാം പീയൂസ് തിരുമേനി അവരോടു മറുപടി അരുളിച്ചെയ്യുന്നു. "അജ്ഞാതജീവികളായ ആ വീരാത്മാക്കളുടെ ജീവിതം പ്രയോജനരഹിതമോ കാലത്തിനിണങ്ങാത്തതോ അല്ല....... ഇന്നത്തെ കാലത്തു് അവരെപ്പോലെയുള്ളവരെയാണ് ഏററവും കൂടുതൽ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതു്. കാരണം, പ്രാർത്ഥനയുടേയും പരിഹാരത്തിൻേറയും കടമകൾ നിർവഹിക്കുന്നവർ മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിൽ സജീവപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരെക്കാൾ കൂടുതലായി സഭയുടെ വികസനത്തിനും ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കും സഹായിക്കുന്നു."

അപ്രകാരമുള്ള സന്യാസികളിൽ ഒരാളായിത്തീരുകയാണ് ജോണി ചെയ്തതു്. ഫലങ്ങൾ മാത്രമല്ല തൻെറ ജീവിതവൃക്ഷത്തിൻെറ വേരും തടിയും ശിഖരങ്ങളുമെല്ലാം സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിനു അവൻ നൽകി. അവൻ എല്ലാം നൽകി, എല്ലാം നേടി. അവൻെറ സർവസ്വവും ദൈവമായിത്തീർന്നു. പൌരുഷത്തിൻെറ പരമപ്രകടനമായ അവൻെറ ആ ആത്മബലി, ഒരു ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സന്യാസിയായിട്ടുള്ള ജീവിതം ഒരുകാര്യം സ്പഷ്ടമാക്കി—ദൈവാനുഗ്രഹം ലഭിക്കുന്നെങ്കിൽ കന്നാലിപ്പിള്ളേർക്കും ട്രാപ്പിസ്ററുസന്യാസികളാകാമെന്ന്; ചോരാ, വിശുദ്ധന്മാരായിത്തീരാമെന്ന്.

ഫ്രെഡറിക്ക് എം. ഡൺ ഒ. സി. എസ്. ഒ.

ഗെതസെമ്മനി ആശ്രമത്തിൻെറ ആബട്ട്,

ഒരു മുന്നറിയിപ്പു്

ഈ പുസ്തകത്തിനു ഒരവതാരിക എഴുതുന്നതിനല്ല, വായനക്കാർക്കു ഒരു മുന്നറിയിപ്പു നൽകുന്നതിനാണു് ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. അമേരിക്കയിലുള്ള ഒരു കെൻറക്കിയൻ മാന്യനെ നിങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്തുതരുന്നതിനാണു് എൻെറ ഉദ്യമം. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം. പുള്ളിയെ കാണുമ്പോഴേ നിങ്ങൾ വിരണ്ടുപോയേക്കരുതു്. അല്പം ക്ഷമിച്ചു് അടങ്ങിയിരിക്കണം. കവർ പേജ് കാണുമ്പോഴേ പുസ്തകത്തെപ്പററി അഭിപ്രായം പറയുവാനോ ചെറുപ്പകാലത്തിലെ പരിചയം മാത്രം വെച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു മനുഷ്യൻെറ ഭാവിയെ നിർണ്ണയിക്കുവാനോ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലൊ. കാലത്തു മൂടൽ മഞ്ഞുണ്ടെന്നും കരുതി ആ ദിവസം മുഴുവൻ അങ്ങനെ ആയിരിക്കണമെന്നില്ല. നമുക്കു ആവശ്യമുള്ള ആദർശപൗരുഷത്വവും പ്രചോദനവും പ്രദാനംചെയ്യുവാൻ കെൽപ്പുള്ള ഒരു പുരുഷനാണു് ജോണി അഥവാ ജോൺ ഗ്രീൻ ഹാനിങ്ങ്. എന്നാൽ ജോണിയുടെ ചെറുപ്പത്തിലെ പോക്കു് . . . . അതു വേറൊരു കഥയാണു്.

ലേയോൺ ബ്ളോയ് ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി:- 'ഒരു പുണ്യവാനാകുന്നില്ലല്ലൊ എന്ന ഏക സംഗതിയേ മനുഷ്യനു ദുഃഖിക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളു"വെന്നു്. ബ്ളോയിയുടെ അഭിപ്രായം ശരിവെയ്ക്കാൻ നാമും തയ്യാറാണു്. പുണ്യവാന്മാരായിത്തീരാൻ സാധിക്കാത്തതിലാണു് നമ്മുടേയും ഉൽക്കണ്ഠ. വിശുദ്ധി നമ്മിൽനിന്നു അപ്രാപ്യമായ അകലത്തിലാണു് നിലകൊള്ളുന്നതെന്നു് നമുക്കു ചിലപ്പോൾ തോന്നിപ്പോകാറുണ്ടു്. ഒരു വിശുദ്ധൻ ആരാണെന്നും അദ്ദേഹം എങ്ങനെയാണു്

ജീവിക്കുന്നതെന്നും നമ്മെ ആരും പഠിപ്പിക്കേണ്ടതില്ല. അതുപോലെതന്നെ നാമാരാണെന്നും നമ്മുടെ പ്രവൎത്തനമെങ്ങനെയാണെന്നും നമുക്കറിയാം. ഈ അറിവു രണ്ടുംകൂടി ഉള്ളതുകൊണ്ടാണു്, വിശുദ്ധനാകുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ ചിലപ്പോൾ നൈരാശ്യംതന്നെ നമുക്കു ഉണ്ടാകാറുള്ളതു്. ഈ ഏകസംഗതിയെ ആസ്പദമാക്കിയാണു് ജോണിയുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ചയ്ക്കു നിങ്ങളെ ഞാൻ ശുപാർശചെയ്യുന്നതു്. അദ്ദേഹം നമ്മെ സഹായിക്കും. പുണ്യവാനായിട്ടൊന്നുമല്ല അദ്ദേഹം ജനിച്ചതു്. അക്കാൎയ്യം പറഞ്ഞാൽ വളരെ തമാശയാണു്. ചെറുപ്പത്തിലോ യൗവനത്തിലോ വിശുദ്ധിയുടെ അടുത്തെങ്ങുമായിരുന്നില്ല വിദ്വാൻ. എന്നാൽ ജോണി ഒടുവിൽ ഒരു സുകൃതാത്മാവായിത്തീൎന്നു. അതാണു് ഈ കഥ.

ദൈവം വിശുദ്ധന്മാരെ നമുക്കു നൽകുന്നതു് അവരെ അനുകരിച്ചു് വിശുദ്ധിയിൽ പുരോഗമിക്കുവാൻ നമ്മെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനാണു്. അതിനുള്ള തെളിവും ഞാൻ നൽകാം. ക്രിസ്തുവിനെ ആണയിട്ടുപേക്ഷിച്ച പത്രോസിന്റെ ഭീരുത്വത്തെയും, ജലപ്പരപ്പിലൂടെ നടന്നുചെന്നപ്പോൾ കാണിച്ച വിശ്വാസരാഹിത്യത്തെയും അഭിനന്ദിക്കുവാൻ ഞാൻ തയ്യാറില്ല. എന്നാൽ പത്രോസിന്റെ ആ നിരസിക്കലും വിശ്വാസരാഹിത്യവും വിശുദ്ധിയിലേക്കു കടന്നുചെല്ലുന്നതിനു ദുർബലനായ എനിക്കു പ്രചോദനവും പ്രോത്സാഹനവും നൽകുന്നു. പത്രോസിനെപ്പോലെ ഞാനും കാലിടറി പല പ്രാവശ്യം നിലത്തു ഉരുണ്ടുവീണിട്ടുണ്ടു്. പത്രോസിനെപ്പോലെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ കരയുവാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിലും "കർത്താവേ, ഞാൻ നശിക്കുന്നു; എന്നെ രക്ഷിക്കുക" എന്നു വിളിച്ചപേക്ഷിക്കുവാൻ എനിക്കും കഴിയും. സ്റ്റീഫനെ കല്ലെറിയുവാൻ സഹായിക്കുന്ന സാവൂളിനെ, ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഉന്മൂലനാശം വരുത്തുവാൻ

ബദ്ധകങ്കണനായി കുതിരപ്പുറത്തുകയറി യെറുസലേമിൽനിന്നു ഡമാസ്കസിലേക്കു യാത്രചെയ്യുന്ന സാവൂളിനെ ഞാൻ വണങ്ങുകയില്ല. സാവൂൾ നമ്മുടെ അവജ്ഞയേയും വെറുപ്പിനേയും അർഹിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയാണ്. എന്നാൽ പൗലോസ് അതല്ല. സാവൂൾ പൗലോസായിത്തീരുന്നതു് എന്നെ ധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കടുത്ത ക്രിസ്തുവിദ്വേഷം തീക്ഷ്ണതയുള്ള ക്രിസ്തുസ്നേഹമായി പകരുന്നതു് കാണുമ്പോൾ, എന്റെ ആത്മാവിന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ ഉള്ളറകളിൽ അതു ആശാദീപം കൊളുത്തുന്നു.

ഇതുതന്നെയാണ് മിക്കവാറും എല്ലാ വിശുദ്ധന്മാരുടേയും കഥ. അവരുടെ ആരംഭകാലങ്ങളിലെ ബലഹീനത എനിക്കു ശക്തിനൽകുന്നു; അവരുടെ അന്ത്യകാലങ്ങളിലെ വിശുദ്ധി എനിക്കു പ്രചോദനം നൽകുന്നു. ആ മഹാ പാപിനി മഗ്ദലേന, ക്രിസ്തുവിന്റെ വിശ്വസ്താരാധകയായി പകരുന്നതും ധൂർത്തപുത്രനായിരുന്ന അഗസ്റ്റിൻ മഹാ വിശുദ്ധനായിത്തീരുന്നതും കാണുമ്പോൾ എന്റെ അന്തരാത്മാവു് അകമഴിഞ്ഞ് ദൈവത്തെ വാഴ്ത്തുന്നു.

ജോണിയുടെ കഥ നാമറിയണം. നമ്മുടെ ഏററവും വലിയ ബലഹീനത ആശാഭംഗവും, ഏററവും വലിയ പരാജയം പരിശ്രമരാഹിത്യവുമാണ്. പകലിൽനിന്നു രാത്രിയിലേക്കെന്നപോലെ ഒന്നിൽനിന്നു മറെറാന്നിലേക്കു നാം നീങ്ങുകയാണ്. പലപ്പോഴും നിരാശാവശരായി നാം ഉരുവിടാറുണ്ടു്, "വലിയ കാര്യങ്ങളൊന്നും ചെയ്യുവാൻ നമുക്കു കരുത്തില്ലാ"യെന്ന്. ഇതിലാണ് നമ്മുടെ കുററം. അഹങ്കാരത്തെയല്ലാതെ ആശയെ ഒരിക്കലും നാം കൈവെടിയരുതു്. ഈ അവശതയിൽനിന്നു നമ്മെ കൈപിടിച്ചു കരേററുവാൻ ജോണി പ്രാപ്തനാണ്.

ഫാദർ സി. സി. മാർട്ടിൻ ഡെയിലിനോടൊന്നിച്ച് ഇവിടെ നിങ്ങൾക്കു ഞാനും ഒരു മുന്നറിയിപ്പു നൽകുന്നു. വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവിതത്തെ കണ്ണടച്ചു പകർത്തുകയല്ല, അവരെ ബുദ്ധിപൂർവ്വം അനുകരിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. അവരുടെ ആദർശത്തെ അല്ലാതെ പ്രവൃത്തികളെ സ്വീകരിക്കരുത്. പൗലോസിനെപ്പോലെ ആകാൻ കുതിരപ്പുറത്തുകയറി ഡമാസ്കസിലേക്കു പോകണമെന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയതീക്ഷ്ണത നമുക്കുണ്ടായിരുന്നാൽ മതി. കപ്പലപകടത്തിൽപെട്ടു രാവും പകലും കടലിൽ കിടക്കണമെന്നോ, വിജാതിയരോടു സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കണമെന്നോ, അവർക്കു ലേഖനങ്ങളെഴുതണമെന്നോ, ഒന്നും ഇല്ല. നാം ചെയ്യേണ്ടത് ഇത്രമാത്രമേ ഉള്ളു. "ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹത്തിൽനിന്നും യാതൊന്നും നമ്മെ വേർപെടുത്തരുത്." നമ്മുടെ അനുദിന കത്തോലിക്കാജീവിതം 'ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടവനെ' അന്യർക്കു പ്രസംഗിക്കുന്നതായിരിക്കണം. പത്രോസിനെപ്പോലെ തലകീഴായി ക്രൂശിതരാകണമെന്നില്ല. പാറപോലെ ഉറച്ചവിശ്വാസം നമുക്കുണ്ടായിരുന്നാൽ മതി. മഗ്ദലേനായെപ്പോലെ ആയിത്തീരാൻ സുഗന്ധച്ചെപ്പുകളും അഴകൊഴുകുന്ന ആകാരസുഷമയും ശെമയോന്റെ ഭവനവും തേടിപ്പോകേണ്ടാ. പാപസങ്കീർത്തനവേദിയേയും ദിവ്യകാരുണ്യത്തേയും അതിൽ പള്ളികൊള്ളുന്ന ദിവ്യനാഥനേയും അഭയംതേടിയാൽ മതി. ജോണിയെപ്പോലെ ആകാൻ ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സന്യാസിയാകണമെന്നില്ല. ദൈവം നമുക്കു തന്നിരിക്കുന്ന സ്വഭാവത്തെ ഉപയോഗിച്ച് കുരിശിന്റെ പാതയിലൂടെ ധ്യാനപൂർവ്വം നടന്നാൽ മതി.

വെറും സാധാരണജീവിതക്കാരായ നിങ്ങളെ ഈ അമേരിക്കൻ ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സഹായിക്കും. ഭടവ്യൂഹം സൈന്യനായകന്മാരെക്കാളും ജനാവലി നേതാക്കന്മാരെക്കാ

ളും എണ്ണത്തിൽ അനേകമടങ്ങു കൂടുതലായിരിക്കുന്നതുപോലെ, സാധാരണജനങ്ങൾ വിശുദ്ധന്മാരെക്കാൾ വളരെ അധികമാണു്. "ദൈവത്തെപ്പോലും കാണിച്ചുകൊടുത്ത" ജോണിയാണു് അവർക്കു പററിയ മോഡൽ...... "നാം പ്രയത്നിക്കണം" അതാണു് ഇവിടെ കാര്യമായിട്ടുള്ളതു്. ക്രിസ്തുനാഥൻ നമ്മെ പുനരുദ്ധരിച്ചു. ആ വീണ്ടെടുപ്പിൻെറ അപരിമേയാനുഗ്രഹത്തെ സ്വായത്തമാക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ ചുമതലയാണു്. സ്വർഗ്ഗം നമുക്കായി തുറക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ നാം നടന്നുചെന്നു് അതിനുള്ളിൽ കടക്കണം. ഇപ്പോൾ നമുക്കുള്ള ഈ രണ്ടു പാദങ്ങളുപയോഗിച്ചുമാത്രമെ ആ നടപ്പു കഴിയൂ. അതാണു് ഈ പുസ്തകത്തിൻെറ കാതലായ ഉദ്ദേശ്യം.

ഒരു വാക്കുകൂടി. പിന്നെ നിങ്ങളെ ഞാൻ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുകയില്ല. ചെറുപ്പത്തിലെ നിലനോക്കി ഒരു മനുഷ്യൻെറ ഭാവിയെ പൂർണ്ണമായി നിർണ്ണയിക്കുക വഹിയാ. ചെറുപ്പത്തിൽ വലിയ നിർബ്ബന്ധസ്വഭാവക്കാരായി കാണപ്പെടുന്ന കുട്ടികൾ പിന്നീടു ദൈവത്തിനും സഭയ്ക്കും അഭിമാനപാത്രങ്ങളായ വീരസുതരായിട്ടാണോ, സഭയ്ക്കും സമുദായത്തിനും തീരാക്കളങ്കങ്ങളായ ഘോരപാതകികളായിട്ടാണോ തീരാൻപോകുന്നതെന്നു നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. പ്രതിബന്ധങ്ങളെ ചങ്കുറപ്പോടെ തരണംചെയ്യുന്ന പൗരുഷത്തെ നാം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നമുക്കും കൂടെക്കൂടെ ഉണ്ടാകാറുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടാണു് ഈ ജീവചരിത്രം എഴുതണമെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചതു്. ജോണിയ്ക്കു ഇങ്ങനെ ഒക്കെ സാധിക്കാമെങ്കിൽ നമുക്കും വല്ലതും പററുമോയെന്നു നോക്കേണ്ടേ.

ഗ്രന്ഥകർത്താവു്.

സുകൃതിയായ വികൃതി

I

കെൻറുക്കി സ്വഭാവം

"അവർ കണ്ടു കൊള്ളട്ടെ, അവരെ ഞാൻ അടിപെടുത്തും!." ജോണിപറഞ്ഞു. മനഃപ്പൂർവ്വമല്ല, അവൻ തന്റെ സ്വഭാവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തി. കണ്ണുകൾ ചുവന്നരുണ്ടു. പല്ലുകൾ കടിച്ചു ഞെരിച്ചു. ദേഹമാസകലം വിറയൽ കൊണ്ടു. ഇതൊക്കെയാണ് കെൻറുക്കിയന്മാരുടെ കോപ ലക്ഷണങ്ങൾ. അവർ വികാരാവേശങ്ങൾക്കു പ്രസിദ്ധന്മാരാണ്.

ക്ലാസ് ആരംഭിക്കാറായി. മണിയടിച്ചു കഴിഞ്ഞു. പ്രശാന്തഗംഭീരമായ ഒരു വൻകെട്ടിടം, ശാന്തിയും സമാധാനവും നിറഞ്ഞ ഗത്സെമ്മിനി ആശ്രമത്തോട് തൊട്ടടുത്തു അതു നിലകൊള്ളുന്നു. അതാണ് ബാപ്പിസ്ററു സന്യാസികളുടെ വക ആശ്രമസ്കൂൾ. അവിടെയാണ് ജോണി പഠിക്കുന്നതു്. മണിയടിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ധൂമ്രവർണ്ണക്കുപ്പായങ്ങൾ ധരിച്ച സന്യാസികൾ സ്കൂളിൽ ഹാജരായി. ക്ലാസ്സാരംഭിക്കുന്നതിനുള്ള

ആ മണി അപ്പോഠം അടിക്കാതിരിക്കുകയോ, ആ സ ന്ന്യാസികഠം സ്കൂളിൽ വന്നു കയറാതിരിക്കുകയോ ചെ യ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ, പുകഞ്ഞു തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞ ഗ്രീൻ ഹാനിങ്ങ് അഗ്നിപവ്വതം അപ്പോഠം തന്നെ പൊട്ടി ത്തെറിച്ചേനെ!

ജോണിയെ സഹവിദ്യാത്ഥികഠം പരിഹസിച്ചു. സ്കൂഠംകുട്ടികളുടെ വിനോദമായിരുന്നു അതു്. എന്നാൽ അതിലെ ഫലിതം ജോണിക്കു പിടിച്ചില്ല. ഒരു ത്തരുടേയും കളിപ്പാട്ടമായിരിക്കുവാൻ അവനു സമ്മത മില്ല. സഹപാഠികളുടെ ആ പരിഹാസച്ചിരി അവ നെ അരിശം കൊള്ളിച്ചു. തന്നെക്കാഠം കേമന്മാരാ യി അവരെ ഒരു വിധത്തിലും സ്വീകരിക്കുവാൻ ജോ ണി തയ്യാറില്ല. അവൻ അക്ഷമനായി പിറുപിറുത്തു. "അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അവർ കണ്ടുകൊള്ളട്ടെ, അ വരെ ഞാൻ അടിപെടുത്തുക തന്നെ ചെയ്യും!"

കെൻറുക്കിയിൽ 'ലെബനാൻ' എന്ന സ്ഥലത്ത് 1849 ജനവരി 12-ാം തിയതി ജോണി ജനിച്ചു. ഗ ത് സെമ്മിനിയിലെ ട്രാപ്പിസ്റ്റാശ്രമം സ്ഥാപിച്ചിട്ടു അ ന്നു 22 ദിവസമായി. അതാണു് അമേരിക്കയിലെ ആദ്യത്തെ ട്രാപ്പിസ്റ്റാശ്രമം. ജോണിയുടെ ആഗമ ത്തെപ്പററി ഒന്നും തന്നെ അറിയുവാൻ ആ ട്രാപ്പിസ് ററു സന്ന്യാസികഠംക്കു അന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ജോ ണിയും അവരെ അത്ര ഗൗനിച്ചില്ല. തണുപ്പുള്ള മാ സത്തിലാണു് ജോണി ജനിച്ചതു്. എന്നാൽ തണു പ്പിനെ ഹനിക്കുന്ന അഗ്നിയായിത്തീരാനാണു് അവൻ പോകുന്നതു്.

അന്നായിരുന്നു ജോൺ ഹാനിങ്ങിൻേറയും മേരി ജെ യിൻ ഹാനിങ്ങിൻെറയും ജീവിതത്തിലെ സുവണ്ണദിനം. അന്നായിരുന്നു അവരുടെ ദാമ്പത്യവല്ലരിയിൽ മൊട്ടിട്ടു്

ഒരു കുസുമം കൂടി വികസിച്ചു്. നാലാമതൊരു സന്താനത്തെക്കൂടി നല്കിക്കൊണ്ടു് അവരുടെ ദാമ്പത്യൈക്യത്തെ ദൈവം അനുഗ്രഹിച്ചു. സീനിയർ ജോണിൻെറ സന്തോഷത്തിന്നതിരില്ല. ജൂണിയർ ജോണിൻെറ ഇളം ചുണ്ടുകളിലെ പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാവും അതിലൊട്ടും കുറവല്ല. പീലികൾ വിരിച്ചു് നൃത്തം വെയ്ക്കുവാൻ ഒരുങ്ങുന്ന മയിൽപേടയെപ്പോലെ അഭിമാനംകൊണ്ടു് സീനിയർ ജോൺ ഉന്മത്തനായി. "ഇതാ, ഞാനും വന്നുകഴിഞ്ഞു" വെന്നുള്ള ധാർഷ്ട്യഭാവമാണു് കുഞ്ഞുജോണിയുടെ മുഖത്തു്. മമ്മ മേരി ജെയിൻ, കൈക്കുമ്പിളിലെടുത്ത ആ ഓമനക്കുട്ടൻെറയും, പാർശ്വഭാഗത്തു നില്ക്കുന്ന ജോൺ ഗ്രീനിൻെറയും മുഖങ്ങളിലേക്കു മാറിമാറി നോക്കി. ഇവരിൽ ആരായിരിക്കും വലിയവനെന്നു് അവർ വിസ്മയിച്ചു.

ആനന്ദലഹരിയോടെ ആ ദമ്പതികൾ ആ അനർഘദാനത്തിനായി ഹൃദയപൂർവ്വം ദൈവത്തിനു നന്ദി പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഇടവക വൈദികൻ അവരുടെ അരുമ സന്താനത്തെ ജ്ഞാനസ്നാന ജലത്താൽ ദൈവത്തിൻെറ ഓമനക്കുഞ്ഞാക്കി ചമത്തി. അങ്ങനെ ആ കെൻറുക്കിയൻ ശിശു, കെൻറുക്കിയൻ കത്തോലിക്കാ ശിശുവായി; ആ അമേരിക്കൻ പൈതൽ ദൈവത്തിൻെറ അമേരിക്കൻ പൈതലായി.

ദൈവത്തിൻെറയും ജോൺ ഹാനിങ്ങിൻെറയും ഈ കുഞ്ഞു മകൻ ഒരു ഉത്തമ പുരുഷനായിത്തീരുന്നതിനു മുമ്പ് സ്വർഗ്ഗീയ പിതാവിനും ലൗകിക പിതാവിനും വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന ക്ലേശങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും ബഹുലങ്ങളാണ്. തിളച്ചു പൊങ്ങുന്ന വിസൂവിയൻ അഗ്നിദ്രാവകമാണ് ഈ പിഞ്ചു പൈതലിൻെറ ഉള്ളിലുള്ളതു്. എന്നാൽ ഒരു വ്യത്യാസം മാത്രം. അവൻെറ

അമ്മയുടെ അടുത്തു് ഈ അഗ്നി ദ്രാവകം വെറും സ്ഫടിക ജലമാണ്. അവന് അമ്മയോടുള്ള സ്നേഹം നിസ്സീമമാണ്. ആ മാതൃസ്നേഹം ഒരിക്കലും അവനിൽ നിന്നും വിട്ടുപിരിഞ്ഞിരുന്നില്ല. സുനിശ്ചിതമായ ഒരു ജീവിതാന്തസ്സിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി പല അപരിചിത സാഹചര്യങ്ങളിലും സ്ഥലങ്ങളിലും ജോണി ചെന്നു ചാടുന്നുണ്ട്. പല അപരിചിത വ്യക്തികളുമായി കൂട്ടിമുട്ടുന്നുണ്ട്. ഭവനത്തിൽ നിന്നു പുറത്തു ചാടി വിദൂരസ്ഥലങ്ങളിലൂടെ അവൻ അലഞ്ഞു തിരിയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ രണ്ടു യക്ഷികൾ തന്നെ സദാ അനുധാവനം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ള സ്മരണ അവന്റെ ബോധത്തിൽ എപ്പോഴുമുണ്ടായിരുന്നു. അവന്റെ വത്സല മാതാവിന്റെ ആ നയനങ്ങളാണ് അവന്റെ ആത്മാവിനെ രക്ഷിക്കുവാൻ പോകുന്നതു്.

ജോണിയുടെ പതിനാറാമത്തെ വയസ്സുമുതലുള്ള കഥയാണ് ഇവിടെ പറയുവാൻ പോകുന്നതു്. അയാളുടെ ബാല്യകാല കഥകളല്ല. രണ്ടു കാരണങ്ങളാണ് ജോണിയുടെ ബാല്യകാലത്തെ സ്പർശിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു എനിക്കു പ്രധാനമായുള്ളതു്. മന്ദഹാസപ്പൂമലർ വാരിവിതറിക്കൊണ്ടുള്ള കുഞ്ഞു ജോണിയുടെ ബാല്യകാല വികൃതി വിളയാട്ടങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള എന്റെ അജ്ഞതയാണ് ആദ്യത്തെ കാരണം. വിവേചനാശക്തിയില്ലാത്ത കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ വിശുദ്ധിയെപ്പറ്റി ഞാൻ അത്ര ഗൗനിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ് മറ്റെക്കാരണം. ഇവയാണ് ജോണിയുടെ പതിനാറാമത്തെ വയസ്സു മുതൽ കഥയാരംഭിക്കുവാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്. ഇപ്പോൾ ജോണി ഒരു ബാലനാണ്. ബാല സഹജമായ പ്രസരിപ്പും എല്ലാവിധ കുസൃതിത്തരങ്ങളും അവന്റെ സ്വഭാവത്തിനുണ്ടു്. കായികമായി,

ജോണിക്കു ഒത്ത വലിപ്പമുണ്ട്. അല്പം മെല്ലിച്ചൊതുങ്ങിയ ശരീരം. വലിയ ബുദ്ധിമാനും തീരെ മഠയനുമല്ല. വെറും ഒരു സാധാരണക്കാരൻ മാത്രം. ആരോടും ഒരു കൈ നോക്കാൻ മടപ്പില്ലാത്ത പ്രസരിപ്പുള്ള ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ. മതകാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും അവന്റെ നില അത്ര മോശമല്ല. മതപഠനത്തിനു സാമാന്യം തൃപ്തികരമായ മാക്കു അവനു കിട്ടുന്നുണ്ട്. കൃത്യനിഷ്ഠയിലും പുറമെയുള്ള നടത്തയിലും ഭക്തിയിലും അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന സന്യാസികൾക്ക് അവനെപ്പററി മതിപ്പായിരുന്നു. സ്കൂൾ റിക്കാർഡുകളിൽ നിന്നും മനസ്സിലാകുന്നതു് ജോണി ഒരു നല്ല കുട്ടിയായിരുന്നുവെന്നാണ്. എന്നാൽ അഗ്നിപർവ്വതംപോലെ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്ന അവന്റെ സ്വഭാവത്തേയും കുസൃതിത്തരങ്ങളേയും ആരുടെ മേലും പ്രാമാണ്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള ധാർഷ്ട്യത്തേയുംപററി അധികമൊന്നും ആ സന്യാസികൾക്കറിവില്ലായിരിക്കാം. വികാരാവേശങ്ങളും അവയുടെ പെട്ടെന്നുള്ള പ്രകടനങ്ങളുമാണ് സത്സ്വഭാവത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷണമെങ്കിൽ ജോണിയുടെ സ്വഭാവം ഒന്നാംതരമാണ്. മററുള്ളവരുമായി ശണ്ഠകൂടുന്നതിൽ അവൻ അദ്വിതീയനാണ്. ആരോടും ഒന്നു കൂട്ടിമുട്ടുന്നതിനു അവനു മടിയില്ല. ഏതു ദുർഘടഘട്ടവും തരണം ചെയ്യുവാൻ പോരുന്നവനാണ് താനെന്നാണ് അവന്റെ വെപ്പ്. അതേ, ഏറെക്കുറെ അതു ശരിയായിരുന്നു.

ജോണി ഒരു ദുസ്സ്വഭാവിയാണെന്നു് നിങ്ങൾ ധരിക്കരുതു്. സ്വാഭാവികമായി അവനൊരു ചീത്തക്കുട്ടിയല്ല. സ്കൂളിലും അവനൊരു ചീത്തക്കുട്ടിയായിരുന്നില്ല. ഒരു വികൃതിയായി അവനെ കണക്കാക്കുന്നതു ശരിയല്ല.

സിവിൽ സമരകാലത്തു് കെൻറുക്കിയിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന ഒരമേരിക്കൻ യുവാവാണു് അവനെന്നു കരുതിയാൽ മതി. ആബാലവൃദ്ധം ജനതയുടെ സ്വഭാവത്തേയും ജീവിതരീതിയേയും സാരമായി ബാധിച്ച ഒന്നായിരുന്നു ആ അഭ്യന്തരയുദ്ധം. യുദ്ധാനന്തര കാലഘട്ടങ്ങളാണു് അതിലും കൂടുതലായി ജനങ്ങളെ സ്പർശിച്ചതു്. ശത്രുപക്ഷത്തിനെതിരായി കള്ളക്കഥകളും വ്യാജാരോപണങ്ങളും നടത്തി അവരോടൊത്തു വിദ്വേഷാഗ്നിയെ ഊതിക്കത്തിക്കുകയായിരുന്നു അന്നത്തെ തൊഴിൽ. അർദ്ധസത്യങ്ങളും അതിശയോക്തിപരങ്ങളായ റിപ്പോർട്ടുകളും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള വ്യഗ്രതയായിരുന്നു എല്ലായിടത്തും. ചിന്തിക്കുന്നതിനും സുബുദ്ധിയോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും അപ്പോൾ സമയവും സൗകര്യവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സത്യവും നീതിയും തല്ക്കാലത്തേക്കു മാററിവെച്ചു. ജയം, അതിനുള്ള ഉപാധികൾ, അതിനുള്ള പ്രചരണങ്ങൾ ഇവ മാത്രമായിരുന്നു ഒരററം മുതൽ മറെറ അററംവരെ രാജ്യമാകെ സർവ്വരുടേയും ശ്രദ്ധാവിഷയം. വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളിൽ അച്ചടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വാർത്തകളായിരുന്നില്ല, സംഭവിക്കേണ്ട വാർത്തകളായിരുന്നു. അധികാരിവർഗ്ഗത്തിൻെറ ആദർശങ്ങൾ ജനസാമാന്യത്തിൻെറ രക്തനാഡികളിലേക്കു അടിച്ചുകയററി. വിചാരമല്ല, വികാരമായിരുന്നു, സുകൃതമല്ല, വൈരാഗ്യമായിരുന്നു മനുഷ്യരെ അവരുടെ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ അപ്പോൾ നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്.

1860 മുതൽ 1864 വരെയുള്ള അമേരിക്കയുടെ സ്ഥിതിയാണു് മുകളിൽ വിവരിച്ചതു്. മറേറതു സംസ്ഥാനങ്ങളേയും അപേക്ഷിച്ചു് കെൻറുക്കിയുടെ സ്ഥിതിയായിരുന്നു ഏററവും ഗുരുതരം. തെക്കരുടേയും വ

ടക്കരുടേയും മദ്ധ്യത്തിലായിരുന്നു കെൻറക്കിയുടെ സ്ഥാനം. അടിമകളോടു അനുഭാവമുള്ളവരും അടിമകളുടെ മോചനത്തെ പ്രതിഷേധിക്കുന്ന 'മുതലാളിമാരോടു്' അനുഭാവമുള്ളവരും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു കക്ഷിയിലുംപെട്ട ഭടന്മാർ അവിടെ ഉണ്ടായി. തൽഫലമായി അയൽക്കാർ പരസ്പരം ശത്രുക്കളായി, സഹോദരന്മാർ വിരുദ്ധ കക്ഷിക്കാരായി. പിതാവിനെതിരായ പാർട്ടിയിൽ പുത്രൻ ചേർന്നു; പുത്രനെതിരായുള്ള സൈന്യത്തിൽ പിതാവും.

അങ്ങനെയുള്ള ഒരന്തരീക്ഷത്തിലാണ് ജോണി വളർന്നു വന്നതു്. അതിന്റെ പരിണിതഫലമായിട്ടാണ് സ്വാശ്രയത്വവും പൗരുഷവും ജോണിയുടെ സ്വഭാവത്തിൽ കടന്നുകൂടുന്നതു്; തന്റേടവും കൂസലില്ലായ്മയും അവനു ലഭിക്കുന്നതും.

II

ജോണിയുടെ സ്കൂൾ ജീവിതത്തെപ്പററി

ജോണിയുടെ സ്കൂൾ ജീവിതത്തെപ്പററി അധികമൊന്നും പറയണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ചിലതൊക്കെ പറയാം. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ അഭിനന്ദനത്തിനും ആദരത്തിനും അർഹമാക്കത്തക്ക വലിയ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യമോ പഠനപാടവമോ അവനുണ്ടായിരുന്നില്ല. മററുള്ളവർക്ക് അസൂയതോന്നത്തക്ക നില—ഒന്നാം സ്ഥാനം ക്ലാസിൽ ഒരിക്കലും അവനു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഭക്തിപൂർവ്വമായ ജീവിതത്തിനോ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനത്തിനോ വലിയ വാസനയൊന്നും അവനില്ല. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു നേതാവാകാൻ പോരുന്ന ഒരു ഗുണവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല ജോണിക്ക്. അവൻ വെറുമൊരു സാധാരണവിദ്യാർത്ഥി, അനിതരസാധാരണമായ യാതൊരു കഴിവുകളുമില്ലാത്ത പതിനാറു വയസ്സുകാരൻ, ഒരമേരിക്കൻ യുവാവ്

മാത്രമായിരുന്നു. കെൻറുക്കിയന്മാരുടെ പ്രകൃതിസഹജമായ വികാരക്ഷോഭം ഒഴിച്ചാൽ ജോണി വെറുമൊരു സാധാരണ കത്തോലിക്കാ യുവാവുമാത്രമാണ്.

ഗത്സെമ്മിനി കോളേജിലെ പഠനം ഒരു കൊല്ലം അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു. ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ ജോണി പിതാവിനെ സമീപിച്ചു.

"അപ്പാ, എനിക്കു ഒരു ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സന്യാസിയാകണം."

"എന്ത് ?" പിതാവ് അട്ടഹസിച്ചു.

ജോണിയുടെ മുഖം ചുവന്നു. "ഒരു സന്യാസിയാകുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു." അവൻ പ്രത്യുത്തരിച്ചു.

"എടാ ചെറുക്കാ, കുഞ്ഞുങ്ങളെ കോവന്തയിൽ എടുക്കുവാൻ പോകുന്നില്ല." പിതാവ് കോപത്തോടെ പറഞ്ഞു.

അടുത്തതു ജോണിയുടെ മുറയാണ്. എങ്കിലും അവൻ അപ്പോഴും ഗർജ്ജിച്ചില്ല. "ആരാണ് കുഞ്ഞു" അല്പം മുഖം ചുവന്നാണു ആ മറുപടി.

പിതാവ് പറഞ്ഞു. "നീ തന്നെ, നിൻെറ കാര്യമാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. വാലും തലയും തിരിച്ചറിയുവാൻ പ്രായമാകാത്ത നീയാണ് സന്യാസിക്കാൻ പോകുന്നതു്. നിനക്കു വയസ്സു പതിനാറേ ആയുള്ളു. പുരുഷപ്രാപ്തിയായവൎക്കുള്ളതാണ് സന്യാസജീവിതവും മററും. നിനക്കതിൽ കാര്യമൊന്നുമില്ല."

വികാരക്ഷോഭംകൊണ്ട് ജോണി അസ്വസ്ഥനായി. എങ്കിലും അവനതു പുറത്തുകാണിച്ചില്ല. പിതാവല്ലാതെ മററാരെങ്കിലുമാണ് തന്നെ ഒരു "പൈതലാ

ക്കി" ആക്ഷേപിച്ചതെങ്കിൽ അനുഭവം വ്യത്യസ്തമായിരുന്നേനെ. ജോണിയുടെ കരങ്ങൾ അപരൻെറ കവിൾത്തടങ്ങളെ സ്പർശിക്കുമായിരുന്നു. അപ്പനാണല്ലോയെന്നോർത്ത്, ഒരുതരത്തിൽ കോപമടക്കി നിശബ്ദനായി ജോണി അവിടത്തന്നെനിന്നു.

ഒരു ദീർഘ നിശബ്ദത അവിടെ വ്യാപിച്ചു. കുറെസമയത്തേക്കു ആരും മിണ്ടിയില്ല. പിതാവാണ് ഒടുവിൽ മൗനം ഭേദിച്ചത്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "നീ എൻെറ അന്ത്യതീരുമാനം അറിയുവാനാണ് നില്ക്കുന്നതെങ്കിൽ ഇതാ, ഇപ്പോൾ ഒരു ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സന്യാസിയാകുവാൻ നിന്നെ ഞാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല. ഒരു പക്ഷേ അതൊരിക്കലും നിനക്കു സാധിക്കുകയില്ല. അതിനുവേണ്ടി നീ ക്ലേശിക്കേണ്ട. അതുകൊണ്ട് അക്കാര്യം വിട്ടിട്ട് നീ പോയി വേറെ ജോലി നോക്കിക്കോ."

ഒരു നിമിഷംപോലും പിന്നീട് ജോണി അവിടെ നിന്നില്ല. സന്യാസിയാകാനുള്ള ചിന്തയല്ല, വേറൊരു ചിന്തയാണ് ഇപ്പോളവനെ പിടികൂടിയിരിക്കുന്നത്. എന്താണ് ഒരു കുട്ടിയെന്നു വിളിച്ച് പിതാവ് തന്നെ ആക്ഷേപിച്ചത്? പതിനാറു വയസ്സായിട്ടും ഇനിയും താൻ കുട്ടിയാണോ? ഈ ചിന്ത അവനെ ഭ്രാന്തുപിടിപ്പിച്ചു. പതിനാറു വയസ്സുള്ള തന്നെ ഒരു 'കുട്ടി'യെന്നു പിതാവ് വിളിച്ചാക്ഷേപിക്കുന്നതു കേട്ടിരിക്കുവാനുള്ള ക്ഷമ ജോണിക്കില്ലാതെയായി.

സുമാർ നാലു കൊല്ലക്കാലം അങ്ങനെ കടന്നുപോയി. നിയമദൃഷ്ട്യാ ജോണിക്ക് ഇപ്പോഴും പ്രായപൂർത്തിയായിട്ടില്ല. എങ്കിലും അവൻെറ സ്വന്തം ചിത്തവൃത്തിയിൽ ജോണി പുരുഷപ്രായം കഴിഞ്ഞു അപ്പുറം കടന്നിരുന്നു. അന്നൊരു ദിവസം ജോണി കെൻറുക്കി

യിൽ 'ലെബനാനി'ലെ അവൻെറ പിതാവിൻെറ പുകയിലശാലയിൽ നിൽക്കുകയായിരുന്നു.

ജോണിയും പിതാവും തമ്മിൽ വലിയ അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിലാണ്. അതങ്ങ് മൂത്തു ശൂണ്ഠിയിൽ അവസാനിച്ചു. രണ്ടുകൂട്ടരും അന്യോന്യം വിട്ടുകൊടുക്കുവാൻ ഒരുക്കമില്ല. ഒരു സംഘട്ടനം അപരിത്യാജ്യമെന്നുള്ള സ്ഥിതിയിലായി. പിതാവിൻെറ നിശ്ചയം അഭേദ്യമാണ്. ജോണിയാകട്ടെ തൻെറ അഭിപ്രായത്തിൽ നിന്നു എള്ളിട വ്യതിചലിക്കുവാനും തയ്യാറില്ല. മകൻെറ നിർബന്ധബുദ്ധിയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനുള്ള നല്ല അവസരം ഇതുതന്നെയെന്നു പിതാവു തീരുമാനിച്ചു. മകനാകട്ടെ, യുവസഹജമായ ധാർഷ്ട്യത്തോടും തൻേറടത്തോടുംകൂടി ഒരു കൈ നോക്കാൻതന്നെയാണ് ഭാവം. ഒരു വെറും കുട്ടിയല്ല പ്രത്യുത, ഒരു പുരുഷനാണ് താനെന്ന് പിതാവിനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാനുള്ള സുവർണ്ണാവസരമായിട്ടാണ് അവർ അതിനെ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നതത്രേ. പിതാവു മിക്കവാറും നിശബ്ദനായിട്ടുതന്നെയാണ് കാണപ്പെടുന്നതു്. അസ്വസ്ഥനും ക്ഷുഭിതനുമായിട്ടാണ് ജോണിയുടെ നില.

സൂര്യാസ്തമനമായിട്ടും അവരുടെ മനസ്ഥിതിക്കു മാററമൊന്നും വന്നിട്ടില്ല. പിതാവ് അകാരണമായി തന്നെ ആക്ഷേപിച്ചെന്നാണ് ജോണി ധരിച്ചു വശായിരിക്കുന്നതു്. അവൻെറ പ്രതികാരബുദ്ധിയും കോപവും അനുനിമിഷം കൂടിക്കൂടിവന്നു. അസ്തമനമായപ്പോഴേക്കും ജോണിയുടെ മുഖം വല്ലാതെ ചുവന്നു. പ്രതികാരാഗ്നി അവൻെറ ഉള്ളിൽ ആളിക്കത്തിത്തുടങ്ങി. കോപംകൊണ്ടു തല പുകഞ്ഞു. അവൻ മുററത്തിറങ്ങി വിസ്തൃതമായ ആകാശപ്പരപ്പിലേക്കു ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു. സർവ്വത്ര അന്ധകാരമയമായ വിണ്മണ്ഡ

ലം. അതിൽ അങ്ങിങ്ങായി ഓരോ നക്ഷത്രങ്ങൾ തങ്ങിത്തിളങ്ങുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതിതന്നെ വളരെ ഭീകരമായിട്ടാണ് ജോണിക്കു തോന്നിയതു്. തന്റെ ഉള്ളിലുള്ള അസ്വസ്ഥത തന്നെയാണ് നോക്കുന്നിടത്തൊക്കെ ജോണി ദർശിക്കുന്നതു്. വല്ലതും അല്പം ചിന്തിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. പക്ഷേ അതിനു അവനപ്പോൾ ശക്തിയില്ല. സിരാപടലങ്ങളിലൂടെ ഇരുൾ വ്യാപിക്കുന്നതുപോലെ ജോണിക്കു തോന്നി. ഹൃദയത്തിന്റെ ഇടിപ്പു് വളരെ ശക്തിയായി. അഭിമാനക്ഷതമേററു ഒരു നിമിഷംപോലും ജീവിച്ചിരിക്കുവാൻ അവൻ തയ്യാറില്ല. അവൻ ആക്രോശിച്ചു. "ഞാൻ കാണിച്ചുകൊടുക്കാം! ഞാൻ കാണിച്ചുകൊടുക്കാം!! ഞാൻ കാണിച്ചുകൊടുക്കാം !!!"

എട്ടുപത്തു നാഴിക രാത്രിയായി. വിളക്കണെച്ചു എല്ലാവരും ശയ്യാതലത്തെ പ്രാപിച്ചു. ഭീകരവും മൂകവുമായ ആ കൂരിരുട്ടിൽ രണ്ടു ഹൃദയങ്ങൾ മാത്രം അസ്വസ്ഥമാണ്. നിദ്രാദേവി അവരെ ഒട്ടുംതന്നെ ആശ്ലേഷിക്കുന്നില്ല. കിടക്കയിൽ നിദ്രാരഹിതനായി ഇരുളിലേക്കു തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് പിതാവു് തന്റെ നിശ്ചയത്തെ ഒരിക്കൽക്കൂടി മനസ്സുകൊണ്ടു് ആവർത്തിച്ചുറപ്പിച്ചു, മകന്റെ നിശ്ചയത്തെ നിരാകരിച്ചുകൊണ്ടു്, അവന്റെ നിർബന്ധബുദ്ധിയെ തകർത്തുകൊണ്ടു്, ഒരു ഉത്തമ പുരുഷനാക്കി അവനെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നുണ്ടെന്നു്. മകനാകട്ടെ, ഉറങ്ങാതെ അന്ധകാരത്തിലേക്കു തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു് കിടക്കുകയാണ്, തന്റെ സമയത്തെ പാർത്തുകൊണ്ടു്, എല്ലാവരും ഉറങ്ങുവാനായിട്ടു്, തന്നെ തോല്പിക്കുവാൻ പിതാവിനുപോലും കഴിയുകയില്ലെന്നും എല്ലാ പ്രതിബന്ധങ്ങളേ

യും തരണംചെയ്യുവാനുള്ള കരുത്തു തനിക്കുണ്ടെന്നും കാണിച്ചു കൊടുക്കുവാനുള്ള വെമ്പലോടെ.

മണിക്കൂറുകൾ ഓരോന്നായി കടന്നുപോയി. ഓരോമണിക്കൂറും ഓരോ യുഗംപോലെ ജോണിക്കു തോന്നി. പിതാവിനും സമയം വളരെ ദൈർഘ്യമുള്ളതുപോലെ തോന്നി. ആകുലതയും ഉൽക്കണ്ഠയും നിറഞ്ഞതായിരുന്നു പിതാവിന്നു ആ മണിക്കൂറുകൾ ഓരോന്നും. ജോണിക്കാകട്ടെ അസ്വസ്ഥവും അക്ഷമയുമാണ് അവ ഓരോന്നും. അവസാനം ഉൽക്കണ്ഠയും സങ്കടവുംകൊണ്ടുള്ള ക്ഷീണത്താൽ പിതാവിന്റെ കണ്ണുകൾ താനേ അടഞ്ഞു. ഒരു മന്ദ നിദ്ര അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചു. ആ സ്ഥിതിയിൽ കുറെ നേരം കിടന്ന ശേഷം അദ്ദേഹം വീണ്ടും കണ്ണു തുറന്നു. അദ്ദേഹം കണ്ണടച്ചപ്പോഴുണ്ടായിരുന്നതുപോലുള്ള ക്രൂരിരുളാണ് എല്ലായിടത്തും. ജനാലയിൽക്കൂടി അദ്ദേഹം പുറത്തേക്കു നോക്കി. കുറെ അകലത്തായി ഒരു പ്രകാശം. എന്താണതെന്ന് അദ്ദേഹം വിസ്മയിച്ചു. നിലാവെളിച്ചമായിരിക്കുമോ അതു. നിലാവാണെങ്കിൽ കുറച്ചു സ്ഥലത്തുമാത്രം കാണപ്പെടാൻ കാര്യമെന്തു്? തീയുടെ വെട്ടംപോലെയാണല്ലൊ അതു്. പെട്ടെന്ന് തീ ആളിക്കത്തിയുയരുന്നു. ധൂമപടലങ്ങളെ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു വിസർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് ഹുംകാരത്തോടെ അഗ്നി ആളിക്കത്തി. ഒരു വലിയ അഗ്നിപ്രളയം. കാര്യം അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി ദീനരോദനത്തോടെ കിടക്കയിൽനിന്നും ജനാലയിലൂടെ ഒരു ചാട്ടം. "അയ്യോ എന്റെ പുകയിലശാലയ്ക്കു തീപിടിച്ചു. അയ്യോ ഓടിവരണേ. പുകയിലശാലയ്ക്കു തീ............" അദ്ദേഹം നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടോടി.

വീട്ടിലുള്ളവരെല്ലാം സംഭ്രമിച്ച് ഓടി എത്തി പുകയിലശാലയിലേക്ക്. വേലക്കാരും വീട്ടുകാരും അയൽക്കാരും ഒത്തൊരുമിച്ച് അഗ്നി കെടുത്തുവാൻ ശ്രമം തുടങ്ങി. തൊട്ടിയും പാട്ടയും പാത്രവും ഭരണിയും എന്നുവേണ്ട കൈയിൽ കിട്ടിയതിലൊക്കെ വെള്ളം കോരി അഗ്നിസംഹാരത്തിനു ശ്രമം തുടങ്ങി. വൃദ്ധനും ബാലനും പുരുഷനും സ്ത്രീയും എല്ലാം സർവശക്തിയുമുപയോഗിച്ചു ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ ഫലം ആ കെട്ടിടം നിശേഷം വെന്തെരിഞ്ഞു. അയാളുടെ ഒരാണ്ടത്തെ സമ്പാദ്യവും ആ വലിയ പുകയിലശാലയും ധൂമശകലങ്ങളായി അന്തരീക്ഷത്തിൽ ലയിച്ചു.

നേരം വെളുത്തു. വിഷാദഭരിതരായ ആ കുടുംബാംഗങ്ങളെല്ലാം പ്രഭാതഭക്ഷണത്തിനായി ഒന്നിച്ചുകൂടി. യാദൃച്ഛികമായി പിതാവിന്റെ കണ്ണുകൾ ജോണിയുടെ കസേരയിലേക്കു പതിഞ്ഞു. ജോണിയെ കാണുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഒന്നുംതന്നെ പറഞ്ഞില്ല. ഒരു മൂകനെപ്പോലെ അദ്ദേഹം ഭക്ഷണം കഴിച്ചു എഴുന്നേററു ജോലിക്കു പോയി. കുറെ നാളത്തേക്ക് എല്ലാ ദിവസവും ഒരു പാവയെപ്പോലെ അദ്ദേഹം ജോലി ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ദിനരാത്രങ്ങൾ ഓരോന്നോരോന്നായി കടന്നുപോയി. ആ കുടുംബനാഥൻ നിശബ്ദനായി, ചിന്താകുലനായി മിക്കവാറും ഏകാന്തതയിൽതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. വീട്ടിലെ മററംഗങ്ങളും ഒന്നുംതന്നെ സംസാരിക്കുന്നില്ല. മ്ലാനതയും മൂകതയും സങ്കടവും ആണ് ഓരോരുത്തരുടേയും മുഖത്ത്. ഹൃദയഭേദകമായ ആ ദയനീയരംഗം വളരെ നാളത്തേക്കു ആ കുടുംബത്തിൽ നീണ്ടുനിന്നു. പുകയിലശാലയെ ദഹിപ്പിച്ച അഗ്നി അതിന്റെ ഇരയെ പെട്ടെന്നു ഭക്ഷിച്ചുതീർത്തു. എന്നാൽ അവരുടെ ഹൃദയാഗാധങ്ങളെ നീററി ദഹിപ്പി

ച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സന്താപാഗ്നി, അതിൻെറ ഇരയെ പെട്ടെന്ന ഭക്ഷിച്ചുതീക്കുവാൻ തയ്യാറില്ലായിരുന്നു. സങ്കടംകൊണ്ട് ആ കുടുംബത്തിലെ ഓരോ അംഗവും വളരെ നാളത്തേക്ക നീറി ദഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

വയലിലെ ജോലിക്ക യാതൊരു മുടക്കവും ഉണ്ടായില്ല. അതു യാന്ത്രികമായി ഓരോ ദിവസവും തുടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ കുടുംബനാഥൻെറ ചെയ്തികളെ ആരെങ്കിലും അപ്പോൾ നിരീക്ഷിക്കുന്നെങ്കിൽ, ഒററനോട്ടത്തിന അവക്ക് ഗ്രഹിക്കാമായിരുന്നു, കൈകളും കാലുകളും ചലിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയം ദൂരെയെവിടെയോ തേടിത്തിരയുകയായിരുന്നുവെന്ന്. വിദൂരതയിൽ തൻെറ വത്സലസന്താനത്തെ തേടി ആ പിതൃഹൃദയം തിരയുകയായിരുന്നു. മകനോടുള്ള വിചാരരഹിതമായ സംസാരത്തെ ഓത്തോത്ത് ആ പിതൃഹൃദയം തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു. സ്വന്തം കുററംകൊണ്ടാണല്ലോ ഓമനസുതൻ തന്നെ തെററിദ്ധരിച്ചു പേക്ഷിച്ചു പൊയ്ക്കളഞ്ഞതെന്നുള്ള ചിന്ത അദ്ദേഹത്തിന സഹിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത മനോവേദന ഉളവാക്കി. പുകയിലശാല വെന്തുവെണ്ണീറായിപ്പോയെങ്കിൽ പോകട്ടെ, അതു വീണ്ടും ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള കരുത്ത് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കരങ്ങൾക്കുണ്ട്. ഒരു കൊല്ലത്തെ പ്രയത്നഫലം നഷ്ടപ്പെട്ടതിനെ അദ്ദേഹം വകവെയ്ക്കുന്നില്ല. അടുത്ത കൊല്ലവും അതുപോലെയുള്ള വിളവു ലഭിക്കും. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഓമനക്കുഞ്ഞോ? അവനിപ്പോൾ എവിടെ? അവൻ തിരിച്ചുവരുമോ?

സീനിയർ ജോൺ ഹാനിങ്ങ് ഒരു നല്ല പിതാവായിരുന്നു. തൻെറ നില ശരിയായിരുന്നുവെന്ന് ചിലപ്പോഴൊക്കെ തോന്നാറുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, ആ ദുരന്തരംഗം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലുള്ള പ്രധാന ഉത്തരവാദിത്വം

തനിക്കാണല്ലൊയെന്ന് അദ്ദേഹം സ്വയംപഴിച്ചു. തന്റെ കരുണാഹീനമായ സംസാരത്തെപ്പററി ഓക്കുന്തോറും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സങ്കടം വർദ്ധിച്ചുവന്നു. പുത്രന്റെ സകല അപരാധങ്ങളും പൂർണ്ണമായി വിസ്മരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറാണ്. എന്നാൽ അവൻ തിരിച്ചുവരുമോ? ഈ വ്യാധാരം കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുറെ ഒക്കെ കുറഞ്ഞെങ്കിലും ഒൻപതു് നീണ്ട സംവത്സരങ്ങൾക്കുപോലും അതിനെ പൂർണ്ണമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു നിമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

അമ്മയ്ക്കാണെങ്കിൽ ഓരോ ദിവസം കഴിയുന്തോറും ആധി വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഭത്താവിനെ കാണുന്തോറും മകനെപ്പററിയുള്ള ചിന്ത അവളിൽ ശക്തിപ്പെട്ടു. ഭത്താവിനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവക്കതിനു ശക്തിയില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദുഃഖത്തെ കഴിവതും കുറയ്ക്കുവാൻ ആവുന്നിടത്തോളം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മകനെ വിസ്മരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ദേശാന്തരങ്ങളിലൂടെ ചുററിത്തിരിയുന്ന അവനുവേണ്ടി അവൾ ഹൃദയം നൊന്തു് ദൈവത്തോടു പ്രാത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്. പുത്രനഷ്ടത്താൽ ഭത്താവു സഹിക്കുന്ന സങ്കടവും വീടുവിട്ടിറങ്ങി നിസ്സഹായനായി ചുററിത്തിരിയുന്നതിൽ പുത്രൻ സഹിക്കേണ്ടുന്ന കഷ്ടതകളും എപ്പോഴും അവളുടെ ഹൃദയത്തെ തപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഭക്ഷണസമയത്തു് എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചു കൂടുമ്പോൾ ശോകാത്തനായ പിതാവു് ജോണിയുടെ കസേരയിലേക്കു നോക്കും. അമ്മയും നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ നോക്കും. ചിലപ്പോൾ രണ്ടുപേരുടേയും കണ്ണുകൾ തമ്മിൽ ഏററുമുട്ടും. ദീർഘനിശ്വാസനങ്ങളും ഏങ്ങിക്കരച്ചിലും സാധാരണമാണ്. ഭക്ഷണസമയത്തു

പോലും ഇപ്പോൾ അവർ ഒന്നും സംസാരിക്കാറില്ല. "അമലോത്ഭവയായ മാതാവേ, ജോണിക്ക് ആപത്തൊന്നും വരുത്താതെ നോക്കിക്കൊള്ളണെ." മേരി ജെയിൻ ഹൃദയമുരുകി എല്ലാ ദിവസവും പ്രാർത്ഥിക്കും. ആ മാതൃഹൃദയത്തെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സന്താപഖഡ്ഗം, അനുസരണയില്ലാതെ മകൻ പുറത്തു ചാടിപ്പോയതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല പാപം ക്ഷമിക്കുന്നതിനും പാപിയെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനും അവൾ ആയിരംവട്ടം ഒരുക്കമാണ്. ആ വീട്ടിൽ ഓരോ ദിവസം കഴിയുന്തോറും വർദ്ധിച്ചുവന്ന ശോകാത്മകമായ നിശബ്ദത അവൾക്കു മരണയാതന തന്നെയാണ് നല്കിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. എങ്കിലും, ഒരുകാര്യം അവൾക്കു ആശാസദായകമായുണ്ടായിരുന്നു. അതാണ് ജീവനെ അവളുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നു വേർപെടുത്താതെ കാത്തു രക്ഷിച്ചത്. ജോണി അവളെ അതിരററു സ്നേഹിച്ചിരുന്നുവെന്നും സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവൾക്കു ഉത്തമബോദ്ധ്യമുണ്ട്. അവൻ തിരിച്ചു വരുമെന്നുതന്നെ അവളുടെ ഹൃദയം മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ജോണിയുടെ വേർപാടിനു ശേഷമുള്ള ഏതാനും മാസക്കാലത്തേക്ക് സങ്കടംകൊണ്ട് ഹൃദയംപൊട്ടി മരിക്കാതെ അവളെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് ഈ ആശാസചിന്തയായിരുന്നു. എങ്കിലും ഏകാന്തവും ഭീകരവുമായ അനേകദിനരാത്രങ്ങൾ ആ വീരമാതാവു കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു. അവൾക്കു ഏററവും അസഹ്യം തോന്നിയതു് ക്രിസ്തുമസ് ദിനത്തിലായിരുന്നു. മി. ഹാനിങ്ങ് അനേകം ആഴ്ചവട്ടങ്ങൾതന്നെ ആലോചിച്ചു, എങ്ങനെയാണ് തന്റെ ധർമ്മദാരത്തെ ക്രിസ്തുമസ് ദിനമെങ്കിലും ആശ്വസിപ്പിച്ചു സന്തോഷിപ്പിക്കേണ്ടതെന്ന്. ആ ദിവസമെങ്കിലും കുടുംബാംഗങ്ങളെല്ലാം ചിരിച്ചുല്ലസിച്ച് സന്തോഷിച്ചു കാണുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തിന്റെ

ഹൃദയം അത്യധികം ആഗ്രഹിച്ചു. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ആ ക്രിസ്തുമസ് ദിനത്തെ ആനന്ദമയമാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളായിരുന്ന മി. ഹാനിങ്ങ് ആ നോമ്പുകാലം മുഴുവനും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നത്. അന്നു താൻതന്നെ ഉല്ലാസഭരിതനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് ആ കുടുംബാന്തരീക്ഷത്തെ ആനന്ദമയമാക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം മുൻകൂട്ടി 'വീരനിശ്ചയം' ചെയ്തു.

ജോണിക്കു എന്തു സംഭവിച്ചു? പുകയിലശാലയ്ക്കു തീവെച്ചശേഷം തീ കത്തിക്കയറുന്നതു കണ്ട് ചാരിതാർത്ഥനായിട്ടാണ് അവൻ അവിടെനിന്നു പോയത്. ഒരു ജേതാവിന്റെ സംതൃപ്തിയും സന്തോഷവും അവന്റെ മുഖത്തു കാണാം. നടന്നകലുന്നകൂട്ടത്തിലും കൂടെക്കൂടെ പുറകോട്ടു തിരിഞ്ഞു അവൻ നോക്കുന്നുണ്ട്. അഗ്നിശിഖകൾ കത്തിയുയരുന്നതനുസരിച്ച് അവന്റെ മുഖവും പ്രസന്നമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പ്രതികാരം ആസ്വാദ്യകരമാണ്. കുറെസമയത്തേക്ക് അതിന്റെ മാധുര്യം നീണ്ടുനിൽക്കുകയുംചെയ്യും. തീ വെച്ചേച്ചു ഓടിപ്പോകുന്ന സമയത്തു പ്രതികാരം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞതിലുള്ള സംതൃപ്തിയായിരുന്നു ജോണിയുടെ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്നത്. തെക്കുഭാഗത്തുള്ള ഒരു കുന്നിന്റെ മുകളിലേക്കാണ് അവൻ ഓടിയത്. ആ കുന്നിന്റെ മുകളിൽ കയറിനിന്ന് ആ പ്രതികാരാഗ്നി ആകാശത്തേക്ക് ഉയരുന്നതു് അവനു ശരിക്കു കാണണം. അഗ്നിവലുതായി ഉയർന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആഹ്ളാദംകൊണ്ട് ഉന്മത്തനായി കുതിച്ചുചാടി, മുഷ്ടിചുരുട്ടി ആകാശത്തിലേക്കെറിഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൻ ഗർജ്ജിച്ചു. "ഞാൻ കാണിച്ചുകൊടുത്തു! ഞാൻ കാണിച്ചുകൊടുത്തു!! ഞാൻ വിജയിയായി!!!" പിന്നീട് ഒരു നിമിഷംപോലും നിന്നില്ല. അവിടെനിന്നും ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ അവൻ അന്ധകാരത്തിലൂടെ പാഞ്ഞു ഓടുന്നതിനിടയ്ക്കും കത്തി

യെരിഞ്ഞു താഴ്ന്ന ആ തീയെ തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നുണ്ട്. കുറെദ്ദൂരം ഓടിയശേഷം ക്ഷീണിച്ച്, വികാരക്ഷോഭം കൊണ്ട് തളന്നു, ഒരു വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ ഇരുന്നു. ഉടനെ തന്നെ അവിടെകിടന്ന് അവൻ ഗാഢനിദ്രയിൽ ലയിക്കുകയും ചെയ്തു.

*　　*　　*　　*　　*

ക്രിസ്തുമസ് സമാഗതമായി. നേരം വെളുക്കുന്നതിനു മുമ്പായി ആകുടുംബം മുഴുവനും ഒരുമിച്ച് പള്ളിയിലേക്കു തിരിച്ചു. പുൽക്കൂട്ടിൽ ശയിച്ചരുളുന്ന ദിവ്യ ഉണ്ണിയെ കണ്ടപ്പോൾ, അനേക മാസങ്ങൾക്കുശേഷം തങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ആശ്വാസവും സമാധാനവും വീണ്ടും സംജാതമായതുപോലെ അവക്കുതോന്നി. ആ ഘോഷപൂർവമായ ദിവ്യ ബലിയുടെ നേരത്ത്, ആ ദിവസമെങ്കിലും സന്തോഷപൂർവം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനുള്ള ശക്തിയും വെളിച്ചവും ലഭിക്കാനായി മി. ഹാനിങ്ങ് പ്രാത്ഥിച്ചു. കുടുംബാംഗങ്ങളെല്ലാവരുംകൂടി, തങ്ങളുടെ വത്സലമാതാവിനു ആശ്വാസം നൽകേണമെന്ന് ദിവ്യ ഉണ്ണിയോടു കേണപേക്ഷിച്ചു. മേരി ജെയിൻഹാനിങ്ങാകട്ടെ, ദൈവസുതനോടു ദീന ദീനം യാചിച്ചു, തൻെറ കുഞ്ഞിനുവേണ്ടി. എല്ലാവരും ഒരുമിച്ച് ഭക്തിപൂർവം ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിച്ചു. അവിടത്തെസമക്ഷം ആ കുടുംബാംഗങ്ങൾ അവരുടെ സങ്കടമുണത്തിച്ചു. മമ്മ മേരിജെയിൻ കൈകൾകൊണ്ട് മുഖംപൊത്തി ദൈവസുതനോടു കണ്ണുനീരോടെ യാചിച്ചു. എന്താണ് അവൾ യാചിച്ചതെന്ന് അവൾക്കും ദൈവത്തിനും മാത്രമെ അറിയാവൂ. അവളുടെ പ്രാത്ഥനയിൽ അധികവും ജോണിക്കുവേണ്ടിയായിരുന്നുവെന്നു നമുക്കു ന്യായപൂർവം ഊഹിക്കാം.

ആ ദിവസം വളരെ ദീർഘമായി ഓരോരുത്തർക്കും തോന്നി. മംഗളാശംസകൾ ഓരോ അധരത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ആഹ്ളാദരസമല്ലാ ശോകച്ഛായയായിരുന്നു അതിൽ ഓളം വെട്ടിനിന്നിരുന്നതു്. ചിലരൊക്കെ ചിരിച്ചുല്ലസിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അതു മനഃപ്പൂർവമുള്ള ഒരു ഉദ്യമമാണെന്നു് ആർക്കും നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു. അവർ പരസ്പരം സമ്മാനങ്ങൾ കൈമാറി. പക്ഷേ അതുവെറും യാന്ത്രികമായിട്ടാണു നടന്നതു്. ഡിന്നറിനു സമയമായി. ഭക്ഷണത്തിനായി എല്ലാവരും ഒരുമിച്ചുകൂടി. ഓരോരുത്തരും ചിരിക്കുന്നതിനും മന്ദഹസിക്കുന്നതിനും ഫലിതോക്തികൾ പറയുന്നതിനും ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അവയൊക്കെ നിർജ്ജീവമായിരുന്നു.

അങ്ങനെ ക്രിസ്തുമസ് ഡിന്നറും കഴിഞ്ഞു. അപ്പനും അമ്മയും ഒഴികെ മററുള്ളവരെല്ലാം അവിടെനിന്നു എഴുന്നേററുപോയി. "മേരി, ഇന്നത്തെദിനം എത്ര ആഹ്ളാദപൂർണ്ണമാണു്. എന്നാൽ അതു വളരെ ദൈർഘ്യമുള്ളതുപോലെ എനിക്കു തോന്നിപ്പോകുന്നു. നേരം വൈകാൻ ഇനിയും വളരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നല്ലോ." വളരെ മാസങ്ങൾക്കു ശേഷം അന്നാദ്യമായിട്ടാണു് മേരിജെയിൻ ഭർത്താവിൻെറ സ്വരം കേൾക്കുന്നതു്. ആ സാധ്വീരത്നം ഭർത്താവിനെ ചുംബിച്ചുകൊണ്ടുപറഞ്ഞു. "ആത്മനാഥാ, അവിടുന്നു എനിക്കു ഏററവും പ്രിയംകരനാണു്. എന്നാൽ എന്തിനാണു് ഈനാട്യം എന്നോടു അഭിനയിക്കുന്നതു്!"

അന്നുരാത്രിയിലും വളരെ താമസിച്ചാണു് ആ കുടുംബം നിദ്രക്കായിപോയതു്. എന്നാൽ അന്നുരാത്രിയിലും ദുഃഖാർത്തയായ ആ മാതാവു് മകനെചിന്തിച്ചു വിലപിച്ചുകൊണ്ടാണു് കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു്.

III

റെയോഗ്രാൻറിലേക്ക്

ജോണി ദീർഘനേരം ഉറങ്ങി. ഉറക്കം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജോണിയുടെ തല കുറെയൊക്കെ നേരേയായി. കഴിഞ്ഞ കൃത്യങ്ങളോരോന്നും മനോദർപ്പണത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവഗാഢവും കൂലംകഷവുമായ ഗൗരവവിചിന്തനത്തിനുള്ള വെളിവ് അപ്പോഴും ബുദ്ധിക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. ഉപരിപ്ലവവും താല്ക്കാലികവും അപൂർണ്ണവുമായ തരത്തിൽ ഏതാണ്ടൊക്കെ അവൻ കുറെനേരം ചിന്തിച്ചു. ചെയ്തുകഴിഞ്ഞ പ്രവൃത്തികളേയും അതിലേക്കു തന്നെ നയിച്ചു പരിതഃസ്ഥിതികളേയും പററിയായിരുന്നു മുഖ്യ ചിന്ത. ആത്മസാധൂകരണത്തിനുള്ള ശ്രമമാണ് ആദ്യം നടത്തിയതു്. വികാരങ്ങളുടെ വേലിയേററങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അവൻെറ മനസ്സിനെ ഇളക്കിമറിക്കുന്നില്ല. വിപ്ലവക്കൊടുങ്കാററ് ഒട്ടു ശമിച്ചിരുന്നു. അതിനെ വീണ്ടും

ഇളക്കിവിടുന്നതിനുള്ള ഉദ്യമം പരാജയപ്പെടുകയാണ് ചെയ്തതു്. തണുത്താറിക്കഴിഞ്ഞ ആ വിപ്ലവാഗ്നിയെ ഉള്ളിൽ വീണ്ടും ഊതിക്കത്തിക്കുന്നതിനു അവനു കഴിയുന്നില്ല. അപ്പനെപ്പററി ജോണി ഓർത്തു. അദ്ദേഹത്തോടു പ്രതികാരം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞതിൽ ഒരു സന്തോഷവും ഇപ്പോഴം തോന്നുന്നില്ല. ജോണി പ്രകൃത്യാ ഒരു സൽസ്വഭാവിയാണ്. ആത്മാർത്ഥതയും സത്യസന്ധതയും അവൻെറ ഹൃദയത്തിനുണ്ട്. പിതാവിനോടു തെററാണു് ചെയ്തതെന്നുള്ള ബോധം കുറേശ്ശേ ഉള്ളിൽ വേരുറക്കാൻ തുടങ്ങി. അമ്മയെപ്പററിയും ചിന്തിച്ചു. ആ ചിന്ത അവനു അസഹ്യമായിരുന്നു. അതു ഹൃദയത്തെ പിളക്കുന്നതു പോലെ തോന്നി. കാരണം, ജോണി അമ്മയെ അതിരററു സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. ഇനി വീടിനേപ്പററി ചിന്തിക്കുകയില്ലെന്നുറച്ചുകൊണ്ടു് പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശങ്ങളെ ലക്ഷ്യമാക്കി യാത്ര തുടരുവാൻ തന്നെ അവൻ നിശ്ചയിച്ചു.

സ്വാഭാവികമായ ഒന്നാണ് ആ നിശ്ചയം. ലജ്ജയും ഭീതിയും അപമാനബോധവും ദുരഹങ്കാരപ്രമത്തതയുമാണ് ആ നിശ്ചയത്തിലേക്കു അവനെ ഉന്തിവിട്ടതു്. പിതാവിൻെറ മുഖത്തു വീണ്ടും നോക്കുവാൻ അതിയായി ഭയപ്പെട്ടു; മാതാവിനെ വീണ്ടും നേരിട്ടു കാണുന്നതിനു ലജ്ജിച്ചു. അക്ഷന്തവ്യമായ അപരാധമാണ് വത്സല മാതാപിതാക്കളുടെ നേക്കു ചെയ്തു പോയതെന്നു മനസ്സിലായി. തിരിച്ചുചെന്നു് അവരുടെ കാലുപിടിച്ചു് മാപ്പിരന്നാലും അവർ തന്നോടു ക്ഷമിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്നാണ് അവനുതോന്നിയതു്. അതുംകൊണ്ടു് ആ പ്രശ്നത്തെ പററി ഇനി ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു തീരുമാനിച്ചു. പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശങ്ങൾ അനാകർഷകങ്ങളാണ്. എങ്കിലും ഭവനത്തോടു

ള്ള ബന്ധവിച്ഛേദനം ചെയ്തുകൊണ്ട്, തന്നെ അഭിമുഖീകരിക്കാവുന്ന ദുരനുഭവങ്ങളെ നേരിടുക തന്നെയെന്നു നിശ്ചയിച്ചുറച്ചുകൊണ്ട്, നൈരാശ്യത്താലും വ്യഥയാലും വ്രണിത ഹൃദയനായി ജോണി, പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശങ്ങളെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടകൊണ്ടു.

കഴിഞ്ഞ ഇരുപതു വർഷക്കാലത്തിനുള്ളിൽ ലഭിച്ചതിൽ കൂടുതൽ അറിവും പാകതയും ദേശാന്തരങ്ങളിലൂടെ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു നടന്ന ഈ പത്തു മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ജോണിക്കുണ്ടായി. ജീവസന്ധാരണത്തിനും ആഹാരത്തിനും ഉള്ള വകകൾ സ്വയം സമ്പാദിക്കണം. ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളെ നോക്കി പരിചരിക്കുന്നതിനോ, സഹതാപവും വാത്സല്യവും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനോ ഇപ്പോൾ അവനാരുമില്ല. വിസ്തൃതമായ ഭൂതലത്തിൽ നിസ്സഹായനായി ചുററിത്തിരിയുന്ന ഒരു അനാഥ ബാലനായല്ലോ താനെന്നു ജോണി പരിതപിച്ചു. അലഞ്ഞു നടക്കുന്നതിനിടയിൽ ആഹാരത്തിനു വേണ്ട വകകൾ ഓരോ സ്ഥലത്തും കഷ്ടപ്പെട്ടു വേലചെയ്തു സമ്പാദിച്ചു. മഞ്ഞും മഴയും, വെയിലും തണുപ്പും സഹിച്ചും കഠിനാധ്വാനം ചെയ്തും അവൻ ക്ഷീണിച്ചു വാടിത്തളർന്നു. ജീവിതം ക്ലേശപൂർണ്ണവും ദുർവഹവുമായി. പരുഷവും നിർദ്ദയവുമായ പെരുമാററങ്ങളാണ് ആളുകളിൽനിന്നു അവനു ലഭിച്ചത്. അവന്റെ നേരെ സഹതാപവും സ്നേഹവും കാണിക്കുന്നതിനു അവർക്കാർക്കും സമയമോ കാരണമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

വേലിയരികിലും വൃക്ഷത്തണലിലും പീടികത്തിണ്ണയിലും ഒക്കെയാണ് മഞ്ഞും തണുപ്പേററും അവൻ രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നത്. വിശപ്പടക്കുവാൻ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിലും ചായക്കടകളിലും ജോലി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്; വീടുകൾ തോറും കയറിയിറങ്ങി ഭിക്ഷയാചിച്ചിട്ടുണ്ട്;

കുസിനിക്കാരന്റെ കാരുണ്യത്തിനുമുമ്പിൽ കൈനീട്ടി അപ്പം വാങ്ങി ഭക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആവശ്യത്തിനൊപ്പിച്ച് ഇതെല്ലാം ചെയ്യുവാൻ അവൻ നിർബന്ധിതനായി. കാളവണ്ടിയിലും കഴുതപ്പുറത്തും ചിലപ്പോഴൊക്കെ സൂത്രത്തിൽ യാത്ര ചെയ്യുവാനും സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അധിക ദൂരവും കാൽനടയായിട്ടു തന്നെയാണ് സഞ്ചരിച്ചിരുന്നത്. ദീർഘ നാളത്തെ ക്ലേശകരമായ യാത്രയ്ക്കുശേഷം ടെക്സാസ് എന്ന സ്ഥലത്ത് ഒടുവിൽ ജോണി എത്തിച്ചേർന്നു. ലോൺസ്റ്റാർ സ്റ്റേററിൽപെട്ട സ്ഥലമായിരുന്നു ടെക്സാസ്. ഒരു അമേരിക്കൻ കന്നാലിച്ചെറുക്കനായി അവൻ അവിടെ താമസമുറപ്പിച്ചു.

പർവ്വതപ്രാന്തങ്ങളിലൂടെ കന്നാലിപ്പററങ്ങളെ നയിച്ചുകൊണ്ട് സാഹസിക പര്യടനം നടത്തിയിട്ടുള്ള കന്നാലിപ്പിള്ളേരെപ്പററി ജോണി വായിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ധീരോദാത്തമായ ആ തൊഴിലിൽ ആകർഷകത്വവും ആഹ്ലാദവും അവനു തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. ശത്രു സംഹാരത്തിനായി തോക്കേന്തി കന്നാലിപ്പററങ്ങളുമൊന്നിച്ച് കുതിരപ്പുറത്തു കയറിയിരുന്നുകൊണ്ടുള്ള അവരുടെ യാത്രയെ ഭാവനയിലൂടെ ദർശിച്ചുകൊണ്ടു അവരെ അനുകരിക്കുവാൻ ജോണിയുടെ യുവരക്തം പലപ്പോഴും കൊതിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. പാശ്ചാത്യനാടുകളിലെ കന്നാലിപ്പിള്ളേരുടെ ധീരകൃത്യങ്ങളിൽ ജോണി അഭിമാനംകൊണ്ടിരുന്നു. അന്നു വായിച്ചഭിമാനംകൊണ്ടിരുന്ന ആ രംഗങ്ങൾ അഭിനയിക്കുവാനുള്ള മുറയാണു ഇന്ന് അവനു വന്നിരിക്കുന്നത്. ഭാവനയും യാഥാർത്ഥ്യവും തമ്മിലുള്ള അകലം ഇപ്പോഴാണ് ജോണി മനസ്സിലാക്കുന്നത്. കന്നാലിപ്പററങ്ങളുമായി സാഹസിക പര്യടനം നടത്തുന്നതിനുള്ള കുതി

രയും ശത്രുസംഹാരത്തിനുള്ള തോക്കും ധീരകൃത്യങ്ങൾക്കുള്ള മനക്കരുത്തും ജോണിക്കുണ്ട്. അവയെ ഓരോന്നായി പയററുന്നതിനു അവൻ നിർബന്ധിതനായി.

ആ 'കിരാത പാശ്ചാത്യനാട്ട'കളെപററിയുള്ള കഥാകാരന്മാർ ക്ലേശകരവും അനഭിലഷണീയവുമായ രംഗങ്ങൾ വിദഗ്ദ്ധപൂർവ്വം മറച്ചുവെച്ചിരുന്നു. കുതിരപ്പുറത്തുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിവരുന്ന സുദീർഘങ്ങളായ മണിക്കൂറുകളെപ്പററിയോ 'നിറുകംതലയും ഉള്ളംകാലും' ഒരുപോലെ ചുട്ടുപൊള്ളിക്കുന്ന ഉഗ്രസൂര്യന്റെ തപ്തകിരണങ്ങളെപ്പററിയോ ഒന്നും അവർ വിവരിച്ചിരുന്നില്ല. ഭയങ്കരങ്ങളായ വിജനപ്രദേശങ്ങളിൽ തനിച്ചു ചെലവഴിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഭീകര രാത്രികളെപ്പററി കഥകളിൽനിന്നു ജോണി അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എല്ലാററിലും ഉപരിയായി മററുള്ളവർക്ക് കന്നാലിപ്പിള്ളേരുടെനേർക്കുള്ള അവജ്ഞയും വെറുപ്പും കൃതഘ്നതയും അവനെ അമ്പരപ്പിച്ചു. അതേപ്പററി അവനു യാതൊരു ജ്ഞാനവുമില്ലായിരുന്നു. ഏതാദൃശ പ്രായോഗികവൈഷമ്യങ്ങളും ദുരനുഭവങ്ങളും അന്നൊന്നും അവന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടിരുന്നില്ല. ഈ കഥയെഴുത്തുകാർ തന്നെപ്പോലെയുള്ള മനുഷ്യരെ വഞ്ചിക്കുന്നതിൽ ജോണി കുണ്ഠിതപ്പെട്ടു.

ഇനിമുതൽ അവനൊരു കന്നാലിച്ചെറുക്കൻ മാത്രമാണ്. അല്ലാതെ ജോൺ ഗ്രീൻ ഹാനിങ്ങല്ല. ആ പേരിൽ വിളിക്കുന്നതിനോ അവന്റെ കുലീനത്വത്തെ മാനിക്കുന്നതിനോ അവിടെയാരും ഇല്ല. ആരും അവനെ അറിയുകയില്ല. അവനും തന്റെ പേരിനെ വിസ്മരിച്ചു. ആ നാട്ടുകാർ അവനു നൽകിയ പേരു 'കൊൻറുക്കിയൻ' എന്നാണ്. അവിടെ വരുന്ന വിദേശികളുടെ ഊരും പേരും' അറിയുവാൻ ടെക്സാസിലുള്ളവർക്ക് താല്പര്യമില്ല. ഏതു നാട്ടുകാരനാണെന്നും എ

ന്നു പേരാണെന്നും ഒന്നും ജോലി അന്വേഷിച്ചു വരുന്ന വരോട് അവരാരും ചോദിക്കാറില്ല. അവക്കറിയേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. കുതിരപ്പുറത്തു സവാരിചെയ്യുവാനും കന്നാലികളെ തീററി സംരക്ഷിക്കാനും അതിനെ ഉപ ദ്രവിക്കുവാൻ വരുന്ന കാട്ടു മൃഗങ്ങളെ വെടിവെച്ചു കൊല്ലാനും അറിയാമോയെന്നു സസൂക്ഷ്മം പരിശോധി ക്കും. അവയിൽ വശതയുണ്ടെങ്കിൽ അവക്കു തൃപ്തിയാ യി. അവനു തിച്ചയായും ജോലിയും നൽകും. ജോ ണിയെ അവക്കു ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അവർ അവനു കെൻറു ക്കിയൻ എന്നു പേരുമിട്ടു. താൻ 'കെൻറുക്കി' എന്ന സ്ഥലത്തു നിന്നു വരുന്നവനാണെന്ന് അവനാരോടും പ റഞ്ഞിട്ടില്ല. ആരും ചോദിച്ചിട്ടും ഇല്ല. കെൻറുക്കി യന്മാക്ക് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. അവരുടെ ഭാഷയും സംസാരരീതിയും ഒരു പ്രത്യേക തരത്തിലുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ട് മററുള്ളവരിൽ നിന്ന് അവരെ നിഷ്പ്ര യാസം തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിയും. അങ്ങനെയാണ് ആ നാട്ടുകാർ ജോണിയെ കെൻറുക്കിയനാക്കിയത്. ജോണിക്കു സ്വന്തംപേരിനെ ഗോപനം ചെയ്യുവാൻ സാധിച്ചെങ്കിലും തൻെറ സ്വഭാവത്തെ മറച്ചുവെക്കു വാൻ സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. ആരുടെയെങ്കിലും ദുഷ്പ്ര ഥത്തിൽനിന്ന് ഒരു തീപ്പൊരി പാറിപ്പറന്നു വീണാൽ മതി, ആ ക്ഷണത്തിൽ തന്നെ അവൻെറ ഉള്ളിലുള്ള 'വെടിമരുന്നു' തീപിടിച്ചു പൊട്ടിത്തെറിക്കുമായിരുന്നു. ആ സ്വഭാവത്തിനൊന്നും യാതൊരു മാററവും വരു ത്താൻ ആക്കും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

1869 മുതൽ 1878 വരെയുള്ള ടെക്സാസിനെപ്പ ററിയാണ് "പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശങ്ങളെ"ന്നും "അപ രിഷ്കൃതനാട്ടുകാരെ"ന്നും മറ്റും ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്ന ത്. അവരുടെ സ്വഭാവപ്രകൃതികളുമായി 'കെൻറു

ക്കിയൻ’ വേഗത്തിൽ പരിചയപ്പെട്ടു. ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അവൻ അവരുടെ ഒരു തനി കന്നാലിച്ചെറുക്കനായിത്തീൎന്നു. അവൎക്കും അവനെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അവൻെറ ന്യൂനതകൾ എന്തൊക്കെയായാലും സ്നേഹിക്കുവാൻകൊള്ളാവുന്ന ഒരു പ്രകൃതമായിരുന്നു ആ കെൻറുക്കിയൻേറതു്. സംസ്കാര പരിഷ്ക്കാരാദികളിൽ വളരെ പിന്നിലായിരുന്നെങ്കിലും, പലപ്പോഴും മൃഗീയ പ്രകൃതി കാണിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും നന്നാകാനും നന്നാക്കാനും കഴിവുള്ള മനുഷ്യോചിതങ്ങളായ സ്വഭാവഗുണങ്ങൾ അവനിൽ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. ആത്മാൎത്ഥമായ ഭക്തിയും, പെരുമാററങ്ങളിലുള്ള വെടിപ്പും കണിശമായ നീതിബോധവും ആ കന്നാലിച്ചെറുക്കൻെറ പ്രത്യേകതകളായിരുന്നു. നിൎമ്മല ജീവിതവും അഭിനന്ദനീയമായ സത്യസന്ധതയുമാണു് അവൻ പാലിച്ചിരുന്നതു്. സനിഷ്കൎഷമായ ശ്രദ്ധയും നിഷ്ഠയും ചെലുത്തി അവൻ ജോലി നോക്കി. വിദ്യാലയ ഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽനിന്നു അവനു ലഭിച്ച ജ്ഞാനം വളരെ പരിമിതമായിരുന്നു. എന്നാൽ, നീണ്ടുനിവൎന്നു കിടക്കുന്ന വിസ്തൃതമായ ഭൂതലപ്പരപ്പിൽനിന്നും നീലിമയാൎന്നു്, അനന്തതയിലേക്കു വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന, ആകാശത്തിൻെറ വിശാലതയിൽനിന്നും അവൻ പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മനുഷ്യരിലും മൃഗങ്ങളിലും പ്രകൃതിയിലും അവൻെറ നേത്രങ്ങൾ സശ്രദ്ധം മാറിമാറി പതിഞ്ഞു. നിൎദ്ദയനായ ഒരദ്ധ്യാപകനെപ്പോലെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ അവനെ പഠിപ്പിക്കുവാനാരംഭിച്ചു. പഠിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. പരിതഃസ്ഥിതികൾ അതിലേക്കു കളമൊരുക്കി. വളരെയധികം ആദൎശങ്ങളൊന്നും അവനിൽ പ്രവൎത്തിച്ചില്ല. എന്നാൽ ഉള്ള ആദൎശങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണശക്തിയും സ്വാധീനവും അ

സാധാരണമായിരുന്നു. ആ ആദർശങ്ങളെ ജോണി മുറുകെപ്പിടിച്ചിരുന്നു.

ആരോ ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി, ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നിയമങ്ങളെക്കാൾ, അതിന്റെ ദേശീയ ഗാനത്തെയാണ് താനിഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്ന്. ദേശീയ ഗാനത്തെ നോക്കുക. അതിൽ ആ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ—ജനതയുടെ ഹൃദയസ്പന്ദനം നിങ്ങൾക്കു നിഴലിച്ചുകാണാം. ഇതുമാത്രമാണ് നമ്മുടെ കന്നാലിച്ചെറുക്കനെ സംബന്ധിച്ചും പറയുവാനുള്ളത്. അവൻ ആലപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗീതങ്ങളെ ശ്രവിക്കുക. അവന്റെ ഹൃദയത്തെ അതിലൂടെ നിങ്ങൾക്കു നോക്കിക്കാണാം. ഉൽകൃഷ്ടവും ഉന്നതവുമായ ആദർശങ്ങളുടെ പുറകെയാണ് ആ ഹൃദയം ചലിക്കുന്നത്. സദാസമയവും അവൻ പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ മധുരഗാനങ്ങളാണ് ആ അധരങ്ങളിൽനിന്നും നിർഗ്ഗളിക്കുന്നത്. തന്നെ വഹിക്കുന്ന കുതിരയേയും അതിനെ നയിക്കുന്ന കടിഞ്ഞാണിനേയും മേയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കന്നാലിപ്പററങ്ങളേയും കൈക്കുറിച്ചാണ് ആ പാട്ടുകൾ. തന്റെ ഭാവനയിൽ എപ്പോഴും മധുരചിന്തകൾ നിറത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഏതോ തരുണീമണിയെക്കുറിച്ചും പ്രണയസുന്ദരമായ രാഗഗീതികൾ അവൻ ആലപിക്കാറുണ്ട്. അവൻ പാടിക്കൊള്ളട്ടെ. ഏകാകിയും പ്രണയപരവശനുമായിട്ടാണ് അവൻ അധിക സമയവും കാണപ്പെടുന്നത്. പ്രണയപാത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ശ്രുതിമധുരമായ ഗാനാലാപങ്ങൾ അവന്റെ ഹൃദയചഷകത്തിൽ മധുരമധു പകന്നുകൊള്ളട്ടെ.

കന്നാലിപ്പിള്ളേരുടെ സംഗീതങ്ങൾക്കു ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. അവയിലധികവും പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിഫലനങ്ങളായിരിക്കും. അവരെല്ലാം പ്രകൃതി ഗായക

ന്മാരാണ്. അപ്പോഴപ്പോൾ മാറിമാറിക്കാണുന്ന അവസ്ഥാഭേദങ്ങളെയാണ് അവർ തന്മയത്വപൂർവ്വം കീർത്തിക്കുന്നതു്. അവളുടെ നിസർഗ്ഗലാവണ്യവും സൗന്ദര്യവും അവരുടെ ഹൃദയത്തെ അപഹരിക്കുന്നു. അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. പ്രകൃതിയുടെ നഗ്നമായ വക്ഷസ്സിൽ തുള്ളിച്ചാടിക്കളിക്കുന്ന കൊച്ചുകുട്ടികളാണല്ലൊ അവർ. മാതൃനിർവിശേഷമായ സ്നേഹവാത്സല്യത്തോടെ, ഇളംകുളിർകാററുകൊണ്ട് പ്രകൃതിമാതാവ് അവരെ തൻെറ മാറോടടുപ്പിച്ച് ആശ്ലേഷിച്ചാനന്ദിപ്പിക്കും. കുന്നിൻപുറങ്ങളിലുള്ള മരതകപ്പച്ചിലകളിൽ പററിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന മഞ്ഞിൻതുള്ളികളിൽ സൗന്ദര്യരശ്മി തട്ടിത്തിളങ്ങുന്നതും പച്ചപ്പട്ടുവിരിച്ച മനോഹര പുൽത്തകിടുകളും സസ്യശ്യാമളമായ താഴ്വരകളും വഴിയായി അവൾ അവരുടെ കണ്ണിനേയും കരളിനേയും കുളിർപ്പിക്കും. താരകരത്നങ്ങൾ പതിച്ച നീലിമയാന്ന ആകാശക്കുപ്പായംകൊണ്ട് രാത്രിയിൽ അവരെ അവൾ മൂടിപ്പുതപ്പിക്കും; മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന നക്ഷത്രങ്ങൾ മുഖേന കണ്ണിമയ്ക്കാതെ അവരെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കും; രാത്രിയാകുന്ന വാർകുന്തലിലെ താരകമണികൾകൊണ്ട് അവരെ വശീകരിക്കും. മനോഹരിയായ ഒരു രാജ്ഞിയുടെ സൗന്ദര്യവും പ്രാഭവവുമാണ് ഇടയച്ചെറുക്കന്മാർ രാത്രികാലങ്ങളിൽ പ്രകൃതിയിൽ ദർശിക്കുന്നതു്. പ്രഭാതമാകുമ്പോഴേക്കും ആ താരകരത്നങ്ങളെല്ലാം വാരി പെട്ടിയിലാക്കി അവൾ അടച്ചുകഴിയും. നീലപ്പട്ടുവസ്ത്രം ഊരിക്കളഞ്ഞിട്ട് അഭ്രശുഭ്രമായ വെള്ളയങ്കി ധരിക്കുവാനുള്ള ബദ്ധപ്പാടാണ് അപ്പോളവൾക്ക്. രാജകീയ പ്രൗഢിയും വേഷവും വിട്ടിട്ട് വിനീതയും അവനമ്രമുഖിയുമാവുകയായി. ചെഞ്ചായം പുരട്ടിയ മധുരാനനത്തിലെ മനോഹരപ്പുഞ്ചിരികൊണ്ടാണ് ഇപ്പോഴത്തെ സൽക്കാരം. പൂമലർക്കാവുകളെ തഴുകിത്തടവി

വരുന്ന പ്രഭാതസമീരണനെക്കൊണ്ട് അവരെ അവൾ ആശ്ലേഷിക്കും. മുത്തുമണികൾപോലെ പുൽക്കൊടികളിൽ തങ്ങി വിളങ്ങുന്ന മഞ്ഞിൻ തുള്ളികൾകൊണ്ട് കണക്കററ് അവരെ ആഹ്ലാദിപ്പിക്കും. പ്രകൃതിയുമായി ആ ഇടയച്ചെറുക്കന്മാർ പ്രണയവിവശരായതിൽ അതിശയിക്കാനില്ല. അത്ഭുത നിക്ഷേപങ്ങളെയെല്ലാം തുറന്നുവെച്ചുകൊണ്ട് പ്രഭാതം മുതൽ പ്രദോഷം വരെ അവൾ ഇങ്ങനെ അവരെ വശീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അതിൽപ്പെടുകയല്ലാതെ അവർക്ക് നിവൃത്തിയില്ല. ആ കെൻറക്കിയൻ കന്നാലിച്ചെറുക്കൻ വായ് തുറന്ന് പ്രകൃതിയുമായുള്ള പ്രണയ സല്ലാപങ്ങൾ ആലപിക്കുന്നതിൽ ആർക്കാണ് അവനെ പഴിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്? പ്രേമഭാജനത്തെ ധ്യാനിച്ച്, രാഗ വിവശനായി പ്രണയഗാനങ്ങൾ സദാ ഉരുവിടുക സ്വാഭാവികമാണ്.

പ്രകൃതിയുമായുള്ള ആ വേഴ്ചയുടെ ഫലമായി ശരീര ദാർഢ്യവും ആരോഗ്യവും വർദ്ധിച്ചുവന്നെങ്കിലും വല്ലവനദൃശ്യം അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ അതു മൃദുലമാക്കിക്കളഞ്ഞു. പ്രകൃതിയുടെ സചേതനങ്ങളും അചേതനങ്ങളുമായ എല്ലാപദാർത്ഥങ്ങളുമായി ആ കന്നാലിപ്പിള്ളേരുടെ ഹൃദയം ഇണങ്ങിച്ചേർന്നു. അവയോരോന്നിനേയും അവർ പാടിപ്പുകഴ്ത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അങ്ങനെയുള്ള കളികളുടെ കൂട്ടത്തിലാണ് ഒമ്പതു നീണ്ട സംവത്സരങ്ങൾ ജോണി കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്. അവനും കാലക്രമത്തിൽ അവരെപ്പോലെ ആയിത്തീർന്നു. ഒരു പൂർണ്ണ പുരുഷന്റെ വളർച്ചയിലെത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഒരിളംപൈതലിന്റെ ഹൃദയമാണ് അവനിന്നും ഉള്ളത്. വികാരാവേശങ്ങൾക്ക് വല്ല മാററവും വന്നിട്ടുണ്ടോയെന്നു നിങ്ങൾ ചോദിച്ചേക്കാം. അതിനു യാതൊരു മാററവും വന്നിട്ടില്ല; പഴയതു പോലെതന്നെ.

പ്രക്ഷുബ്ധവും ഭീകരവുമായ തരത്തിൽ ഒരു ഞൊടിയിടയിൽ ഇപ്പോഴും അതിന്നു ആളിക്കത്താൻ കഴിയും; ആപത്തും അനത്ഥങ്ങളും ഉളവാക്കാൻ കഴിയും. ഏതിനും എന്തിനും ഇപ്പോഴും അവൻ തയ്യാറാണ്.

ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും ഒരു വലിയ മാററം നിങ്ങൾക്കവനിൽ കാണാം. വിശാലമായ ഒരു വീക്ഷണഗതി അവൻെറ ഹൃദയത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജോണി ഒരിക്കൽ വലിയ ഒരു സ്വാത്ഥമതിയായിരുന്നല്ലോ. തൻെറ അമ്മയെ അവൻ അളവററു സ്നേഹിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, അതിലും കൂടുതലായിരുന്നു അവൻെറ സ്വാത്ഥ പ്രതിപത്തി. ഹൃദയവിശാലത ഉണ്ടാകാൻ തുടങ്ങുന്നതു മുതൽ ഈ സ്ഥിതിക്കൊരു മാററവും സംഭവിക്കുന്നു. അവൻ മററുള്ളവരേയും സ്നേഹിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. അന്യരേയും സ്നേഹിക്കുവാനുള്ള ശക്തി അവനിൽ വികസിക്കാൻ തുടങ്ങി. വളരെ മന്ദഗതിയിലാണ് അതു രൂപം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതെങ്കിലും ദൃഢമൂലമായിട്ടായിരുന്നു അതിൻെറ വളച്ച. സംഗീതവും ഏകാന്തതയുമാണ് ഈ പരിവത്തനം ജോണിയിൽ ഉളവാക്കുന്നതു്.

മൂകമായ നിശാവേളകളിൽ നക്ഷത്രങ്ങളും ചന്ദ്രനുമൊഴിച്ച്, അവനു സഹവാസത്തിന്നാരുമില്ലായിരുന്നു. ആ നാടൻ പ്രദേശങ്ങളിലൂടെ മാടുകളെ മേയിച്ചുകൊണ്ടു നടന്ന അവൻ വളരെക്കാലത്തേക്കു ഏകനായിരുന്നു. ചിന്തയെ തട്ടിയുണത്തുന്നതിന് ഏകാന്തതയ്ക്കുള്ള കഴിവു് അസാധാരണമാണ്. ആത്മപരിശോധനക്കുള്ള പ്രചോദനം അതവനു നൽകി.

ജോണി ചിന്തിക്കുവാനാരംഭിച്ചു. ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയേയും, താൻ വിട്ടുപേക്ഷിച്ചുപോന്ന കുടുംബാംഗങ്ങളേയും തന്നെ അതിയായി ലാളിച്ചോമനിച്ചു വള

ത്തിയ മാതാപിതാക്കന്മാരേയുംപററി ചിന്തിച്ചു. അവരോടുള്ള സ്നേഹം അവൻെറ ഉള്ളിൽ ജ്വലിച്ചു. അവരെ വീണ്ടും കാണാൻ ഹൃദയം വെമ്പൽപൂണ്ടു. വീടിനേയും വീട്ടുകാരേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള ഏക ചിന്തയിലാണ് അനേകനാളുകൾ ജോണി കഴിച്ചുക്കൂട്ടിയത്.

ജോണിയെ വിശാലഹൃദയനാക്കുന്നതിനു മൂകമായ ഏകാന്തത മാത്രമല്ല സഹായിച്ചത്. സംഗീതത്തിനും അതിലൊരു പങ്കുണ്ടു. വിശ്വവശ്യമായ സ്വരമാധുരിയും സംഗീതചാതുരിയും അവനു സ്വതസ്സിദ്ധമായിട്ടുണ്ടു. വാനമ്പാടിയുടെ കളക്രൂജിതങ്ങളെ വെല്ലുവിളിക്കുവാൻ പോരുന്ന അനുഗ്രഹിതമായ സംഗീതലഹരിയിൽ ആ നാടൻപ്രദേശങ്ങളെ അവൻ പുളകംകൊള്ളിക്കും. ആകർഷകവും ചൈതന്യനിർഭരവുമായ ആ സംഗീതത്തിൻെറ നേരിയ അലകൾ ആരുടെ ഹൃദയതന്ത്രികളേയും ചലിപ്പിക്കുവാൻ പോരുന്നവയായിരുന്നു. ഒരു പാട്ടുമതി, ആരേയും നിശബ്ദരാക്കാനും ആകർഷിക്കുവാനും. അവൻെറ സ്വരമാധുരി എത്രയധികം ആസ്വദിച്ചാലും മതിവരികയില്ല. ആരും കേൾക്കാൻ കൊതിക്കും ജോണിയുടെ പാട്ടു്. കൃത്രിമത്വവും യാന്ത്രികത്വവും ഒന്നും അതിലില്ല. അതു ആപാദചൂഡം സംഗീതാത്മകവും വികാരഭരിതവുമായിരിക്കും. സരസവും അർത്ഥഗർഭവും മധുരമധു നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്നതുമാണ് അതിലെ ഓരോ വരിയും. അങ്ങനെയുള്ള സംഗീതമാണ് ജോണിയുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു നിരഗ്ഗളം പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. അവയാണ് അവനെ സന്തുഷ്ടചിത്തനാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്.

ആ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലൂടെ സദാസമയവും പാടിക്കൊണ്ടാണ് ആ കെൻറുക്കിയൻ ചുററി സഞ്ചരിച്ചിരുന്നതു്. കന്നാലിപ്പിള്ളേരുടെ നീണ്ട പാട്ടുകളൊക്കെ

അവന്റെ മനഃപ്പാഠമാണ്. അവയോരോന്നും ആദ്യന്തം പാടും. അതുകൂടാതെ വേറേയും ഉണ്ട് പാട്ടുകൾ. നീഗ്രോകളുടെ പാട്ടുകളും അവൻ വശമാക്കി. കെൻറുക്കിയന്മാരുടേയും നീഗ്രോകളുടേയും പാട്ടുകൾ അവൻ മാറിമാറി പാടും. നീഗ്രോപ്പാട്ടുകൾക്ക് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. അതു പഠിക്കാനും പാടാനും സാധാരണക്കാർക്കു സാദ്ധ്യമല്ല. ഹൃദയം കവരുന്ന ആ സംഗീതത്തിന്റെ അലകൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽ അലച്ചുപൊങ്ങുമ്പോൾ മററു ഇടയച്ചെറുക്കന്മാരെല്ലാം ആനന്ദവിവശരാകും. പിതൃഭവനത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നതിനുള്ള ഉൽക്കണ്ഠയെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതും ഹൃദയവിശാലതയെ സുകരമാക്കുന്നതും സംഗീതാസ്വാദനത്തിൽ നിലീനനായി എപ്പോഴും ആലപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ പാട്ടുകളും പ്രകൃതിയുടെ നിശബ്ദതയുമായിരുന്നു. അഹ്ലാദത്തേയും ഉന്മേഷത്തേയും തേടിയാണ് പാട്ടുപാടുന്നതു്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പലപ്പോഴും ലഭിക്കുന്നതു മ്ലാനതയും ഉൽക്കണ്ഠയുമാണ്. കെൻറുക്കിയന്മാരുടെ നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ മാത്രമല്ല അവനിപ്പോൾ പാടാറുള്ളതു്. ഒമ്പതു കൊല്ലക്കാലംകൊണ്ടാണ് സംഗീതം അവനിൽ ഒരു സമൂലപരിവർത്തനം ഉളവാക്കുന്നതു്. അവന്റെ പ്രകൃതിക്കനുസരണമായ ഒരു ദൃഢനിശ്ചയത്തിലേക്ക് അതവനെ ആനയിച്ചു. "എപ്പോഴും ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ ഈ ഉൽക്കണ്ഠയേയും മ്ലാനതയേയും ജയിച്ചടക്കിയിട്ടേ ഉള്ളൂ മററു കാര്യം." അവൻ നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചു.

ഈ ഒമ്പതു വർഷത്തിനുള്ളിൽ അനേകമാവർത്തി അവൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒന്നാണ് ഈ തീരുമാനം. ജോണിയുടെ തീരുമാനമാണ് മിക്കപ്പോഴും വിജയംവരിച്ചിരുന്നതു എന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണ്. സംഭവപരമ്പരകൾ അങ്ങനെയാണ് കാണിക്കുന്നതു്. ജോണിയുടെ

സ്വഭാവം അവൻ മേയിക്കുന്ന കന്നാലിപ്പററങ്ങൾക്കും അറിയാം. അവസരത്തിനനുസരിച്ച് അവയും അവന്റെ 'കൈച്ചൂട്' അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കൂട്ടുകാരായ മററു കന്നാലിപ്പിള്ളേൾക്കും മനസ്സിലായിട്ടുണ്ട് അവനോട 'കളിക്കുന്നതു' സൂക്ഷിച്ചുവേണമെന്ന്. അവനുമായി ശണ്ഠ കൂടുന്നതു് അത്ര ലാഭകരമല്ലെന്നും. അവൻ ക്ഷിപ്രകോപിയാണെന്നും വഴക്കുകൂടിയാൽ അതിന്റെ സ്വാദ് അത്ര രുചികരമല്ലെന്നും അറിയാമായിരുന്ന അവരൊക്കെയും ജോണിയുടെ ഇഷ്ടത്തിനു വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുക പതിവാണ്. പ്രതികാരത്തിന്റെ മാധുര്യം ക്ഷണഭംഗുരമാണെന്നും അതിന്റെ കൈപ്പ് സ്ഥായിയായി നിൽക്കുന്നതാണെന്നും അനുഭവംകൊണ്ടവൻ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. കെൻറുക്കിയൻ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു ആളിക്കത്തിയുയന്ന ആ "അഗ്നിപ്രളയം" എത്രതന്നെ ശ്രമിച്ചിട്ടും മായാംതെ അവന്റെ ബോധത്തിൽ എപ്പോഴുമുണ്ട്. ആസ്മരണ അവന്റെ ഹൃദയത്തെ സദാ ദഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇവിടംമുതലാണ് ജോണിക്ക് അമളിപററുന്നതു്. ആ കന്നാലിച്ചെറുക്കൻ സ്വയം വഞ്ചിതനായിപ്പോകുന്നു. പ്രകൃതിയോട് പററിപ്പിടിച്ചുള്ള ഒപെതുകൊല്ലത്തെ ജീവിതം, പടിഞ്ഞാറൻ നാടൻപ്രദേശങ്ങളിലൂടെയുള്ള ദീർഘപര്യടനങ്ങൾ, ദിനരാത്രഭേദംകൂടാതെയുള്ള അലഞ്ഞുനടക്കൽ മുതലായവ അവനെ വളരെയധികം കാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചു. പകൽ സമയത്തു്, വിജനപ്രദേശങ്ങളിലെ ഏകാന്തതയും രാത്രികാലങ്ങളിൽ ഭീകരമൂകതയും അവനോട സംസാരിച്ചിരുന്നു. ആളുകളേയും പ്രത്യേക കാഴ്ചകളേയുംകൊണ്ട് നിറഞ്ഞതായ തോന്നും ഇപ്പോളവന്, ശൂന്യവും നിശബ്ദവുമായ പുൽത്തകിടികളും ശാദ്വലപ്രദേശങ്ങളും. അവിടെയെല്ലാം ഒരേ തരത്തിലുള്ള ആളുകളേയും ഒരേ കാഴ്ചകളേയും ആ

ണ് അവൻ കാണുന്നതു്—അതായതു് കെൻറുക്കിയിലെ പിതൃഭവനവും അതിലുള്ള അവൻെറ കുടുംബാംഗങ്ങളും. ആത്മസംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടി കരുതിക്കൂട്ടി അവൻ പാടുന്ന പാട്ടുകൾ ആത്മതാപത്തിലേക്കു അവനെ വലിച്ചു താഴ്ത്തും. കോപഭരിതനായി സംസാരിക്കുന്നതായി ഭാവിച്ചുകൊണ്ടു് അവൻ തന്നെത്താൻ മന്ത്രിച്ചു. "അവരെ ഞാൻ കാണിച്ചുകൊടുക്കാം! അവർ കണ്ടുകൊള്ളട്ടെ, വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുചെല്ലാനുള്ള തൻേറടം എനിക്കുണ്ടോ എന്നു് !! "

താൻ ഇപ്പോൾ എവിടെയാണെന്നറിയാതെ തന്നെപ്പററി ചിന്തിച്ചു് വ്യസനാക്രാന്തരായി ഉഴലുന്ന കുടുംബാംഗങ്ങളോടു് ദ്വേഷ്യപ്പെട്ടു സംസാരിക്കുന്നതായി ഭാവിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഈ വാക്കുകൾ ജോണി പറഞ്ഞുപോയതു്. വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു ചെല്ലുന്നതിലും തൻെറ മിടുക്കു് അവരെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാനാണു് അവൻെറ ഭാവം. വാസ്തവത്തിൽ ഒരു വലിയ കളിപ്പാണു് അതിൽ ജോണിക്കു പററുന്നതു്. പല ശ്രണിതഹൃദയങ്ങളുടേയും മുറിവുണക്കിയിട്ടുള്ള, പല മലിനഹൃദയങ്ങളേയും വിശുദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള ആ 'കളിപ്പി'ലാണു് ജോണിയും ചെന്നകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. നേരു പറഞ്ഞാൽ വയസ്സുകൊണ്ടു് പുരുഷപ്രാപ്തി ജോണിക്കുണ്ടെങ്കിലും ഇന്നും അവൻെറ സ്വഭാവം കുട്ടികളുടേതാണു്. അതിൻെറ പ്രകടനമാണു് ഈ വെപ്രാളങ്ങളെല്ലാം. വീട്ടിലെത്താനുള്ള 'ജ്വരം' ജോണിയിൽ വർദ്ധിച്ചു. ജീവനുതുല്യം സ്നേഹിക്കുന്ന അവൻെറ അമ്മയെ കാണാനുള്ള ഹൃദയസ്പന്ദനം വല്ലാതെ ശക്തിപ്പെട്ടു.

ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ കനാലിപ്പുറങ്ങളുടെ ചാർജ്ജ് മറെറാരു പയ്യനെ ഏല്പിച്ചിട്ടു് ജോണി നേരെ കുതിരലായത്തിലേക്കു നടന്നു. അവൻെറ സന്തതസഹ

ചാരിയും വാഹകനും ആയിരുന്ന ആ ആത്മമിത്രം— കുതിര, അവിടെയാണ്. അതിന്റെ ഗളസ്കന്ധങ്ങളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ഉമ്മവെച്ചുകൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു. "പ്രിയമിത്രമേ, സലാം!" പിന്നീട് ഒരു നിമിഷംപോലും അവിടെ നിന്നില്ല. തോക്കും കുതിരയുടെ ജീനിയും വിററു കിട്ടിയ പണംകൊണ്ട് പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള ഒരു ജോടി വസ്ത്രം വാങ്ങി ധരിച്ചുകൊണ്ട് കെൻറുക്കിയിലെ പിതൃഭവനത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി യാത്ര തുടങ്ങി. നന്ദിഹീനനായ ആ ധൂർത്തപുത്രനിലേക്കു ദൈവത്തിന്റെ കരുണ പ്രവഹിച്ചു.

റെയോഗ്രാൻറിൽനിന്നു ജോണിയുടെ ശ്രദ്ധയെ, സംഗീതവും ഏകാന്തതയും ഉപകരണമാക്കി, പിതൃഭവനത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവിട്ടപ്പോൾ ദൈവം ആ കൃതഘ്നന്റെ നേരെ കരുണ കാണിക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായെന്നു കരുതുന്നു. ഓ, അതു ദൈവതൃക്കരങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിതന്നെയായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല. അദൃശ്യവും സാവധാനവും ആയിട്ടാണ് ആ പരിവർത്തനം അവനിൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നതെങ്കിലും അതേററവും ഫലപ്രദമായിരുന്നു. എന്താണ് തന്നെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുവിടുന്നതെന്ന് ആ കെൻറുക്കിയനു് അപ്പോൾ മനസ്സിലായില്ല. വിജയവാഞ്ഛ മാത്രമായിരുന്നു എപ്പോഴും അവന്റെ മുഖ്യോദ്ദേശ്യം. എന്നാൽ, റെയോഗ്രാൻറിൽനിന്നു അനേകമൈൽ യാത്രചെയ്തു കെൻറുക്കിയിൽ ചെന്നെത്തിയപ്പോൾ, അവൻതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നു, വിജയശ്രീലാളിതനായിട്ടല്ല, നേരെമറിച്ച് പരാജിതനായിട്ടാണ് താൻ തിരിച്ചെത്തിയതെന്ന്.

IV

പിതൃഭവനത്തിലേക്ക്

നീണ്ട ഒരു ചൂളംവിളിയോടുകൂടി തീവണ്ടി നീങ്ങിത്തുടങ്ങി. ആ കെൻറുക്കിയൻ വീണ്ടും ജോൺ ഗ്രീൻഹാനിങ്ങായി. സ്വന്തംപേരിനെ വീണ്ടും സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ അവന് കൂടുതൽ സന്തോഷമായി. ഏറെനാളുകളായി അസ്വസ്ഥമായിരുന്ന അവൻെറ ഉള്ളിൽ ഉല്ലാസവും ഉന്മേഷവും തത്തിക്കളിച്ചു. വളരെക്കാലം വിസ്തൃതമായ മേച്ചിൽസ്ഥലങ്ങളിലൂടെ തുള്ളിച്ചാടിനടന്ന ജോണിക്ക് തീവണ്ടിയിലെ ഇടുങ്ങിയതും വൃത്തിഹീനവും ധൂമാവൃതവുമായ കംപാർട്ടുമെൻറുകൾ പിടിച്ചില്ല. അവൻ വാങ്ങിച്ച പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള ഡ്രസ്സുകൾ ദേഹത്തിനു യോജിച്ചതായിരുന്നില്ല. തടിക്കഷണംപോലെ പരുപരുത്ത തുകൽകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു ജോടി പുതിയ ചെരുപ്പുകളാണ് അവൻ ഇട്ടിരുന്നത്. അതെല്ലാം ധരിച്ചിട്ട് ജോണിക്ക് ഒരു വല്ലാത്ത അസുഖം. കെൻറുക്കിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന തീവണ്ടിയുടെ ഗതിയൊഴിച്ച് മറെറാന്നുംതന്നെ ജോണിക്ക് സന്തോഷകരമാ

യി തോന്നിയില്ല. വീടിനെപ്പററിയുള്ള ഏകാഗ്രചിന്ത ഈ വിഷമതകളെയെല്ലാം സഹിക്കുന്നതിന് അവനെ സന്നദ്ധനാക്കി.

"നാഷ് വില്ലെടെന്നാസ്" ഒരു വലിയ പട്ടണമാണ്. അവിടെ തീവണ്ടിനിന്നു. ജോണി തീവണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങി. വളരെ സന്തോഷഭരിതനായിട്ടാണ് പുറത്തോട്ട് ചാടിയത്. തീവണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങിയപ്പോഠം ആശ്വാസമായി. ഏങ്ങനെയായാലും രക്ഷപെട്ടല്ലൊ. റെയോഗ്രാൻറിൽനിന്നും ജന്മനാടായ കെൻറുക്കിലേക്ക് അടുത്തുവരികയാണ്. ആ വലിയ പട്ടണത്തിലെ ആഠംഭരക്കം കാഴ്ചകളുംകണ്ടു രസിക്കുന്നതിന് അവൻ പോയില്ല. അവൻ ഒരു നിമിഷംപോലും കളയാതെ ഒരു കുതിരവണ്ടിപിടിച്ച് നേരെ 'ഓവൻസ് ബറോയി'ലേക്ക് യാത്രതിരിച്ചു. തീവണ്ടിയേക്കാഠം കൂടുതൽ കുലുക്കവും ചാട്ടവും ഉണ്ടെങ്കിലും അതിലുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ പുകയുടെ ശല്യം ഇല്ലായിരുന്നു. സ്വന്ത നാട്ടിലെത്തിയപ്പോഠം ജോണിയുടെ ഉന്മേഷം വർദ്ധിച്ചു. ചിരപരിചിതങ്ങളായിരുന്ന ആ സ്ഥലവിഭാഗങ്ങളിലൂടെ വണ്ടിയിലിരുന്നുകൊണ്ട് അവൻ കണ്ണോടിച്ചു. അങ്ങുമിങ്ങും വന്നിട്ടുള്ള അല്പസ്വല്പ മാററങ്ങളും പുതുതായി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള തോട്ടങ്ങളും എല്ലാം വലിയ ചാരിതാർത്ഥ്യത്തോടും സന്തോഷത്തോടുംകൂടി നോക്കി മനസ്സിലാക്കി. കണ്ണിനേയും, കരളിനെയും ഒരുപോലെ പ്രീണിപ്പിക്കുന്ന കാഴ്ചകളിൽ മനസ്സു വ്യാപരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് യാത്രാദൈർഘ്യമോ ക്ലേശമോ ഒന്നും അറിഞ്ഞില്ല. അവയെല്ലാം പെട്ടെന്നു കടന്നുപോയതുപോലെ അവന്നു തോന്നി.

ഓവൻസ് ബറോയിൽനിന്നും കുറെദൂരം യാത്രചെയ്തുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും മട്ടെല്ലാം മാറി. ഉന്മേഷവും

സന്തോഷവുമെല്ലാം പമ്പകടന്നു. ഒരു വല്ലാത്ത ഉൽക്കണ്ഠയും ഭീരുത്വവും അവനെ ബാധിച്ചു. അതു് അന്നനിമിഷം കൂടിവരുന്നതിൽ ജോണി അത്ഭുതപ്പെട്ടു. റെയോഗ്രാൻറിൽനിന്നും വരുന്ന ആ കന്നുകാലിച്ചെറുക്കൻ വാസ്തവത്തിൽ ഇപ്പോഠം സംഭ്രാന്തനാണ്. ഏതാനും മിനിട്ടുകഠംകൂടി കഴിഞ്ഞാൽമതി, അവൻ പിതൃഭവനത്തിൽ എത്തിച്ചേരും, കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ എല്ലാം മുമ്പിൽ നിൽക്കേണ്ടിവരും. വീരവാദവും, ധൈര്യവുമെല്ലാം ഓടിയൊളിച്ചു. കഴിഞ്ഞ ഒമ്പതു കൊല്ലങ്ങളും ഒരു മണിക്കൂറുപോലെ കടന്നുപോയി. പുകയിലശാലയ്ക്കു തീ വച്ചേച്ചു് ഓടിപ്പോയി അകലെ ഒരു വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ കിടന്നുറങ്ങിയശേഷം എഴുന്നേററപ്പോഠം അപ്പനെ തോല്പിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തോടു തെററുചെയ്തു് വിദേശത്തു തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞു ജീവിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ തോന്നിയ ലജ്ജയും അവമാനഭീതിയും ഇപ്പോഠം വീണ്ടും മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടി. ഇന്നലെ കണ്ടതുപോലെയാണ് പിതാവിൻെറ ഓർമ്മ ജോണിയുടെ മനസ്സിൽ. അവൻെറ മുഖം തുടുത്തു. ഇന്നലെയാണ് പിതാവിൻെറ ഒരാണ്ടത്തെ സമ്പാദ്യം ധൂമപടലങ്ങളാക്കി അന്തരീക്ഷത്തിൽ ലയിപ്പിച്ചശേഷം താൻ വീട്ടിൽനിന്നും ഒളിച്ചോടിപ്പോയതെന്നു് അവനു് തോന്നി. തിരിച്ചുവരാതിരുന്നുവെങ്കിൽ എത്രയോ നന്നായിരുന്ന എന്നുപോലും കരുതിപ്പോയി. ഇങ്ങനെയുള്ള ചിന്താപരമ്പരകളിൽ നിമഗ്നനായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ദൂരംപോയതൊന്നും അറിഞ്ഞില്ല. വണ്ടിക്കാരൻ വീടിൻെറ പടിക്കൽ വണ്ടി നിറുത്തിയപ്പോഴാണ് ചിന്തയിൽനിന്നുണർന്നതു്. നൈരാശ്യവും നിശ്ചയവും ഇടകലന്ന മുഖത്തോടെയാണ് അവൻ വീട്ടിൻെറ പടിക്കലേക്ക് കാലുകുത്തിയതു്.

വീടു കണ്ടപ്പോഴേക്കും ചങ്കിടിപ്പു വർദ്ധിച്ചു. ഒററ നോട്ടത്തിൽ എല്ലാം കണ്ടു. യാതൊരു മാററവും

അവിടെയെങ്ങും വന്നിട്ടില്ല. എല്ലാം പഴയതുപോലെ ക്രമമായും ശാന്തമായും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അവൻ പോയപ്പോഴുണ്ടായിരുന്ന ആ പട്ടിപോലും അവിടെയുണ്ട്. വീടിന്റെ മുൻവശത്തെ വരാന്തയിൽ അതു കിടന്നുറങ്ങുകയാണ്. പടികടന്ന് വീടിന്റെ മുററത്തേക്ക് അവൻ പ്രവേശിച്ചു. ഹൃദയം വല്ലാതെ തുടിച്ചു. ആരെയായിരിക്കാം അവിടെ ആദ്യമായി കാണുന്നത്? അവരെന്തായിരിക്കാം പറയാൻ പോകുന്നത്? എന്തു മറുപടിയാണ് അവരോട് പറയേണ്ടത്? ഇതൊക്കെയാണ് അവന്റെ അപ്പോഴത്തെ ചിന്തകൾ. വീടിന്റെ പോർട്ടിക്കോയിലേക്ക് കാലെടുത്തു വെച്ചപ്പോഴെക്കും ആ പട്ടി അറിഞ്ഞു. അതു കുരച്ചുംകൊണ്ട് ചാടി എഴുന്നേററു. അതവനെ സമീപിച്ച് മണംപിടിച്ച് ചെവികൾ കൂർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ മുഖത്തേക്ക് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി, കുരയ്ക്കുതുടങ്ങി. സന്തോഷസൂചകമായിരുന്നു അതിന്റെ ശബ്ദം. ആ പട്ടി അവനെ പെട്ടെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഇതൊന്നും നോക്കിക്കൊണ്ട് ജോണി നിന്നില്ല. ഒററച്ചാട്ടത്തിന് അവൻ പോർട്ടിക്കോയിൽ കയറി. പട്ടിയും വിട്ടില്ല. അതും എത്തി കൂടെ. പിൻകാലുകളിൽ എഴുന്നേററു നിന്ന് മുൻകാലുകൾ ജോണിയുടെ വക്ഷസ്സിലേക്ക് അർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അത് സ്വാമിഭക്തി പ്രകടനങ്ങളാരംഭിച്ചു. അവന് ആ പട്ടിയുടെ സ്വാഗതാശംസയെ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് നേരംകിട്ടിയില്ല. മെലിഞ്ഞു കൃശഗാത്രയായ ഒരു സ്ത്രീ വന്ന് ജനാലയിലൂടെ തല നീട്ടി പുറത്തേയ്ക്ക്. അവൾ ഒന്നേ നോക്കിയുള്ളൂ. പെട്ടെന്ന് തലയും വലിച്ചുകൊണ്ട് മുൻവശത്തെ കതകിന്റെ സമീപത്തേയ്ക്ക് ഓടി.

അവൾ കതകു തുറന്നു. ഒരു സെക്കൻറു നേരത്തേക്ക് ഒന്നും ശബ്ദിക്കുവാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

മെലിഞ്ഞു് അസ്ഥിമാത്രസ്ഥിതനായ ആ ആഗതനെ അവർ ആപാദചൂഡം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ഒരക്ഷരം പോലും ഉരിയാടാതെ ആ അമ്മ മകനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. മകനും അമ്മയെ ഗാഢാശ്ലേഷം ചെയ്തു. കണ്ണു നിറഞ്ഞെങ്കിലും മന്ദഹസിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു് അവൻ പറഞ്ഞു:—

"അമ്മേ വരിക. അമ്മ ഒന്നു ചിരിച്ചേ. അമ്മയുടെ വികൃതിക്കുട്ടൻ തിരിച്ചെത്തിയല്ലോ."

ജോണിയുടെ തോളിലേക്കു കൈയിട്ടുകൊണ്ടു് ആ മാതാവു് മകൻെറ മുഖത്തെ സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിച്ചു. അവർ പറഞ്ഞു:—

"നിനക്കു യാതൊരു മാററവും വന്നിട്ടില്ല; അല്പം പോലുമില്ല." ആ മാതാവു് മകനെ മതിവരുവോളം തെരുതെരെ ചുംബിച്ചു.

കൈകോർത്തു പിടിച്ചുകൊണ്ടു് അമ്മയും മകനും കൂടി അകത്തേക്കു പോയി. അവർ മുറിയിൽ കയറി കഴിഞ്ഞില്ല, അപ്പോഴേക്കും പുറകിലത്തെ വാതൽ തുറന്നു് പിതാവു് അകത്തേക്കു വന്നു. ഒരു നീഗ്രോച്ചെറുക്കൻ ജോണി വന്നവിവരം അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു.

"മാസ്റ്റർ, ജോണി വന്നു. ജോണി വന്നുപോയി!" അദ്ദേഹം ദ്രുതഗതിയിൽ അടുക്കളയിൽക്കൂടി കടന്നു് ഓടിയെത്തി.

"എൻെറ പൊന്നു മകനേ," ആ പിതാവു് അവനെ ഗാഢാലിംഗനംചെയ്തു. മകനും അപ്പനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. ആ ആലിംഗനംവഴി അനേകകാര്യങ്ങൾ അവർ അന്യോന്യം പറഞ്ഞുതീർത്തു. കുററസമ്മതവും പാപപ്പൊറുതിയും എല്ലാം അതിലൂടെ ക്ഷണത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. വെളുകൊല്ലത്തെ വിപ്രവാസവും എല്ലാം വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടു.

അന്നുമുതൽ ഹാനിംഗ് കുഡുംബത്തിന് ഒരു നവജീവൻ വീണു. അവരെല്ലാം ഭക്ഷണത്തിന് ഇരുന്നു. ആ രംഗം ആരെങ്കിലും സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ ഒരു പ്രത്യേകത അവർക്കവിടെ ദർശിക്കാമായിരുന്നു. സിനിയർ ജോൺ ഹാനിംഗ്, ജോണിയേക്കാളും ഉല്ലാസഭരിതനും ചെറുപ്പക്കാരനുമായി കാണപ്പെട്ടു. കുട്ടികളെപ്പോലെ അദ്ദേഹം സന്തോഷാതിരേകത്താൽ തുള്ളിച്ചാടി. എല്ലാവരും ജോണിയുടെ അടുത്തുകൂടി. സഹോദരീസഹോദരന്മാർക്കെല്ലാം ഉണ്ട് അനേക കാര്യങ്ങൾ ജോണിയോടു ചോദിക്കുവാൻ. അമ്മയും അപ്പനും വിസ്മയപൂർവ്വം ജോണിയുടെ മുഖത്തു ദൃഷ്ടിയുറപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ചോദ്യകർത്താക്കളെക്കാളും ആ വത്സലമാതാപിതാക്കളാണ് ഇന്ന് ജോണിയുടെ ഓരോ നോക്കും വാക്കും സശ്രദ്ധം നിരീക്ഷിക്കുന്നത്. അവർ കൗതുകപൂർവ്വം അവന്റെ വാക്കുകളെ ശ്രദ്ധിച്ചു. വാക്കുകളെക്കാൾ ജോണിയുടെ ദേഹത്തെയാണ് അവരുടെ കണ്ണുകൾ പരിശോധിക്കുന്നത്. ആ ധൂർത്തപുത്രനിൽ അവർ പതിച്ച ഓരോ നോട്ടവും സ്നേഹവികാരങ്ങൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു. ഓരോ വീക്ഷണവും ആർത്തിയോടുകൂടിയവയായിരുന്നു. ഒമ്പതു കൊല്ലംമുമ്പ് തങ്ങളെ സന്താപസാഗരത്തിൽ ആഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് പുറം ചാടിപ്പോയ ആ ബാലൻ പൂർണ്ണവളർച്ച പ്രാപിച്ച ഒരു പുരുഷനായി തിരിച്ചെത്തിയിരിക്കുന്നു. അവനെ ആ രാത്രിയിൽ മതിവരുവോളം കാണുന്നതിനോ അവന്റെ വാക്കുകളെ തൃപ്തിയാകുവോളം കേൾക്കുന്നതിനോ അവർക്ക് കഴിയുന്നില്ല. സ്നേഹത്തിന്റെ ശക്തിവിശേഷം അത്ഭുതകരംതന്നെ. അതു തെററുകളെ വേഗത്തിൽ ക്ഷമിക്കുകയും വിസ്മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കുടുംബസ്നേഹത്തിൽ ദൈവം തന്റെ കാരുണ്യത്തിന്റെ ഒരു വലിയ പങ്കു നിക്ഷേപിച്ചിട്ടു

ണ്ടെന്നു പറയുന്നതു് എത്രയോ പരമാൎത്ഥമാണ്. അതാണല്ലോ കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ ആസ്വാദ്യത.

ആ കന്നുകാലിച്ചെറുക്കനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവയെല്ലാം വാസ്തവമായിരുന്നു. ബാലാൎക്കന്റെ കനകരശ്മി പ്രളയത്തിൽ പ്രകൃതിമാതാവിന്റെ ഉല്ലാസം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതുപോലെ, പ്രഭാതസൂൎയ്യന്റെ ഇളംകതിരുകൾ തട്ടി വിടർന്നു വികസിക്കുന്ന മനോഹര കുസുമംപോലെ, ആ കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ സ്നേഹവികാരങ്ങളുടെ ഓളം തട്ടലേററു ജോണിയുടെ ഹൃദയം കുളുൎത്തു. അവന്റെ സ്വഭാവത്തിന്റെ മാധുൎയ്യവും, മനധൈൎയ്യവും, തളിരുപോലെ മൃദുലവും ആത്മാൎത്ഥവുമായ സ്നേഹവികാരങ്ങളും എല്ലാം പെട്ടെന്നു തട്ടിയുണൎത്തപ്പെട്ടു. നോക്കിലും, വാക്കിലും, പ്രവൃത്തിയിലും അവയെല്ലാം മാറിമാറി പ്രതിബിംബിച്ചു. അവയെല്ലാം ജോണിക്കു് ഒരു പുനൎജ്ജനനം, ഒരു സമൂലപരിവൎത്തനം നൽകി.

ജോണിയുടെ പുനരാഗമനത്തിന്റെ നവീനത്വവും സന്തോഷവും വളരെക്കാലത്തേക്കു് ആ കുടുംബത്തിൽ നീണ്ടുനിന്നു. വാസ്തവംപറഞ്ഞാൽ അതൊരിക്കലും അവിടെനിന്നും തീൎത്തും വിട്ടുപോയില്ല. അവൻ അവരോടൊന്നിച്ചു താമസമാക്കിയപ്പോൾ അതൊന്നുകൂടി ദൃഢമൂലമായിത്തീർന്നു. റെയോഗ്രാൻറിൽനിന്നും ആ കെൻറുക്കിയിൽവന്നു കുറെ നാളുകളായപ്പോഴേക്കും കന്നുകാലിപ്പിള്ളേരുടെ പ്രത്യേക സ്വഭാവരീതികളൊക്കെ അവനെ വിട്ടുമാറി. അവൻ ഒരു നല്ല കൃഷിക്കാരനായി. പുകയില കൃഷിയിൽ അപ്പനെ സഹായിക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ടു. കൃഷിയിലുള്ള ഉത്സാഹവും അദ്ധ്വാനവും കണ്ടു് പിതാവു് അതിശയിച്ചു. എത്ര കാൎയ്യക്ഷമമായ ശിക്ഷണവും സ്വഭാവരൂപവൽക്കരണവുമാണ് കന്നുകാലിപ്പററകളെ അടിച്ചുകൊണ്ടു് റെയോഗ്രാൻറിൽക്കൂ

ടി അലഞ്ഞുനടന്ന ആ കന്നുകാലിച്ചെറുക്കനെ ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതു്! അവനിൽ പ്രവർത്തിച്ച അത്ഭുതശക്തി എന്താണെന്ന് പിതാവു് വിസ്മയിച്ചു. ജോണിയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ജീവിതം പല നൂതനകാര്യങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു വെളിപ്പെടുത്തി. അവനുണ്ടായിരുന്ന അസ്വസ്ഥതയെല്ലാം ഓടി മറഞ്ഞു. ഉദാസീനതയും അലസതയും പരിപൂർണ്ണമായി അവനെ വിട്ടുമാറി. പഴയ മനുഷ്യനല്ല അവനിപ്പോൾ. ഉത്സാഹിയായ ഒരു കൃഷിക്കാരനേപ്പോലെ ചുമതലാബോധത്തോടെ, പിതാവിൻെറ സമ്പാദ്യത്തെ പരമാവധി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് അഹോരാത്രം തത്രപ്പെടുന്ന ഒരു പുത്രനായി, കൃഷികാര്യങ്ങളിൽ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയും കേന്ദ്രീകരിച്ചു് പിതാവുമൊത്തു് ജോണി പണിയാരംഭിച്ചു.

പിതാവിൻെറ പുകയിലശാലയെ നോക്കി ഒരു ദിവസം സായംകാലത്തു് വിചാരനിമഗ്നനായി ജോണി നില്ക്കുകയായിരുന്നു. സീനിയർ ജോൺ എതിരെ വരുന്നതൊന്നും ചിന്താനിമഗ്നനായ ജോണി അറിഞ്ഞില്ല. കുറെ നേരത്തേക്കു് പിതാവു് മകനെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു് എന്തിനെപ്പററിയാണു് ഇവനിത്ര ഗാഢമായി ചിന്തിക്കുന്നതെന്നു് അതിശയിച്ചു. അദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും സംസാരിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി ജോണി ചിന്തയിൽനിന്നുണർന്നു. അവൻ പിതാവിനെക്കണ്ടു. അവൻെറ മുഖം പെട്ടെന്നു വിവർണ്ണമായി. എങ്കിലും മന്ദഹസിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു് പിതാവിൻെറ സമീപത്തേക്കു് അടുത്തുചെന്നു. കൈകൾ രണ്ടും സ്വന്തം തോളിലിട്ടുകൊണ്ടു് പുകയിലശാലയെ നോക്കി അവൻ പറഞ്ഞു.

"അപ്പാ, എനിക്കു വളരെ സങ്കടം തോന്നുന്നുണ്ടു് അതേക്കുറിച്ചു്. ഞാൻ വളരെ സങ്കടപ്പെടുന്നു." പെ

ട്ടെന്ന് പിതാവിന്റെ കരങ്ങൾ മകന്റെ ദേഹത്തെ ആവരണം ചെയ്തു. അവനെ മാറോടുചേർത്ത് ഗാഢാശ്ലേഷം ചെയ്തുകൊണ്ട് അപ്പൻ പറഞ്ഞു.

"മകനെ, അതു മറന്നുകളയുക. അതൊക്കെക്കഴിഞ്ഞുപോയില്ലേ; അതെപ്പററി ചിന്തിച്ചു സങ്കടപ്പെടരുത്."

ഇങ്ങനെ ഒരു സൂചന മാത്രമേ പ്രസ്തുത സംഭവത്തെപ്പററി ജോണിയുടെ പുനരാഗമനത്തിനുശേഷം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു. ആ കുററം പിതാവു ജോണിയോടു പൂർണ്ണമായി ക്ഷമിക്കുകയും എന്നന്നേക്കുമായി വിസ്മരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ, ജോണിക്ക് അതിനെ ഒരു നാളും വിസ്മരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ജോണി മറെറാരു കുററസമ്മതംകൂടെ നടത്തി. അതവന്റെ മാതാവിനോടായിരുന്നു. ഒരു സായാഹ്നം അമ്മയും മകനും തനിച്ചേയുള്ളു. റെയോഗ്രാൻറിലെ മഹിമാവുകളെയും ധീരകൃത്യങ്ങളെയും പററിപ്പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ച് ജോണി അമ്മയെ രസിപ്പിക്കുകയാണ്. തന്റെ കുതിരയെ പാട്ടുപാടി ആനന്ദിപ്പിക്കാറുണ്ടെന്നും മററും അവൻ പറഞ്ഞു. അമ്മയ്ക്കതു വിശ്വാസമായില്ല. വളർച്ചപ്രാപിച്ച ഒരു മനുഷ്യൻ കുട്ടികളെപ്പോലെ കുതിരകളെ പാട്ടുപാടി രസിപ്പിക്കുകയോ? അതു കേട്ട് മാതാവ് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി. ജോണിയും ഒപ്പം ചിരിച്ചു. കുതിര എത്രയോ നല്ല ഒരു സ്നേഹിതനാണെന്നും, അവനോട് അതു് എത്ര അധികമായി ഇണങ്ങിച്ചേർന്നെന്നും, ആ മൃഗവും അവനും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹാധിക്യം പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നും അവൻ അമ്മയെ വിവരിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു.

"ജോണി, നീ അതിശയോക്തി പറയുകയാണ്" അമ്മ പറഞ്ഞു.

"അല്ലമ്മേ, അതു എന്നെ വളരെയധികം ആകർഷിച്ചതുകൊണ്ടു പറയുകയാണ്."

"നീ എന്തു പാട്ടുകളാണ് കുതിരയെ പാടി കേൾപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നത്?"

"എല്ലാത്തരം പാട്ടുകളും" ജോണി പറഞ്ഞു. "കന്നുകാലിപ്പിള്ളേർക്ക് അവരുടെ സ്വന്തം പാട്ടുകളുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ അവസാന വർഷങ്ങളിലൊന്നും ഞാൻ അവ പാടിയിട്ടില്ല. ശോകാത്മകങ്ങളായ കെൻറുക്കിയൻ പാട്ടുകളും ഗീതങ്ങളുമായിരുന്നു ഞാൻ പാടിയിരുന്നത്. കാരണമെന്താണെന്നോ? വീട്ടിലെത്താനുള്ള ഏക വിചാരം മാത്രമേ അപ്പോൾ എനിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ അന്നൊന്നും അതെനിക്ക് അറിവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതേ അമ്മേ, വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുവരുന്നത് ഒരു വലിയ കാര്യമാണ്." ഇത്രയും പറഞ്ഞു നിർത്തിയിട്ട് തന്നത്താൻ മറന്ന് ജോണി പാടുവാനാരംഭിച്ചു. നീഗ്രോകളുടെ ഒരു പാട്ടാണ് അവൻ പാടിയത്.

ആ പാട്ട് കുടുംബാംഗങ്ങളെയെല്ലാം ആകർഷിച്ചു. അവരെല്ലാം അതു ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടു. തൈയ്ക്കുമ്പോഴും, തുടയ്ക്കുമ്പോഴും, അടിയ്ക്കുമ്പോഴും അപ്പോൾ മുതൽ ആ പാട്ട് അമ്മക്ക് മൂളിപ്പാട്ടായി. ജോണിയുടെ ആ പാട്ട് എപ്പോഴും ആ കുടുംബത്തിൽനിന്ന് ഉയരുന്നതു കേൾക്കാം. ഓരോ അധരത്തിൽനിന്നും മാറിമാറി ആ മധുരഗീതം പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. പകൽസമയത്തു മാത്രമല്ലാ ചെങ്കനൽ പ്രഭയിൽ അന്തരീക്ഷത്തെ ശോഭായമാനമാക്കിക്കൊണ്ട് അന്തിക്കതിരവൻ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യുന്ന സന്ധ്യാസമയങ്ങളിലും നീലാംബരത്തിൽ വെള്ളിക്കതിരൊളികൾ പ്രസരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് താരകഗണങ്ങൾ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന രാ

ത്രികാലങ്ങളിലും ആ നീഗ്രോപ്പാട്ട് അവിടെ ആവർത്തിച്ചു പാടുന്നതുകേൾക്കാം. അരുമക്കുഞ്ഞിനെ പാടിയുറക്കുന്ന മാതാവിന്റെ താരാട്ടിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന മാതൃസ്നേഹമോ. ഭക്തിപാരവശ്യത്താൽ ഹൃദയം തുടിക്കുന്ന നീഗ്രോസന്യാസിയുടെ അദ്ധ്യാത്മികചൈതന്യപ്രവാഹമോ ആ പാട്ടിൽനിന്ന് നിങ്ങൾക്ക് മാറി മാറി ആസ്വദിക്കാം. ജോണിക്കു പാടാനറിയാം. അതുപോലെ പാടാൻകഴിവുള്ള കലാസമ്പന്നന്മാർ വളരെ വിരളമാണ്.

കുഞ്ഞനുജന്മാർ അടുത്തുകൂടി കന്നുകാലിപ്പിള്ളേരുടെ എല്ലാത്തരം പാട്ടുകളും പാടുന്നതിന് ജ്യേഷ്ഠനെ നിർബ്ബന്ധിക്കും. അവരുടെ ആഗ്രഹമനുസരിച്ച് ജോണി പാടും. ആ പാട്ടുകളൊക്കെ അവരെ അവൻ പഠിപ്പിച്ചു. പിയാനോയും അവരെ അഭ്യസിപ്പിച്ചു. സഹോദരികൾക്ക് പിയാനോ പഠിക്കുവാൻ അത്ര വശമല്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കി, അവരെ മററു സംഗീതവിദ്യകൾ അവൻ പഠിപ്പിച്ചു. ജോണിയിൽനിന്നും കന്നുകാലിപ്പിള്ളേരുടെ എല്ലാ പാട്ടുകളും ആ സഹോദരീസഹോദരന്മാർ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി. മണിനാദംപോലെയുള്ള ആ സ്വരമാധുരിയിൽ ജോണിയുടെ എത്ര പാട്ടുകൾ കേട്ടാലും അവർക്ക് പോരാ. അവരെ സന്തോഷിപ്പിക്കുവാൻ ജോണി എപ്പോഴും പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ആ പഴയ സ്വഭാവം വലിയ മാററമൊന്നുമില്ലാതെ ജോണിയിൽ അവശേഷിച്ചിരുന്നു. കന്നുകാലികൾക്കും കുതിരകൾക്കും മനുഷ്യർക്കുമൊക്കെ അതറിയാം. ഗൃഹപരിസരങ്ങളിലും, ജോലിസ്ഥലത്തും വയലിലും മനുഷ്യരോടുള്ള വർത്തനത്തിൽ പിതൃഭവനത്തിലേക്കുള്ള പുനരാഗമനാനന്തരം ജോണിയുടെ സ്വഭാവത്തിന് കുറെയൊക്കെ നിയ

ന്ത്രണവും സംതൃപ്തിയും വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും ഇന്നും അവൻ ആ പഴയ 'അഗ്നിപർവ്വതം' തന്നെയാണ്. ഏതു നിമിഷത്തിലും പൊട്ടിത്തെറിച്ച് നാശം വരുത്തുവാൻ ഇടയുണ്ട്. അതിൽനിന്നും ബഹിർഗമിക്കാവുന്ന 'ലാവാ'യ്ക്കു പഴയതുപോലെ ഉഗ്രമായ ദാഹകശക്തിയും കൂടും ഉണ്ട്. പരമാർത്ഥം പറഞ്ഞാൽ ജോണിയുടെ സ്വഭാവത്തിന് ഒരു കടിഞ്ഞാൺ ഇപ്പോഴുണ്ട്. എന്നാൽ, അതു് എപ്പോഴാണ് പൊട്ടിപ്പോകുന്നതെന്ന് ആർക്കും ഒരു നിശ്ചയവുമില്ല.

അതേ, ജോണി ഒരിക്കൽ നിർദ്ദയം ഭേദിച്ച ഹൃദയങ്ങളെ ഇപ്പോൾ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പുത്രനിർവിശേഷമായ ഭക്ത്യാദരവുകൾ പിതാവിനോടു കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ശിശുസഹജമായ നിഷ്കളങ്കസ്നേഹം അമ്മയോടും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സഹോദരീസഹോദരങ്ങളെ ഉററുസ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, വസന്തകാലാകാശത്തിൻെറ ആ സമ്മോഹനതയെ ഒരു കറുത്ത മേഘം ആവരണം ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നു. അവൻെറ പുനരാഗമനത്തിനുശേഷമുള്ള ആദ്യത്തെ ഞായറാഴ്ചയാണ് അതു് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. ഞായറാഴ്ച കുർബാന കാണണമെന്ന് കത്തോലിക്കർക്കു കടമയുണ്ടല്ലോ. പള്ളിയിൽ പോകുവാൻ ചീകിമിനുക്കി; ഉടുത്തൊരുങ്ങി പെൺകുട്ടികൾ തയ്യാറാവുകയാണ്. അമ്മ അവരെ പ്രതീക്ഷിച്ചു ക്ഷമാപൂർവ്വം നിൽക്കുന്നു. അപ്പനാകട്ടെ, ബാഹ്യമോടി ക്രൂട്ടുന്നതിലുള്ള അവരുടെ തത്രപ്പാടും താമസവും കണ്ടു് അല്പം അക്ഷമനായി വേഗം പുറപ്പെടുവാൻ അവരെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. അപ്പോഴാണ് ആ സംഭവം നടന്നതു്. ജോണി പള്ളിയിൽ പോരാൻ തയ്യാറില്ല! താൻ വരുന്നില്ലെന്നും, തന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ച് നിൽക്കേണ്ടതില്ലെന്നും അവരോട് അവൻ പറഞ്ഞു. ആ കുടുംബം മുഴുവൻ ഒന്നു ഞെട്ടി, ആ പ്രസ്താവന കേട്ട്.

വിദ്യുത് പ്രവാഹത്താലെന്നപോലെ അന്തരീക്ഷം തപ്തമായി. പെൺകുട്ടികളുടെ കളിസ്വരങ്ങൾ നില ച്ചു. സീനിയർ ഗ്രീൻ മിഴിച്ചുനോക്കി.

'അതെന്താണ് ?' പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി അപ്പൻ ചോദിച്ചു.

താൻ യാതൊന്നിലും വിശ്വസിക്കുന്നില്ലാ, എന്നാ യിരുന്നു മറുപടി.

അമ്മയുടെ കണ്ണിൽ നിറഞ്ഞ ഒരു തുള്ളി കണ്ണു നീർ നിലത്തുവീണു.

"ജോൺ, മകനെ, എൻെറകൂടെ ഇന്നു വരിക. എത്ര നാളായി നീയൊരുമിച്ചു ഞാൻ ഒന്നു പുറത്തുപോ യിട്ട്. വരൂ, മകനെ".

ആ സമയം അമ്മ ജയിച്ചു. പാപഭാരത്താൽ അന്ധനായിത്തീർന്നിരുന്ന ജോണിയുടെ ആത്മാവിൽ ഇ നിയും സ്ത്രീത്വത്തോടുള്ള ബഹുമാനാദരവുകൾ നിശ്ശേ ഷം നശിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. ദൈവം തൻെറ കല്പന കൊണ്ടു സാധിക്കാഞ്ഞതു ഒരമ്മയുടെ കണ്ണുനീരും ഹൃദ യമുരുകിയ പ്രാത്ഥനയുംകൊണ്ടു സാധിച്ചു.

ജോണി അമ്മയൊരുമിച്ച് അന്നു പള്ളിയിലേക്ക് പോയി. തുടൎന്നുള്ള എല്ലാ ഞായറാഴ്ചകളിലും അമ്മ യെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ അവനും അവരോടൊന്നിച്ചു ദേവാലയത്തിലേക്ക് പോയിരുന്നു. എന്നാൽ, അവൻ യഥാത്ഥത്തിൽ ദിവ്യബലിയിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നില്ല. ദിവ്യബലിയുടെ സമയത്തു് അവിടെ നടക്കുന്ന തിരുക്കർ മ്മങ്ങളെ അവിശ്വാസദൃഷ്ടിയോടെയാണ് അവൻ നോ ക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. ധൂത്തപുത്രൻ പിതൃഭവനത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, സ്വൎഗ്ഗീയപിതാവി ൻെറ ആലിംഗനത്തിന് അവൻ ഇനിയും വഴിപ്പെട്ടിട്ടി

ല്ല. ആ പിതാവിനോടുള്ള എതിർപ്പാണ് ഇപ്പോഴും അവന്റെ ഉള്ളിൽ. അതവൻ പ്രവൃത്തിയിൽ കാണിച്ചു. ദിവ്യബലിയുടെ അതിപ്രധാനങ്ങളായ അവസരങ്ങളിൽപ്പോലും അലസനായി, അശ്രദ്ധയോടും അവജ്ഞയോടുംകൂടെ അവൻ അവിടെ ഇരുന്നിരുന്നു.

റെയോഗ്രാൻറിൽനിന്നു വന്നിട്ട് അധികനാളുകൾ കഴിയുന്നതിന് മുമ്പ് ഒരു പുതിയ അനുഭവം ജോണിക്കുണ്ടായി. അതവന്റെ ജീവിതവിശുദ്ധീകരണത്തിൽ ഒരു വലിയ പങ്കു വഹിച്ചു. തിരിച്ചു വീട്ടിൽ വന്നിട്ടു ഇനിയും ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞില്ല, ജോണി തനിക്കുവേണ്ടിയല്ല, മറ്റൊരാൾക്കുവേണ്ടി പാട്ടുകൾ പാടിത്തുടങ്ങി. ഇപ്പോൾ സായാഹ്നാവസരങ്ങളിൽ അടുത്ത വീട്ടിലൊ, അതിന്റെ പരിസരങ്ങളിലൊ കാണാറില്ല. മിക്ക ദിവസങ്ങളിലും ജോലിയും കളിയും ഒക്കെ കഴിഞ്ഞു്, വിശേഷവസ്ത്രങ്ങളും ധരിച്ച് ചീകിമിനുക്കി അവൻ അവിടെനിന്നുമിറങ്ങിപ്പോകുന്നതു് കാണാം. അപ്പനോ മറ്റോ കാണുകയാണെങ്കിൽ എന്താണ്ടൊരു സങ്കോചത്തോടെ ഒരു പുഞ്ചിരി സമ്മാനിക്കും. അമ്മയെയാണെങ്കിൽ, കുട്ടികളെപ്പോലെ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ കടന്നുപോകും. പോകുമ്പോൾ ശുഭസൂചകമായൊരു മൂളിപ്പാട്ടും. എങ്ങോട്ടാണ് അവൻ പോകുന്നതു്? അവൻ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു യുവതിയുണ്ട് അവിടെയെവിടെയോ! മേരി ഒരു ഉത്തമകത്തോലിക്ക യുവതിയാണു്.

ജോണി അവളുമായി പ്രണയവിവശനാണെന്ന് ഞാൻ പറയുകയില്ല. കുറഞ്ഞപക്ഷം അന്ധമായ പ്രണയം അവളോട് അവനൊരിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും യുവഹൃദയത്തിന്റെ അന്ധമായ സ്നേഹപ്രകടനങ്ങളെ നിങ്ങൾക്കവിടെ കാണാം. അവന് മേ

രിയോട്ട് വലിയ പ്രതിപത്തി തോന്നി. മേരി അവനെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ചുകളഞ്ഞു. ജോണിക്ക് ആ അനുഭവം പുത്തരിയായിരുന്നു. മേരിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യ സഹവാസങ്ങളെ അവൻ കൊതിച്ചു. അത് അവനെ കണക്കററ് സന്തോഷിപ്പിച്ചിരുന്നു. ആ സാന്നിദ്ധ്യസുഖത്തിൻേറയും സംതൃപ്തിയുടേയും ഹേതുവെന്തെന്ന് സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു നോക്കാനൊന്നും അവനു കഴിവില്ല. അവന് അതിനൊട്ട് ഒരുക്കവുമില്ല. യുവാക്കൾക്ക് തോന്നുന്ന സ്വാഭാവികഗതിയിലുള്ള മാനസീകവും ശാരീരികവുമായ ആകർഷണമാണതെന്നോ, പുരുഷപ്രകൃതിയുടെ പൂർത്തീകരണത്തിന് സ്ത്രീസ്വഭാവത്തിലേക്കുള്ള സ്വാഭാവിക ചാച്ചിലാണതെന്നൊ ഒന്നും അവനു തോന്നിയില്ല. സ്ത്രീഹൃദയവും അവരുടെ ചിത്തവൃത്തികളും പ്രവർത്തനരീതികളുമൊക്കെ ജോണി മാതാവിലും സഹോദരികളിലുംനിന്ന് കണ്ടുപഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, അതുപോലെയൊന്നുമല്ല മേരി. അവളുടെ പോക്ക് വളരെയധികം വിഭിന്നമായ രീതിയിലാണ്. അവൾ അവനെ പലപ്പോഴും ഭ്രാന്ത് പിടിപ്പിച്ചിരുന്നു. മിക്കപ്പോഴും അവനെ സംഭ്രാന്തനാക്കിയിരുന്നു. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും അവളുടെ സാന്നിദ്ധ്യസുഖം അവൻ കൊതിച്ചു. അവളുടെ മുമ്പിൽ മറേറതു കാലത്തേക്കാളും സൗഭാഗ്യവാനും നല്ലവനും വലിയവനുമാണ് താനെന്ന് ജോണിക്ക് തോന്നാൻ തുടങ്ങി. അതെന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് ചിന്തിച്ചു ക്ലേശിക്കുവാനൊന്നും പോയില്ല.

ആരംഭകാലങ്ങളിൽ ചുരുക്കം ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രമെ അവൻ ആ പെണ്ണിനെ കാണാറുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ആ അവസരത്തിൽ മേരിയെ അന്വേഷിച്ചു പോവുകയാണോയെന്ന് ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ

മതി അവൻ അവരോടു വഴക്കടിക്കുവാൻ. എന്നാൽ, യുവജനങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുകൂടുമ്പോൾ, നൃത്തവിനോദാദികളിലേർപ്പെട്ടു് ഉല്ലാസപൂർവ്വം സമയം ചെലവഴിക്കുമ്പോൾ, ജോണിയുടെ കണ്ണുകൾ അവരുടെ ഇടയിൽ മേരിയെ തേടിത്തിരയുന്നതായി നിങ്ങൾക്കു കാണാം. ജോണി അമ്മയോട് ചിലപ്പോൾ പറയും, "ഞാൻ ഈ രാത്രി കുട്ടികളുടെകൂടെ രാത്രി കളിക്കുവാൻ പോകുകയാണ്." ആ മാതാവ് ആഹ്ളാദപുരസ്സരം അനുവാദം നൽകും. ആ ചോദ്യത്തിലൊളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാര്യം ആ അമ്മയ്ക്കറിയാം. മേരിയുടെ കാര്യം അമ്മയ്ക്കും അതു ഇഷ്ടമായിരുന്നു. ആൺകുട്ടികളോടൊപ്പം പെൺകുട്ടികളുമുണ്ടെന്നും അവരൊന്നിച്ചാണ് നൃത്താദിവിനോദങ്ങൾ നടത്തി ഉല്ലസിക്കുന്നതെന്നും ആ അമ്മയ്ക്കറിയാം. എന്നാൽ ജോണി മേരിയുമൊന്നിച്ചു മാത്രമെ ഏതാദൃശ വിനോദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളു. അതിൽ ആ മാതാവു പ്രത്യേകം സന്തോഷിക്കുവാനുള്ള കാരണം, അവൾക്കു മേരിയുടെ സ്വഭാവത്തെപ്പററി ശരിയായ ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ജോണിയുടെ ഹൃദയത്തെ അപഹരിക്കുന്നതോടൊപ്പം അവൻെറ ആത്മാവിനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനാണ് അവളുടെ ലാക്കെന്ന് അമ്മയ്ക്കു് മനസ്സിലായി. മേരി ഒരു ഉത്തമ കത്തോലിക്കാ യുവതിയാണ്. ഉത്തമ കത്തോലിക്കാ യുവതികൾ തങ്ങളുടെ പ്രേമഭാജനങ്ങളെ സൽപഥത്തിലാക്കി അവരുടെ ആത്മരക്ഷ സുരക്ഷിതമാക്കാതെ അടങ്ങുകയില്ല. അവരുടെ പ്രേമസല്ലാപങ്ങൾ ഈ ഉദ്ദേശ്യസാദ്ധ്യത്തിന്നുള്ള ഉപാധികൾ മാത്രമാണ്. അമ്മ പ്രാർത്ഥിക്കും. മേരി അവനുമായി സ്വാതന്ത്ര്യം സൈ്വരസല്ലാപം നടത്തും. ഫലം പ്രതീക്ഷാതീതമായിരുന്നു. മേരി വളരെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമാണ് വർത്തിച്ചിരുന്നതു്. അവൾ അവനോട് പ്രഖ്യാപിച്ചു, അവൾ

പള്ളിയിൽ പോകുമ്പോഴൊക്കെയും അവനും അവളോടൊന്നിച്ച് വരണമെന്ന്. ജോണി അക്ഷരംപ്രതി അതനുസരിച്ചു!

ഏകദേശം രണ്ടു കൊല്ലക്കാലത്തേക്ക് കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആഴ്ചവട്ടത്തിലെ ചില പ്രത്യേക ദിവസങ്ങളിൽ വളരെ ഉന്മേഷഭരിതനായിട്ടാണ് കിടക്കയിൽനിന്നും രാവിലെ ജോണി എഴുന്നേറ്റുവരുന്നത്. അന്നവന്റെ സംഗീതങ്ങൾക്ക് ഒരു പ്രത്യേക മാധുര്യം ഉണ്ടായിരിക്കും. ശ്രുതിമധുരമായ ഗാനാലാപങ്ങൾ അനവരതം ആലപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അതിന്റെ കാരണമൊന്നും ജോണി ഒരിക്കലും ഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. "അമ്മേ, ഞാൻ കുട്ടികളോടുകൂടി കളിക്കുവാൻ പോകയാണെ"ന്ന് തുടർച്ചയായി അന്നവാളം ചോദിക്കുവാൻ പ്രേരണയും ഉത്സാഹവും നൽകുന്നതെന്താണെന്നും അവന് നിശ്ചയമില്ല. ഒരു ദിവസം സാധാരണ ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ ചുററിത്തിരിഞ്ഞശേഷം വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി വരുന്ന ജോണിയെ പിതാവ് വഴിയിൽവെച്ച് കണ്ടുമുട്ടി. അദ്ദേഹം അവനോട് പറഞ്ഞു.

"ജോണി, നീ പ്രായമായ ഒരു യുവാവാണ്."

"ശരിയാണത്" പെട്ടെന്നവൻ പ്രത്യുത്തരിച്ചു. എന്നാൽ ചോദ്യരൂപത്തിലുള്ള ഒരു ഉത്തരമായിരുന്നു അത്.

"നിന്റെ ഈ പ്രായത്തിൽ ഞാൻ വിവാഹിതനായിരുന്നു. ഒരു ചെറിയ കുടുംബത്തിന്റെ പിതാവായിരുന്നു" അപ്പൻ പറഞ്ഞു.

"അതേ", അല്പം സങ്കോചത്തോടെ അവൻ മൂളി.

"മേരിയൊരു നല്ല പെൺകുട്ടിയാണ്". അപ്പൻ പറഞ്ഞു.

ജോണി ഉത്തരമൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. അങ്ങുമിങ്ങും നോക്കിയശേഷം അവൻ അപ്പൻെറ നേരെ നോക്കി മിണ്ടാതെ നിന്നു.

അപ്പൻ മറുപടി പ്രതീക്ഷിച്ച് കുറെസമയംനിന്നു. അവസാനം മൗനം ഭഞ്ജിച്ചുകൊണ്ട് അപ്പൻതന്നെ പറഞ്ഞു.

"ജോണി നിനക്ക് എന്തുകൊണ്ട് ഒരു തീരുമാനം ചെയ്തുകൂടാ; എനിക്കാണെങ്കിൽ പ്രായംകൂടിവരുന്നു. നിനക്കും ചെറുപ്പമായിട്ടല്ലല്ലൊ വരുന്നത്."

"അപ്പനെന്താണ് പറഞ്ഞത്, വയസ്സാകുന്നെന്നോ? ഇപ്പോഴും അപ്പന് അത്രഅധികമൊന്നും വയസ്സായിട്ടില്ല." ജോണി പെട്ടന്ന് മറുപടിപറഞ്ഞു.

"കൊള്ളാം, മകനെ ഇത് നിന്നോട് പറയണമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിച്ചു. അതുകൊണ്ട് പറഞ്ഞതാണ്. മറെറാന്നും വിചാരിച്ചല്ല. നിൻെറകാര്യത്തിൽ അനാവശ്യമായി തലയിടണമെന്ന് എനിക്ക് ആഗ്രഹമില്ല. എങ്കിലും വീണ്ടുംഞാൻ പറയുന്നു. മേരി ഒരു നല്ല പെൺകുട്ടിയാണ്. ആലോചിച്ച് തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുക." ഇത്രയുംപറഞ്ഞിട്ട് അപ്പൻ കുതിരയെ ഓടിച്ചുകൊണ്ട് വീട്ടിലേക്ക് പോയി.

അന്നുരാത്രി ജോണി അപ്പൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിച്ചു. വളരെ സാവധാനത്തിലും ദീർഘമായും ചിന്തിച്ചു. എന്നാൽ, ശരിയായി ഒരുതീരുമാനത്തിലെത്തുവാൻ അവന് സാധിച്ചില്ല. മേരിയെപ്പററി ഓർക്കുമ്പോഴേക്കും അവൻ ഭ്രാന്തനാകും. തലപുകയും.

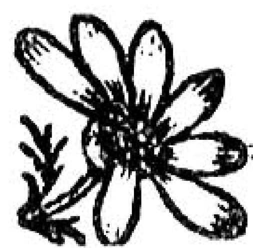
മേരിക്കും അവരം സ്നേഹിക്കുന്ന ആ മനുഷ്യനെ നന്നായിട്ടറിയാമായിരുന്നു. അവൾക്ക് അല്പം ശ്വാസതടസ്സംഉണ്ടായി, അവരം ചോദിച്ചു.

"എന്താണ് ജോണി, ഇത്രതിടുക്കം." അവൾക്കറിയാമായിരുന്നു അതാണ് ആ അവസരത്തിന്ന് പററിയമറുപടിയെന്ന്. അതു പറയുവാനാണ് അവൾക്ക് ശ്വാസംമുട്ടലുണ്ടായതു്. ജോണി വളരെ ദ്രുതഗതിയിലാണല്ലൊ അവളുടെ സമ്മതം ചോദിച്ചതു്. അവർ നർമ്മസല്ലാപങ്ങരം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് ശരിയാണ്. ജോണി അന്ന് മേരിയുടെ ഭവനത്തിൽ നിന്ന് വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയതു് പതിവുപോലെ ഉന്മേഷഭരിതനായിട്ടല്ലാ; ചിന്താകുലനായിട്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ആ കാര്യം ചോദിച്ചല്ലോയെന്ന് അവൻ സമാധാനപ്പെട്ടു.

അക്കാലങ്ങളിൽ ഇതുപോലെയുള്ള പ്രണയസല്ലാപങ്ങരം, നർമ്മഭാഷണങ്ങരം, പരസ്പരവേഴ്ചകരം വളരെ ഗൗരവതരങ്ങളായിരുന്നുവെന്ന് മാത്രമല്ലാ, ഏററവും പരിശുദ്ധങ്ങളുമായിരുന്നു. തീച്ചയായും ഇന്നത്തെപ്പോലെയുള്ള പരിഷ്കൃത സമ്പ്രദായങ്ങളൊന്നും അക്കാലത്തെ ആളുകരംക്കില്ലായിരുന്നു. ദ്രുതഗതിയിൽ വിവാഹം നടത്തുക പതിവില്ല. അസമയങ്ങളിൽ യുവതീയുവാക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള സഞ്ചാരനാവിഹാരങ്ങളൊന്നും നടപ്പില്ല. വിവാഹത്തിന്ന് മുമ്പ് ആറുമാസക്കാലത്തെ പരിചയമെങ്കിലും ദമ്പതികരം തമ്മിലുണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണവരുടെചട്ടം. ആധുനികർ അതിശൂന്യങ്ങളെന്ന് കരുതുന്ന അനവധി പ്രത്യേകമുറകളും പതിവുകളും അന്ന് നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി മേരിയും ജോണിയും അനുരാഗബദ്ധരാണ്. എന്നാലും ആഴ്ചവട്ടത്തിലെ ചില പ്രത്യേകദിവസങ്ങളിൽ ഒഴിച്ച് തമ്മിൽ

കാണുന്നതിനോ സംഭാഷിച്ചുല്ലസിക്കുന്നതിനോ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. രാത്രി അസമയമാകുന്നതിന് മുമ്പ് അവർ എപ്പോഴും തമ്മിൽ പിരിയും. മേരി, ജോണിയുടെ ഭാവി വധുവും, ജോണി അവളുടെ ഭാവി ഭർത്താവുമാണ്;— എന്നാലും ആ ഭാവി ദമ്പതികൾ ആ ആചാരമുറകളെ അക്ഷരംപ്രതി അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നു. ഇതായിരുന്നു അന്നത്തെ ദമ്പതികളുടെ പോക്ക്!

മേരിയും ജോണിയും നാട്ടിൻപുറത്തുകാരാണെന്നുള്ളത് ശരിയാണ്. അവർ കെൻറുക്കിയിൽ, ഓവൻസ് ബറോ പട്ടണത്തിൽനിന്നും വളരെ അകന്നല്ല താമസിക്കുന്നത്. ആ പട്ടണത്തിൽനിന്നും അല്പം വിട്ട ഒരു ഉൾനാടൻ പ്രദേശത്തായിരുന്നു അവരുടെ വസതികൾ. അതുകൊണ്ടാണ് പട്ടണത്തിലെ പരിഷ്കൃത സമ്പ്രദായങ്ങളൊന്നും അവരിൽ പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതില്ലാത്തത്. ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിലെ ദമ്പതികളുടെ 'നവീന രീതി' കളോട് അവരുടെ പെരുമാററങ്ങളെ സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുവാൻ എനിക്ക് മനസ്സില്ല. സഭാമാതാവിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളോട് പൊരുത്തപ്പെട്ടുള്ള ആ സമ്പ്രദായങ്ങൾ ദാമ്പത്യജീവിതവിജയത്തിന് വളരെ സഹായകരമായിട്ടാണ് കണ്ടുവന്നിരുന്നത്. പരിഷ്കാരത്തിന്റെപേരിൽ, പ്രേമപരിചയങ്ങളുടെ മറവിൽ ആധുനിക യുവതീയുവാക്കൾ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന ഗോഷ്ടികളും ആഭാസത്തരങ്ങളും അവരെ ബാധിച്ചിരുന്നില്ല.

V

ലോകത്തിലെ
അവസാനത്തെ മനുഷ്യൻ

ഒരു യുവതിയുമായി പരിചയപ്പെട്ട് അവളെ സ്നേഹിച്ചുതുടങ്ങുന്ന ആരംഭകാലങ്ങളിലെ ഏതാനും ആഴ്ചകളിൽ ഒരു യുവാവിൻെറ മനസ്സിൽ ഉളവായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസ്ഥാഭേദങ്ങൾ മനഃശാസ്ത്ര പണ്ഡിതന്മാരെപ്പോലും വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ജോണിൻെറ കാര്യം പറയാനുണ്ടോ? ചിലപ്പോഴൊക്കെ ആനന്ദത്തിൽ മതിമറയുന്നു; മററുചില അവസരങ്ങളിൽ മ്ലാനവദനനായി ധ്യാനിച്ചിരിക്കും. സന്തോഷവും സന്താപവും സംതൃപ്തിയും അതൃപ്തിയും ആ സ്വഭാവത്തിൽ ഇടകലർന്നു കാണാം. തൻെറ ജീവിതനാടകത്തിൻെറ അന്ത്യരംഗങ്ങളോ, അതോ അതാരംഭിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതോയെന്നൊന്നും നിർണ്ണയിക്കുവാൻ കഴിയാതെ അവൻ കുഴങ്ങും. യാതൊരു ജോലിയിലും മനസ്സിനു താല്പര്യമില്ല. എത്രസമയമാണ്

ഒരു ജോലിയുംചെയ്യാതെ മുഷിഞ്ഞിരിക്കുക. അവന്റെ ശ്രദ്ധ ഒരു ജോലിയിലും പതിയുന്നില്ല. ശരിയായി ആലോചിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനൊരു സമയം നിശ്ചയിക്കും. എന്നാൽ ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ആ ചിന്തയിൽനിന്നും വിമുക്തിനേടുന്നതിനുള്ള ശ്രമമായി. ചിലയവസരങ്ങളിൽ മേരിയെ വേണ്ടുവോളം കണ്ടു തൃപ്തിയടയുന്നതിനു അവന്റെ കണ്ണുകൾ വെമ്പൽകൊള്ളും. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ അവളെ കൂടക്കൂടെ കാണുന്നതിൽ വല്ലാത്ത മുഷിച്ചിൽ തോന്നും. മേരിയുമായി പ്രേമബന്ധത്തിൽപെട്ടു കഴിഞ്ഞ ഒരു യുവാവാണു് താനെന്ന ചിന്ത ചിലപ്പോൾ അവനെ അഭിമാനംകൊള്ളിക്കും. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ തന്റെ മനസ്സിനെ വിഷമിപ്പിച്ചുലയ്ക്കുന്ന ഈ ചിന്തയ്ക്കു അടിമപ്പെട്ടുപോയതിൽ വല്ലാത്ത കോപമുണ്ടാകും. ജീവിതായോധനത്തിൽ സാധാരണ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഒരു ഗൌരവപ്രശ്നവുമായുള്ള ജോണിയുടെ ആദ്യത്തെ ഏററുമുട്ടലാണതു്. വളർച്ചപ്രാപിച്ച ഒരു മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിനുണ്ടാകാവുന്ന അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങൾ ഈ 30 വയസ്സിനിടയ്ക്കു ജോണി ഇദംപ്രഥമമായി ദർശിച്ചു. ആ ദർശനം അവനെ വല്ലാതെ സംഭ്രമിപ്പിച്ചു.

അതേ ആ ദർശനത്തിൽ അവൻ വല്ലാതെ ഭയപ്പെട്ടു ഞെട്ടിപ്പോയി. മദ്ധ്യവയസ്കനായ ഒരു യുവാവാണു് ജോണി എങ്കിലും വ്യക്തിപരമായ ജീവിതത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തേയും സ്വഭാവത്തേയും ഉദ്ദേശ്യത്തേയുംപ്പററി ഇന്നുവരെ ഒരു ചിന്ത അവനുണ്ടായിട്ടില്ല.

വേദപാഠം അവനു നന്നായിട്ടറിയാം. ദൈവമാണു തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നും ഈ ലോകത്തിൽ ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞു്, സ്നേഹിച്ചു സേവിച്ചു, പരലോകത്തിൽ അവിടുത്തെ പ്രാപിച്ചു നിത്യമായി ആനന്ദിക്ക

ന്നതിനാണ് താൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നും ചെറുപ്പകാലത്തിലേ ജോണി പഠിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതൊന്നും ഇപ്പോഴാരും പഠിപ്പിക്കേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ പ്രായോഗിക ജീവിതത്തിലെ നൈയാമിക ശക്തികളാണ് ഇവയെന്നു ഇന്നുവരെ അവൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രം. ഇതൊന്നും അനുസരിച്ചായിരുന്നില്ല അവന്റെ ജീവിതവും. ബാല്യകാലത്തിൽ മനപാഠമായി അഭ്യസിക്കുന്ന മതതത്വങ്ങൾ എന്നുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞ സ്വാധീനശക്തിയൊന്നും അവ ജോണിയുടെ ജീവിതത്തിൽ ചെലുത്തിയിട്ടില്ല. മനുഷ്യജീവിതത്തെ ക്രമീകരിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളായി അവ ജോണിയെ ഒരിക്കലും അലട്ടിയിട്ടില്ല.

അതേ, മതാദ്ധ്യയനത്തിൽ അവശ്യം ഹൃദിസ്ഥമാക്കേണ്ട ഈ പ്രാഥമിക സത്യങ്ങളെ അവനെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ നന്നായി അവൻ പഠിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. മററു പല കാര്യങ്ങളെപ്പോലെ അവയും അവന്റെ സ്മരണാമണ്ഡലത്തിൽ ചിരപ്രതിഷ്ഠിതമാണ്. എന്നാൽ, അവയ്ക്കു ബുദ്ധിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനും മനസ്സിനെ പ്രചോദിപ്പിക്കുവാനും ഹൃദയത്തെ ആനന്ദിപ്പിക്കുവാനും ഇന്നുവരെ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല എന്നുമാത്രം. ദൈവാനുഗ്രഹത്തിന്റെ സ്വച്ഛന്ദപ്രവാഹത്തിന് ഇന്നുവരെ അവൻ ഹൃദയം തുറന്നുകൊടുത്തിരുന്നില്ല. തലമണ്ടയിൽ ഈ ആശയങ്ങളൊക്കെ കയറിപ്പററിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, അവയൊന്നും ഹൃദയത്തിലേക്കിറങ്ങിയിട്ടില്ല. അവയെപ്പററിയുള്ള ഒരു നേരിയ ചിന്ത ഇപ്പോൾ അവന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കിറങ്ങിത്തുടങ്ങി. ലോകജീവിതത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യവും സ്വഭാവവും ഉദ്ദേശ്യവും സംബന്ധിച്ച് എന്താണ്ടൊക്കെ ചിലവിചാരങ്ങൾ നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടി. സ്കൂളിൽ

വച്ചു് പരീക്ഷയിൽ പ്രശസ്തവിജയം വരിക്കാൻവേണ്ടി ഈ വിശ്വാസസത്യങ്ങളെ അനേക കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു് പഠിച്ചുവച്ചതാണു്. എന്നാൽ, പ്രായോഗികജീവിതത്തിൽ അവയുടെ അഭ്യസനംമൂലം ഉന്നതവിജയമാണു കൈവരിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതെന്നു് അന്നൊന്നും ജോണി മനസ്സിലാക്കിയില്ല.

കുററം മുഴുവൻ ജോണിയുടേതല്ല. ഇന്നത്തെപ്പോലെയുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാരാണു് അന്നുമുണ്ടായിരുന്നതു്. ചരിത്രവും ഭൂമിശാസ്ത്രവും കണക്കുമൊക്കെ രസകരമായി തന്മയത്വപൂർവ്വം അവർ പഠിപ്പിക്കും. അഭിനയങ്ങളും ഫലിതങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചു് ക്ലാസ്സിനെ ഉല്ലാസഭരിതവും സജീവവുമാക്കി, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു വിശേഷമായരീതിയിൽ അവരിലേക്കു് അവർ വിജ്ഞാനം പകരും. എന്നാൽ, മതപഠനക്ലാസ്സാകുമ്പോഴേക്കും മട്ടൊക്കെ മാറും. ഉല്ലാസവും ഉന്മേഷവും ക്ലാസ്സിൽനിന്നു് ഓടിയൊളിക്കും. നിർജ്ജീവവും ശുഷ്കവുമായ ഒരു മതപാഠക്ലാസ്സായി അതു അധഃപ്പതിക്കും. പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കു താല്പര്യമില്ല. പഠിക്കുന്നതിനു കുട്ടികൾക്കും രസമില്ല. എങ്ങനെയെങ്കിലും ആ 'സെല്ല്' ഒന്നു കടത്തിവിട്ടാൽ മതിയെന്നാണു് ഇരുകൂട്ടരുടേയും വിചാരം. ഇന്നത്തെ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ഈ സമ്പ്രദായംതന്നെയാണു് ജോണിയുടെ അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കുമുണ്ടായിരുന്നതു്. 1492 മുതൽ 1776 വരെയുള്ള ചരിത്ര സംഭവങ്ങളെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഭാവനാമണ്ഡലത്തിൽ സജീവമായി ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ കാൽവരിയിൽ അഭിനയിക്കപ്പെട്ട ദൈവികനാടകത്തിന്റെയും ലോകസൃഷ്ടിയുടേയും—ചരിത്രത്തെ അവർ അവഗണിച്ചു കളയുന്നു.

അമേരിക്കയുടെ കണ്ടുപിടുത്തവും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രഖ്യാപനവും പറുദീസായിലും പലസ്തീനായിലും നടന്ന മഹാസംഭവങ്ങളോടു തുലനംചെയ്യുമ്പോൾ എത്രയോ നിസ്സാരങ്ങളാണ്! മനുഷ്യരാശിക്ക് ദൈവത്തോടുള്ള പാപക്കടം വീട്ടുവാൻ ത്രിത്വത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ ആളായ പുത്രൻ തമ്പുരാൻ ദൈവസ്വഭാവത്തോടൊന്നിച്ച് മനുഷ്യസ്വഭാവംകൂടി സ്വീകരിക്കുന്ന നിത്യസത്യങ്ങൾ, കണക്കുശാസ്ത്രത്തിലെ അക്കങ്ങളെ കൂട്ടുകയും കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനെക്കാൾ എത്രയോ അത്യാവശ്യമാകുന്നു. സയൻസിന്റെ സാങ്കേതികാടയാളങ്ങളേയും, സംജ്ഞകളേയും അഭ്യസിക്കുന്നതിനെക്കാൾ എത്രയോ പരമപ്രയോജനകരമാണ് പാപത്തെപ്പറ്റി പഠിക്കുന്നത്. മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ കൂട്ടമായി കശാപ്പുചെയ്യുന്ന മൃഗീയതയുടെ നഗ്നപ്രകടനങ്ങളാകുന്ന രാഷ്ട്രസമരങ്ങളെ ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽനിന്നും മനുഷ്യമനസ്സിലേക്കു പകത്തുന്നതിനു ചെയ്യുന്ന യത്നത്തിന്റെ എത്രയോ നിസ്സാരമായ അംശമാണ് പൈശാചിക ശക്തികളും പാപവും മനുഷ്യനോടു ചെയ്യുന്ന തിരാസമരത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു വ്യയംചെയ്യുന്നത്. റോമായുടേയും ഗ്രീസിന്റേയും അധഃപതനത്തിനുള്ള കാരണങ്ങൾ അവനവന്റെതന്നെ ആത്മനാശത്തിനു വഴിതെളിക്കുന്ന കാരണങ്ങളെക്കാൾ പരിഗണനാർഹങ്ങളാണോ?

വിദ്യാഭ്യാസം യഥാർത്ഥമാകണമെങ്കിൽ മനുഷ്യനെ സംസ്കരിക്കുന്നതിനുള്ള പര്യാപ്തതയുണ്ടായിരിക്കണം. ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ കായികവും മാനസികവുമായ ശക്തികളെ ശരിയായി വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും ക്രിസ്തുവിന്റെ ആദർശങ്ങൾക്കനുരൂപമായി അവന്റെ സ്വഭാവത്തെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതിനും ഉള്ള അഭ്യസ

നമാണ് യഥാർത്ഥ സംസ്കാരത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ആ സംസ്കാരമാണ് ഉത്തമ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഭൗതികവിദ്യാഭ്യാസം ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസമല്ല, അതിനു ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസമായിരിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. വ്യക്തികളിൽ നിർല്ലീനമായിക്കിടക്കുന്ന ശക്തികളെ വികസിപ്പിച്ച് ദൈവത്തോട് മനുഷ്യനെ അടുപ്പിക്കുവാനുള്ള പര്യാപ്തത ഭൗതികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനില്ല. അധുനാതന വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതികൾ സർവ്വകലാശാലകളും, ഗവേഷണശാലകളും വഴി (പരമാവധി) സാധിക്കുന്നത്, ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള വക സമ്പാദിക്കുവാൻ മനുഷ്യന് പ്രാപ്തിയുണ്ടാക്കുക മാത്രമാണ്. മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനായി ജീവിക്കുവാൻ, ജീവിതോദ്ദേശ്യം മനസ്സിലാക്കി ജീവിക്കുവാൻ അതവരെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നില്ല. ദയനീയമായ പരാജയമാണ് സർവോൽകൃഷ്ടമായ ഈ കാര്യത്തിൽ ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം വരുത്തിവയ്ക്കുന്നത്. മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനായി തന്റെ ജീവിതോദ്ദേശ്യത്തെ അറിഞ്ഞു ജീവിക്കുവാൻ കഴിവുണ്ടാകുന്നതുവരെ അവൻ അഭ്യസ്തവിദ്യനല്ല. അവന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു പരാജയമാണ്.

എന്റെ ആശയം നിങ്ങൾക്കു സുഗ്രഹമായിയെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ രഹസ്യങ്ങളിലും അത്ഭുതങ്ങളിലും കൈവയ്ക്കുന്ന നമ്മുടെ സ്കൂളുകളിലേയും കോളജുകളിലേയും ലാബർട്ടറികളെ എനിക്കറിയാം. അവയിൽ അഭ്യസിക്കുന്നത് വളരെ ഉപകാരപ്രദമാണ്. രസതന്ത്രപരവും പദാർത്ഥപരവുമായ അവസ്ഥാന്തരങ്ങളെ പഠിക്കുന്നത് രസാവഹവും പ്രയോജനകരവുമാണ്. എന്നാൽ, വിശുദ്ധ കുർബാനയിലെ വസ്തുമാററത്തെപ്പററി പഠിക്കുന്നത് അതിലൊക്കെ വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണ്. ആ രസതന്ത്രപ

രവും പദാൎത്ഥപരവുമായ എല്ലാ മാററങ്ങളേയും അതിശയിക്കുന്നു. അതു് അത്ഭുതമാണു്. ജന്തുശാസ്ത്രത്തെയും ആരോഗ്യരക്ഷയേയുംപററി അറിയുന്നതു നല്ലതാണു്. എന്നാൽ ജന്തുശാസ്ത്രത്തെ അതിലംഘിക്കുന്ന യാഥാൎത്ഥ്യത്തെ, കന്യകയിൽനിന്നുള്ള നമ്മുടെ ദൈവത്തിന്റെ ജനനത്തെ അറിയുന്നതും ആദ്ധ്യാത്മികാരോഗ്യത്തിനായി പരിയത്നിക്കുന്നതും വളരെ നല്ലതാണു്. സാമൂഹികകാൎയ്യങ്ങളിൽ സമഗ്രമായ പ്രാവീണ്യംനേടുന്നതു് നല്ലതാണു്. എന്നാൽ ദൈവികകാൎയ്യങ്ങളെ പഠിക്കുന്നതു് അത്യുൽകൃഷ്ടമാണു്. പ്രാചീന സാഹിത്യത്തെക്കുറിക്കുന്ന മഹാകാവ്യങ്ങളിലും പുരാണങ്ങളിലും വ്യുല്പത്തി ഉണ്ടായിരിക്കുക അഭികാമ്യമാണു്. എന്നാൽ മനുഷ്യരാശിയുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പററിയുള്ള ജ്ഞാനമാണു് ഏററവും അഭികാമ്യം. നമ്മുടെ പഠനക്കളരികളിൽ അതിനെ ചർച്ചാവിഷയമാക്കാറില്ല. ലോകത്തിലെ ഏററവും വലിയ മഹാകാവ്യം സൃഷ്ടിയുടേയും പരിത്രാണത്തിന്റേയും മഹാകാവ്യമാണു്. അതിനെ ഒന്നുകിൽ മനുഷ്യർ ശരിയ്ക്കറിയുന്നില്ല. അല്ലെങ്കിൽ ത്യാജ്യക്കോടിയിലേക്കെറിഞ്ഞുകളയുന്നു. ഭൗതിക വിദ്യാഭ്യാസം നക്ഷത്രങ്ങളേയും ഗ്രഹങ്ങളേയുംപററി നമുക്കറിവു നൽകുന്നുണ്ടു്. അതു് അറിയുന്നതു നല്ലതുമാണു്. എന്നാൽ നക്ഷത്രങ്ങൾക്കപ്പുറത്തുള്ള നമ്മുടെ സ്വൎഗ്ഗീയഭവനത്തെപ്പററി അതൊന്നും പറയുന്നില്ല. നക്ഷത്രങ്ങളുടേയും ഗ്രഹങ്ങളുടേയും നിൎമ്മാതാവിനെ വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നു. അതെത്രയോ മോശമാണു്! ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഗതിയെപ്പററി പഠിക്കുന്നതു് അറിവാണെങ്കിൽ പലസംഗതികളെപ്പററിയുള്ള അറിവാണു ജ്ഞാനം. എല്ലാ അറിവിന്റേയും ജ്ഞാനത്തിന്റേയും സ്രോതസ്സും അടിസ്ഥാനവുമായ ഏതാദൃശസത്യങ്ങളെപ്പററി അജ്ഞരാണെങ്കിൽ നാം എപ്പോഴും അന്ധ

ന്മാരായിത്തന്നെ ഇരിക്കുകയുള്ളു. കുരുടൻ കുരുടനെ നയിക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന അനുഭവമാണ് നമ്മുടേതു്. ശ്രേഷ്ഠവ്യവസായിയായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിലേക്കായിരിക്കുകയില്ല അതു നമ്മെ അടുപ്പിക്കുവാൻ പോകുന്നതു്. അതിൽനിന്നുള്ള അനുഭവങ്ങൾ അത്ര സുഖപ്രദങ്ങളായിരിക്കുകയില്ല.

ലോകത്തിൽ യഥാർത്ഥ വിജ്ഞാനകേദാരം ഒന്നു മാത്രമേയുള്ളു. സകല ജ്ഞാനത്തിൻേറയും ഉറവിടം അതാണ്. അത്യുൽകൃഷ്ടമായ ആ വിജ്ഞാനനിധിയെ കയ്യടക്കംചെയ്യുന്ന സുവർണ്ണഗ്രന്ഥം ക്രിസ്തീയമതപഠനമാണ്. ഭാവിയെ ശോഭനമാക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളെ തുറന്നുകാണിക്കുന്നതിനും ആദർശസുന്ദരമായ സ്വഭാവത്തെ കരുപ്പിടിക്കുന്നതിനും അതിനുമാത്രമേ കഴിയൂ. സകല സൽഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും മൂലഗ്രന്ഥവും ദൈവത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗദർശിയും ആണു് അതു്. വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഉണർവ്വും ഉന്മേഷവും കൈവളർത്തി അവരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ച് ആ സനാതനസത്യങ്ങൾ അവരിൽ ദൃഢമൂലമാക്കുന്നതിന് അദ്ധ്യാപകന്മാർ എത്ര കണ്ടുത്സാഹിക്കേണ്ടതാണ്. ആ നിത്യസത്യങ്ങളെ അനാസ്ഥയോടെ കടത്തിവിട്ടാൽ ഉള്ള അനുഭവം എത്ര കണ്ടു ദയനീയമാണ്.

35 വയസ്സു പ്രായമായിട്ടും ജീവിതോദ്ദേശ്യമെന്തെന്നു ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കാഞ്ഞ ജോണിയുടെ കഴിവുകേടിനെ നാം അധിക്ഷേപിച്ചേക്കാം. ലോകജീവിതം എന്താണെന്നു ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഇന്നാറംവരെയും ജോണിക്കു സാധിക്കാതെ പോയതിൻേറ പ്രധാന കുററം അവനെ പഠിപ്പിച്ച അദ്ധ്യാപകരിലാണ് ചുമത്തേണ്ടതു്. വേദപാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ അവർ കാണിച്ച വിലപനീയമായ ഉദാസീനതയുടെ ദാരു

ണഫലമാണ് ജോണി ഇതേവരേയും അനുഭവിച്ചത്. അവൻെറ അന്ധനേത്രങ്ങൾക്കു അല്പം വെളിച്ചമുണ്ടായി. "ജീവിതം എന്തിനാണ്? എൻെറ ജീവിതയാത്ര എങ്ങോട്ടാണ്?" ജീവിതവ്യഗ്രതകളിൽപ്പെട്ടു നട്ടംതിരിയുന്ന, ക്ലേശപൂർണ്ണങ്ങളായ ദിനരാത്രങ്ങളെ തള്ളിവിടാൻ തത്രപ്പെടുന്ന, ലോകവ്യവഹാരങ്ങളിൽമാത്രം മുഴുവൻസമയവും ചെലവഴിക്കുന്ന സാധാരണന്മാക്ക് ദൈവത്തേയും ജീവിതലക്ഷ്യത്തേയും പാരത്രികജീവിതത്തേയുംപററി ചിന്തിക്കുവാൻ അവസരങ്ങൾ ലഭിക്കാത്തതുപോലെ, മേരിയുമായുള്ള ഈ നൂതനബന്ധത്തിൽ കുടുങ്ങുന്നതുവരെ ജോണിക്കും ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിക്കുവാൻ അവസരം ഉണ്ടായില്ല.

നിർണ്ണായകമായ ഒരു പാന്ഥാവിലേക്കാണു തൻെറ ജീവിതഗതി തിരിയുവാൻ പോകുന്നതെന്നു ജോണിക്കു മനസ്സിലായി. ഭാവിയിലേക്കുള്ള തൻെറ ഓരോ കാലടിയും സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കേണ്ടതാണെന്നവൻ ഗ്രഹിച്ചു. ജീവിതത്തിലെ പരിപാവനവും പരമപ്രധാനവുമായ ഒരു കൃത്യമാണതെന്ന ബോധം അവനെ ചിന്താധീനനാക്കി. മേരിയെ വിവാഹംകഴിക്കുന്നതിലുള്ള സംതൃപ്തിയും, അനൗചിത്യത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുന്നതിന്, അപ്പൻ അന്നു രാവിലെ വയലിൽവച്ചു പറഞ്ഞതിനേയും ജോണി ഓർത്ത് അനന്ദിച്ചു. "മേരി, ഭവതിയെ ഞാൻ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊള്ളട്ടെയോ?" അങ്ങിനെ ഒരു ചോദ്യം മേരിയോട് നേരിട്ടുചോദിക്കുവാൻ അത്ര ധൈര്യം ഉണ്ടായതിൽ അവനു വളരെ സന്തോഷം ഉണ്ട്. ഇപ്രകാരമുള്ള മധുരചിന്തകളിൽ ലീനനായി സമയംപോകുന്നോൾ ഇത്രയധികം താമസിച്ചുപോയതിലുള്ള കുണ്ഠിതമേ ഉള്ളു അവന്. എന്നാൽ, സ്ഥി

തി എപ്പോഴും ഒരുപോലെയായിരുന്നില്ല. ചിലപ്പോ ൾ ഈ സന്തോഷവും ഉന്മേഷവും ഓടിഒളിച്ചിട്ട മന സ്സിൽ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെയും നിരുന്മേഷത്തിന്റേയും കാർമേഘപടലങ്ങൾ വ്യാപിക്കും. അസ്വസ്ഥമായ മനസ്സ് ജീവിതോദ്ദേശ്യവും ലക്ഷ്യവും തേടിപ്പിടിക്കുന്ന തിനുള്ള ചിന്താവ്യഥയാൽ കുഴങ്ങും. ആ ലക്ഷ്യത്തി ലേക്ക നീങ്ങുന്നതിന ശ്രമിക്കുന്ന തന്നെ പിടിക്കുന്നതി നുള്ള കുരുക്കുവേലകളാണോ ഇവയെല്ലാമെന്നു സംശ യിക്കും.

മേരിയുടെ സമ്മതമറിവാനുള്ള ജോണിയുടെ ചോ ദ്യത്തിന അവൾ ഉടനടി ഉത്തരം തട്ടിവിട്ടു, അവളുടെ ഭർത്താവ് ഒരുത്തമകത്തോലിക്കനായിരിക്കണമെന്ന് അ വൾക്ക് നിർബ്ബന്ധമുണ്ടെന്ന്. ഞായറാഴ്ച പള്ളിയിൽ പോകുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ഒരുത്തന് ഒരുത്തമകത്തോ ലിക്കനായിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നും ആ കൂട്ടത്തി ൽ അവൾ തട്ടിമൂളിച്ചു. ഈ ഉത്തരം കണക്കിനുകൊ ണ്ടു. കുർബാന സമയത്തുള്ള തന്റെ അനാസ്ഥയേയും അശ്രദ്ധയേയുംപററി അവൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണോ ഇതു പറഞ്ഞതു്? അഥവാ, അവൾ തന്നെകളിപ്പിക്കു വാൻവേണ്ടി കളിവാക്കു പറയുകയാണോ? അവന നി ശ്ചയമില്ല. എങ്കിലും അവൻ പറഞ്ഞു. "ഭവതിയുടെ ആശയം എനിക്ക മനസ്സിലായി" അവനതന്നെ നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടു്, അവളുടെ ആശയമെന്തെന്നോ അവൾ ക്ക അവനെപ്പററിയുള്ള അറിവെന്തെന്നോ ഒന്നും തനി ക്ക ശരിക്ക മനസ്സിലായിട്ടില്ലെന്ന്. ജോണി ധർമ്മസ ങ്കടത്തിലായി. ഈ ദൗർബ്ബല്യം അവനെ വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിച്ചു. അവളുടെ ആശയമെന്തുമാകട്ടെ അതി നനുസരിച്ചു പോകുവാൻതന്നെ അവൻ നിശ്ചയിച്ചു.

മേരി ജെയിൻ ഹോനിങ്ങ് ഉത്തമ കത്തോലിക്കാമാതാവായിരുന്നു. ഒരു മാതാവിനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട സകല ഗുണങ്ങളും ആ മഹതിയിൽ ശോഭിച്ചിരുന്നു. സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ ഏററവും മഹനീയ പദവിയാണു മാതൃത്വമെങ്കിൽ മാതൃത്വത്തിന്റെ മാതൃകയായിട്ടായിരുന്നു ആ മാതാവു് വർത്തിച്ചിരുന്നതു്. മകനുമായി വാദകോലാഹലങ്ങളൊന്നും നടത്താൻ ആ മാതാവു പോയില്ല. ഞായറാഴ്ച ദിവ്യബലിയിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ അമ്മ മകനെ വിളിച്ചു. അവൻ അവളുടെകൂടെ പള്ളിയിൽപോയി. ബാക്കി കാര്യങ്ങളെല്ലാം ആ മഹതി ദൈവതൃക്കരങ്ങളിൽ കയ്യാളിച്ചു. ആ നല്ല മാതാവിനു മോനിക്കാ പുണ്യവതിയുടെ ചരിത്രം അറിയാം. ദുർവൃത്തനായ മകനുവേണ്ടി ആ പുണ്യവതി പ്രാർത്ഥിച്ചതും കരഞ്ഞതും ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നു മിലാനിലേക്കു് അവനെ അനുധാവനം ചെയ്തതുമെല്ലാം മേരി ജെയിൻ വായിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഒരു പുണ്യവതിയായതുകൊണ്ടല്ല, പ്രത്യുത അഗസ്റ്റിന്റെ മാതാവായതുകൊണ്ടാണു് ആ മഹതി ഇതെല്ലാം ചെയ്തതു്. അവളും മനമുരുകി ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അവൾ കരഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിച്ചു. എന്നാൽ അതു രഹസ്യമായിട്ടായിരുന്നു. കണ്ണുനീരും പ്രാർത്ഥനയും എല്ലാം ദൈവതിരുമുമ്പിലും അർത്ഥഗർഭമായ നോട്ടങ്ങൾ മാത്രം മകനിലും അവൾ അർപ്പിച്ചുപോന്നു.

നമ്മുടെ കഥാനായകനു ഞായറാഴ്ച പ്രഭാതം വലിയ ഒരു പരീക്ഷണയാണു്. എങ്കിലും അവൻ ഒരു ഞായറാഴ്ചപോലും പള്ളിയിൽ പോകാതിരുന്നിട്ടില്ല. അവന്റെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിച്ചിരുന്നതു് പള്ളിയിൽ പോകാൻ ഉടുത്തൊരുങ്ങി ഇറങ്ങുമ്പോൾ അമ്മ തന്നിലേക്കു പതിക്കുന്ന അർത്ഥഗർഭങ്ങളായ ആ നോട്ടങ്ങളാണു്.

അവൾ അവനോട് പള്ളിയിലേക്ക് തന്നോടൊന്നിച്ചു വരാൻ പറയുകയില്ല. അവൾ അവനെ നോക്കി ഒന്നു മന്ദഹസിക്കും. മന്ദസ്മിതം തൂകുന്ന ആ നയനങ്ങളിൽ അവളുടെ യാചനാപൂർണ്ണമായ ഏകഹൃദയാഭിലാഷത്തെ മകൻ കാണും. അതിനെ നിരസിച്ചാൽ അമ്മയുടെ ഹൃദയത്തെ പിളക്കുകയാണെന്നു ജോണിക്കറിയാം. ആ നയനങ്ങളെ നമ്മുടെ കഥാനായകൻ ഒരിക്കലും വിസ്മരിച്ചിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അവന്റെ പരിവർത്തനത്തിനുള്ള ദൈവാനുഗ്രഹവും ഒരിക്കലും അവനിൽ വററിപ്പോയില്ല. പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ അരുവി പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതു് കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ സഹിഷ്ണതാപൂർവ്വമായ പെരുമാററവും അവൻ സ്നേഹിക്കുന്ന ആ യുവതിയുടെ നിർദ്ദേശവും വഴിയായിട്ടാണ്. എന്നാൽ അതിലെല്ലാം ഉപരിയായി മെരിജയിൻ ഹാംഗിന്റെ അർത്ഥഗർഭമായ ആ നോട്ടങ്ങളാണ് അവനിൽ പരിവർത്തനം ഉളവാക്കിയതു്. എന്നാൽ നിർഭാഗ്യമെന്നേ പറയേണ്ടു ദീനാഭ്യർത്ഥനയോടെ അവനിൽ നയനങ്ങൾ പതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ വത്സലമാതാവിന്റെ കണ്ണുകൾ എന്നന്നേക്കുമായി അടഞ്ഞതിനുശേഷമാണ് ജോണി ദൈവാനുഗ്രഹത്തോടു സഹകരിച്ചു പെരുമാറുവാൻ പോകുന്നതു്.

1882-ൽ ലോകജീവിതം ആഹ്ളാദരഹിതവും ദുർവഹവുമായി ജോണി കണ്ടു. അതിനു മുമ്പ് അവൻ സ്നേഹിക്കുന്ന ആ യുവതിയുടേയും ആത്മസ്നേഹിതന്മാരുടേയും കുടുംബാംഗങ്ങളുടേയും സാമീപ്യസഹവാസങ്ങളെല്ലാം അവനുണ്ട്. എങ്കിലും 1882 ാം വർഷത്തിൽ റെഡയാഗ്രാൻറിലേക്കാൾ വളരെ ക്രൂരതലായി ഏകാകിതാവും നിസ്സഹായതാവും ജോണിക്കനുഭവപ്പെട്ടു. കാരണം ആ വർഷത്തിലാണ് അവന്റെ പ്രിയമാതാവു മ

രിച്ചത്. കൊച്ചുകുട്ടികളെപ്പോലെ അവൻ ഹൃദയം പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. അമ്മ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തെ ഓരോ നോക്കും വാക്കും അവൻെറ ഹൃദയത്തിൽ ചുവർചിത്രംപോലെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ആ കുടുംബാംഗങ്ങൾ മാറി മാറി അമ്മയുടെ ജീവിതകാലത്തുള്ള ഓരോ വാക്കും ആവർത്തിക്കും. അമ്മയുടെ വേർപാടിൽ അവൻ അത്യധികം ദുഃഖിച്ചു. ഹൃദയത്തിൻെറ അത്യഗാധതയിൽനിന്നും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ, മാതൃദേഹം സംസ്കരിച്ചിരുന്ന ശവകുടീരം, അതിനു മുകളിൽ കുമ്പൽകൂട്ടിയിരുന്ന പുഷ്പങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം അവനെ സുദീർഘമായി ചിന്തിപ്പിച്ചു. ദീർഘചിന്തകൾ അവൻെറ ഉള്ളിൽനിന്നു പൊന്തിവന്നു. ജീവിതത്തേയും സ്വർഗ്ഗത്തേയും ദൈവത്തേയും കുറിച്ച് അവൻ അവഗാഢം ചിന്തിച്ചു.

വിരഹതാപത്തിൻെറ ഉഗ്രത അല്പമൊന്നു കുറഞ്ഞപ്പോഴാണ് ആ വീരമാതാവ് ഏതു കാര്യത്തിനായി കരയുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ജീവിക്കുകയും ഒരുപക്ഷേ മരിക്കുകപോലും ചെയ്തുവോ ആ കാര്യം ജോണി ചെയ്തത്. ജോണി പ്രാർത്ഥിച്ചു. ബാല്യകാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഇതുപോലെ ഒരിക്കലും അവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടില്ല. ഇതുപോലെ ആത്മാർത്ഥമായും ഹൃദയംഗമമായും അവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടില്ല. അധരത്തേയും ഹൃദയത്തേയും കണ്ണിനേയും അശ്രുധാരയിൽ കുളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടും, അവൻ ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിച്ചു. ദൈവം അവൻെറ അടുത്തുണ്ട്. ആ ദിവസങ്ങളിൽ അവനോടു വളരെ അടുത്തുതന്നെ അവിടുന്നു നിന്നിരുന്നു. ആ മനുഷ്യൻ പൊ

ട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടു ചെയ്ത ആ അഭ്യർത്ഥനയെ അവിടുത്തെ ഹൃദയം കരുണാപൂർവ്വം ശ്രവിച്ചു. അവിടുത്തെ, ഏററവും പ്രസാദിപ്പിച്ച ആ സുകൃതാത്മാവിനെപ്രതി, അവൻെറ അമ്മയെപ്രതിയാണ് അവൻ ദീനരോദനത്തോടെ അവിടുത്തോടു കേണപേക്ഷിക്കുന്നത്. ഇപ്പോഴാണ് ആ ധൂർത്തപുത്രൻ പശ്ചാത്താപവിവശനായി റെയോഗ്രാൻറിലെ ധൂർത്തജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും, മാതാവിൻെറ അന്ത്യകാലങ്ങളിൽ അവരുടെ പക്കലേക്കു തന്നെ പ്രത്യാനയിച്ച ദൈവകാരുണ്യത്തെക്കുറിച്ചും ഹൃദയം തുറന്ന് ദൈവത്തോടു കൃതജ്ഞത പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. അതേ, അമ്മയുടെ മരണമാണ് അവൻെറ കണ്ണുകളെ തുറപ്പിച്ചത്. ജീവിതത്തേയും സ്വർഗ്ഗത്തേയും ദൈവത്തേയും പററിയുള്ള സച്ചിന്തകളെ അവനിൽ തട്ടിയുണർത്തിയത്. ജീവിതയാത്ര എങ്ങോട്ടാണെന്ന് അതാണ് അവനെ പഠിപ്പിച്ചത്. സ്നേഹം ശവകുടീരത്തേയും അതിലംഘിച്ചു. ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോഠം സാധിക്കാൻ കഴിയാഞ്ഞത് മരണത്തിനുശേഷം ആ മാതാവു സാധിച്ചു. അവഠം അവനെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തി!

സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരങ്ങളെയെല്ലാം ആ ഹൃദയതാപം ഒന്നിലധികം കൊല്ലത്തേക്ക് അവനിൽ നിന്നകററിയിരുന്നു. മാതൃവിയോഗം ബാഹ്യമായി അവനെ മേരിയോടടുപ്പിച്ചെങ്കിലും, യഥാർത്ഥത്തിൽ അവളിൽനിന്നു അവനെ കൂടുതലായി അകററുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. ഹൃദയത്തിൽ അമ്മയ്ക്കു നൽകിയിരുന്ന സ്ഥാനം മറെറാരു സ്ത്രീക്കു വച്ചൊഴിഞ്ഞു കൊടുക്കുവാൻ ജോണിക്കു സാധിക്കുകയില്ല. അവനതിനൊട്ടൊരുക്കവുമില്ല.

കൊല്ലങ്ങൾ പലതും ഒന്നൊന്നായി കടന്നുപോയി. തന്റെ ഹൃദയത്തെ ഒരു യുവതിക്കു പ്രണയപ്പെടുത്തുന്നതു് അമ്മയുടെ നേരെ അവിശ്വസ്തത കാണിക്കുകയാണെന്നുള്ള ഭയത്തിന്നു ക്രമശഃ കുറവുണ്ടായി. മേരിയുടെ വിരലുകളിൽ ഇന്നും കിടക്കുന്നതു് ജോണി സമ്മാനിച്ച മോതിരം തന്നെയാണ്. ചിലപ്പോഴൊക്കെ അവൻ അവളുമൊന്നിച്ചു് പാട്ടു പാടുന്നതിനും കളിക്കുന്നതിനും കൂടാറുണ്ടു്. എന്നാൽ വിരഹതാപം അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും പൂർണ്ണമായിട്ടു വിട്ടുമാറിയിട്ടില്ല. അമ്മയുടെ മരണം അവന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു പരിവർത്തനസന്ധിയാണ്. കാരണം അതാണ് ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് പുനരാനയിച്ചുകൊണ്ടു്, സ്ഥലകാലങ്ങൾക്കപ്പുറത്തേക്കു ചിന്തയെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു്, ജീവിതലക്ഷ്യത്തെ അവനു നന്നായി മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തതു്. ജീവിതം എന്താണെന്നും, ജീവിതത്തിൽ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നും അതെന്തിനുവേണ്ടിയാണെന്നും അതിൽനിന്നാണ് ജോണി പഠിച്ചതു്.

ഇങ്ങനെയുള്ള ആശയങ്ങളുടെ ഉഗ്രസംഘട്ടനം ഉള്ളിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തു് ഒരു ദിവസം മാതൃവിദ്യാലയത്തെ ജോണി സന്ദർശിച്ചു. അപ്പോൾ സ്കൂളിനെക്കാൾ ആശ്രമമാണ് അവനെ ആകർഷിച്ചതു്. ആ ആശ്രമത്തെക്കാൾ കൂടുതലായ ആകർഷണം അതിൽ വസിക്കുന്ന സന്യാസികളോടു അവനു തോന്നി. ആ സന്യാസികളെ അവൻ തന്നോടുതന്നെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കി. താൻ ഉടനെ വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ പോകുന്ന ഒരു യുവാവു്. ഈ മനുഷ്യരാണെങ്കിൽ, അവർക്കു് ഒരിക്കലും വിവാഹമേയില്ല. ഈ സ്ഥിതിവൈപരീത്യത്തെപ്പറ്റി ജോണി ധ്യാനിച്ചു. ഉടനെ അവന്റെ ഉള്ളിലേക്ക് ഒരു ആശയപ്രവാഹം ഉണ്ടാ

യി. ലോകം അവൻെറ വിജയങ്ങളെ അഭിനന്ദിക്കും. മംഗളങ്ങൾ ആശംസിക്കും. എന്നാൽ, പെട്ടന്നുതന്നെ അതവനെ വിസ്മരിച്ചുകളയും. എന്നാൽ ഈ അജ്ഞാത മനുഷ്യരെ ലോകം എന്നും ഭക്ത്യാദരപുരസ്സരം സ്മരിക്കും, "ധീരന്മാരും മഹാന്മാരു"മായി.

ഈ വിചാരം ഇടിമിന്നൽപോലെയാണ് അവൻെറ ബോധത്തിൽ ഉദിച്ചതു്. എന്നാൽ പെട്ടെന്ന് അതു് അപ്രത്യക്ഷമായില്ല. അതവിടെ തങ്ങിനിന്നു. തൻെറ ഉള്ളിലും അവരെപ്പററി ബഹുമാനവും മതിപ്പും ഉണ്ടായിവരുന്നതായി അവൻ കണ്ടു. മൂടൽമഞ്ഞിലൂടെ പ്രഭാതസൂര്യരശ്മിയെ ദർശിക്കുന്നതുപോലെയാണ് അവരിലുള്ള മഹത്വത്തെ അവൻ കണ്ടതു്. വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിലും യഥാർത്ഥ മഹത്വം അവരിൽ ഒളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവൻ ഗ്രഹിച്ചു. മററുള്ളവരിൽനിന്നും ഭിന്നരീതിയിലുള്ള അവരുടെ വേഷവും ജീവിതവും ജോലികളും സൂക്ഷിച്ചിട്ട് ജോണി നിശ്ചയിച്ചു, അവരൊരു "പ്രത്യേക ജീവികളാ"ണെന്ന്. അവരിലേയ്ക്കു് അവന് പണ്ടുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ വീണ്ടും അഭിനിവേശം തോന്നി. ഇരുപതുകൊല്ലം മുമ്പ് അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർന്ന് അവരെപ്പോലെയാകുവാൻ അവനൊരിക്കൽ ആഗ്രഹിച്ചതാണ്. അതേ ആഗ്രഹംതന്നെ വീണ്ടും ഇപ്പോൾ അവനെ പിടികൂടി. അതിൽ അവനു വലിയ അമർഷം തോന്നി. ആ ചിന്തയെ നിമ്മാജ്ജനം ചെയ്യുവാൻ അവൻ മനഃപൂർവ്വം ശ്രമിച്ചു. വിചിത്രജീവികളും ഭ്രാന്തന്മാരും പ്രാകൃതന്മാരും അസാധാരണന്മാരും ഒക്കെയാണ് അവരെന്ന് ദേഷ്യത്തോടെ പറഞ്ഞു് തന്നത്താൻ സാന്ത്വനപ്പെടുത്താൻ നോക്കി. ആ സന്യാസികളെപ്പററി പ്രതികൂലാഭിപ്രായം തന്നിൽ സംജാതമാക്കുവാൻ വളരെ ശ്രമിച്ചു. എ

ന്നാൽ, അവരാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ "മഹാന്മാരെ"ന്നു ള്ളതിനെ നിഷേധിക്കുവാൻ ഒരു തരത്തിലും അവനു കഴിയുന്നില്ല.

ഈ "വിചിത്ര ജീവി"കളെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ഇനി നില്ക്കുന്നതു് പന്തിയല്ലെന്ന് കണ്ട് ഉടനെ അവൻ ഗഢ്സെമിനി ആശ്രമം വിട്ട് വീട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. പോരുന്ന വഴിക്കും സന്ന്യാസികളേയും ആശ്രമത്തേയും പററിയുള്ള ചിന്തയാണ് അവന്റെ തലമണ്ടയിൽ. അവരെപ്പററി ചിന്തിക്കുന്നതിന് അവന്ന് ഇഷ്ടമില്ല. എന്നാൽ, ആ ചിന്ത അവനെ വിട്ടുപോകുന്നില്ല. അതിന്റെ കാരണം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ നോക്കി. അവർ "മഹാന്മാ"രാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അവരെപ്പററിയുള്ള ചിന്ത അവനെ ബാധിച്ചതു്. അവർ ഭ്രാന്തന്മാരാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അവരെപ്പററി ചിന്തിക്കുവാൻ അവനിഷ്ടമില്ലാത്തതു്. വീട്ടിലെത്തുന്നതിനു മുമ്പിൽ ഈ തീരുമാനത്തിൽ അവനെത്തി. ദൈവത്തിനുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നതു കൊണ്ട് അവർ മഹാന്മാരാണ്. (സാധാരണ) മനുഷ്യരെപ്പോലെ ജീവിക്കാത്തതുകൊണ്ട് അവർ ഭ്രാന്തന്മാരാണ്. ഈ തീരുമാനത്തിലെത്തിയതോടുകൂടി തൽക്കാലത്തേക്കെങ്കിലും മനസ്സിനെ ഇതിൽനിന്നും വിടർത്തി മററു കാര്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതമാക്കുന്നതിന്ന് സാധിച്ചു.

രാത്രി അത്താഴത്തിനിരുന്നപ്പോൾ പിന്നെയും സന്ന്യാസികളെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ വിചാരം അവനുണ്ടായി. അപ്പന്റെ അഭിപ്രായം ആരായാമെന്നു കരുതി അവരെപ്പററി അവനുള്ള അഭിപ്രായം അദ്ദേഹത്തെ ധരിപ്പിച്ചു. അവർ മഹാന്മാരും അതുപോലെ ഭ്രാന്തന്മാരുമാണെന്ന് തുടങ്ങി ഒരു ദീർഘപ്രസംഗം അവരെക്കുറിച്ച് നടത്തി. അപ്പൻ "അത്ഭുതമനുഷ്യർ" എന്നു

മാത്രം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ജോണിയുടെ സഹോദരന്മാരും അപ്പന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചതല്ലാതെ വലിയ വിമർശനങ്ങളൊന്നും നടത്തിയില്ല. സഹോദരികൾക്ക് അവരെക്കുറിച്ച് വളരെപറയുവാനുണ്ടായിരുന്നു. "പുണ്യവാന്മാരും" "ഭൂമിയിലെ മാലാഖമാരും" "ദൈവം അനേകരിൽനിന്ന് തിരഞ്ഞെടുത്ത അനുഗ്രഹീതരും" എന്നുതുടങ്ങി അവരെപ്പററിയും അവരുടെ മഹത്വത്തെപ്പററിയും അവർ വളരെ പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞു. ജോണി ഏററവും കൂടുതലായി സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ആ കുഞ്ഞുസഹോദരി കോറയും മററുള്ളവരോട് യോജിച്ചുകൊണ്ട് ആ സന്യാസികളുടെ സുകൃതത്തേയും ആത്മരക്ഷയുടെ സുരക്ഷിതത്തിലുള്ള സൌഭാഗ്യത്തേയും കീർത്തിച്ചു. ഇതെല്ലാം കേട്ടതോടെ 'വിചിത്രസൃഷ്ടികളെന്നും' 'ഭ്രാന്തന്മാരെന്നും' മററും അവരെപ്പററി അവനുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായം വീണ്ടും പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. അവൻ പെട്ടെന്ന് വിഷയംമാററി. അവരുടെ സംഭാഷണം ഇതരകാര്യങ്ങളിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു.

തുടർന്നുള്ള ഏതാനും ആഴ്ച്ചക്കാലം മുഴുവനും ഗദ്സെമ്മിനിയിലെ ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സന്യാസികളെപ്പററിയായിരുന്നു അവന്റെ ചിന്തമുഴുവനും. അപ്രതീക്ഷിതസന്ദർഭങ്ങളിലും സ്ഥലങ്ങളിലുമെല്ലാം ആ സന്യാസികളുടെ രൂപം അവന്റെ ഭാവനമണ്ഡലത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കും. വേലക്കാരെക്കൊണ്ട് ജോലിചെയ്യിക്കുവാൻ വയലിലേയ്ക്ക് പോകുമ്പോഴും അവരുടെ ജോലികളെ പരിശോധിക്കുമ്പോഴും അവൻ ചിന്തിക്കും "ആ സന്യാസികളും ഇങ്ങനെചെയ്യാറുണ്ട്." ഞായറാഴ്ച്ച പള്ളിയിൽ പോകുമ്പോൾ അവൻ വിചാരിക്കും "ഇതുതന്നെയാണ് ആ സന്യാസികളും ചെയ്യുന്നത്." മേരിയുടെ സ

മീപത്തായിരിക്കുമ്പോഴും ആ സന്ന്യാസികളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത അവനുണ്ടാകും. അവളുമൊന്നിച്ച് നടക്കുമ്പോൾ അവൻ വിചാരിക്കും "ഇതാണ് ആ സന്ന്യാസികൾക്ക് ചെയ്യുവാൻ പാടില്ലാത്തത്."

പ്രശാന്തസുന്ദരമായ ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ, വേലക്കാർ വയലിൽ പുകയിലച്ചെടികളെ നടുന്നത് ജോണി നോക്കിക്കൊണ്ടുനിൽക്കുമ്പോൾ ആ സന്ന്യാസികളുടെ ചിത്രം വീണ്ടും മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു. അവരെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത ഇങ്ങനെ സദാ തന്നെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ അവനു വല്ലാത്ത ക്ഷോഭമുണ്ടായി. "ആ നശിച്ച സന്ന്യാസികൾ! അവരെന്താണ് എന്റെ മനസ്സിൽ ഇങ്ങനെ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്!" ബുദ്ധിഭ്രമംപിടിപെട്ടവനെപ്പോലെ കുതിരയെ ഓടിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെനിന്നും ജോണി പോയി. ആ വെകിളിപിടിച്ച ഓട്ടം ചെന്നുനിന്നത് ഒരു വനത്തിലാണ്. കിതയ്ക്കുന്ന കുതിരയെ കടിഞ്ഞാൻ പിടിച്ചുനിർത്തി കുതിരപ്പുറത്തുനിന്ന് താഴെയിറങ്ങി, ഒരു മരത്തിൻചുവട്ടിൽ വലിയൊരു വേരിന്മുകളിൽ മരത്തെചാരി ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു. "ഇക്കാര്യം എന്നന്നേയ്ക്കുമായി ഞാൻ തീരുമാനിക്കുന്നുണ്ട്." അവൻ ഗാഢചിന്തയിൽ ലയിച്ചു. അവൻ ചിന്തിച്ചു. "അവർ മഹാന്മാരാണ്, നല്ലവരാണ്, അസാധാരണന്മാരാണ്, ഒരു വിചിത്രജീവിതമാണ് അവരുടേത്. എന്നാലും അവർ മഹാന്മാരും നല്ലവരുമാണ്. അതെ, എങ്കിലും അവരുടെ 'ജീവിതം വിചിത്രവും അസാധാരണവുമാണ്." ചിന്തിച്ചതുതന്നെ പിന്നെയും മാറിമാറി ചിന്തിച്ചു. അവസാനം അവൻ പെട്ടെന്നൊരു നിഗമനത്തിലെത്തി. "ഒരു പെണ്ണിനെകെട്ടാൻ ആർക്കും സാധിക്കും, എന്നാൽ ഒരു സന്ന്യാസിയാകുവാൻ എല്ലാവർക്കും സാധിക്കുകയില്ല." കുറെനേരത്തിനുശേഷം അ

വൻ ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞു. "വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പായി എങ്ങിനെയായാലും എനിക്കൊരു സന്ന്യാസിയാകണം."

ഈ നിഗമനം അവനെ ശല്യപ്പെടുത്തി. സന്ന്യാസികൾ സാധാരണമനുഷ്യരിൽനിന്ന് ഭിന്നഗതിക്കാരാണെന്നും സധാരണന്മാരും നല്ലയാളുകളും മഹാന്മാരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ് അവരിലുള്ളതെന്നും അവൻ തന്നത്താൻ സമാശ്വസിച്ചു. അതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യർ അവരെപ്പററി അത്ഭുതപ്പെടുന്നതു്. കല്യാണം കഴിക്കാനൊരുങ്ങുന്ന ഒരുവനെപ്പററി ആരും അത്ഭുതപ്പെടാറില്ല. എല്ലാവരുംതന്നെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നു. എന്നാൽ സന്ന്യാസിയാകുവാൻ ഒരുങ്ങുന്ന ഒരുവനെപ്പററി അത്ഭുതം തോന്നാത്തവർ ആരുമില്ല. കാരണം ചുരുക്കം ചിലർക്കുമാത്രമെ അതിനു കഴിയുകയുള്ളു.

ഒരു വെളിപാടും പ്രചോദനവുംപോലെയാണ് ഈ വാദമുഖം ജോണിയുടെ മനസ്സിലുദിച്ചതു്. മഹാനായി തീരുന്നതിനു ഓരോവ്യക്തിക്കും ആഗ്രഹമുണ്ട്. മററുള്ളവരുടെ അഭിനന്ദനങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കാത്തവർ ആരുമില്ല. വീരകൃത്യങ്ങൾ നടത്തുന്ന ധീരമതികളാകാനുള്ള അഭിവാഞ്ഛ സ്വാഭാവികമാണ്. പ്രശംസയും ബഹുമാനവുംപോലെ മനുഷ്യമനസ്സിനെ ആകർഷിച്ചു മയക്കുന്നതും പ്രീണിപ്പിക്കുന്നതുമായി മറെറാന്നുമില്ല. ആ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിന്നാണ് വ്യോമയാനം നടത്തുന്ന വൈമാനികനും സമുദ്രതരണം ചെയ്യുന്ന നാവികനും സാഹസികപര്യടനം നടത്തുന്ന ധീരപുരുഷനും വാഗ്ധാടിയോടെ പ്രഭാഷണങ്ങൾ നടത്തുന്ന പ്രസംഗകനും വെമ്പുന്നതു്. ജോണിയേയും ആകർഷിച്ച വസ്തുത ഇതാണ്. ആദ്യം ഒരു പോലീസുകാരനും പിന്നീട് ഒരുപട്ടാളക്കാരനും ഒടുവിൽ വലിയ ഒരു സ്പോർട്ട്

സ്മാനം ഒക്കെ ആകുവാൻ ജോണി ആലോചിച്ചിരുന്നു. യൂണിഫോറം മനുഷ്യർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതിൻെറ രഹസ്യമെന്താണ്? യൂണിഫോറം മററു മനുഷ്യരിൽനിന്നു അവരെ വേർതിരിച്ച് വ്യത്യസ്തവ്യക്തികളായി പ്രദർശിപ്പിക്കുമെന്നുള്ളതു മാത്രമാണതിൻെറ രഹസ്യം.

മനുഷ്യരിൽ സാധാരണമായികാണപ്പെടുന്ന ഈ സ്വാഭാവിക ബലഹീനതയ്ക്കാണ് ജോണിയും അടിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ചു മഹാനായി വിരാജിക്കുന്നതിനുള്ള അതിമോഹത്തിന് അവനും വിധേയനായിപ്പോയി. പൊതുജനസംസർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നകന്നു 'വിചിത്രജീവിതം' നയിക്കുന്ന ധ്യാനനിരതനായ ഒരു സന്ന്യാസിയായി എങ്ങനെയാണ് മഹാനാകുന്നതെന്ന് ജോണി നോക്കീട്ട് മനസ്സിലാകുന്നില്ല. എന്നാലും അതു മാത്രമാണ് അതിനു പററിയമാർഗ്ഗമെന്ന് അവൻെറ ഹൃദയം മന്ത്രിച്ചു. ഒടുവിൽ അവനു തോന്നി. മററുള്ളവരിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തരീതിയിൽ ജീവിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവരെ മഹാന്മാരെന്ന് ലോകം കൊണ്ടാടുന്നതെന്ന്. പുല്ലുതിന്നുകൊണ്ടുനിന്നിരുന്ന കുതിരയെ അലക്ഷ്യമായി നോക്കിക്കൊണ്ട് ആ കെൻറുക്കിയൻ ഒരു ഗൗരവ തീരുമാനംചെയ്തു, ഒരു ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സന്ന്യാസ സഹോദരനായിത്തീരണമെന്ന്. ഒരു തുണസഹോദരനായി ആശ്രമത്തിൽ ജീവിക്കുവാൻ പോകുന്നതു് എന്തിനാണെന്ന് അവനുതന്നെ വ്യക്തമല്ല. മഹാനായിത്തീരുന്നതിനുള്ള പററിയമാർഗ്ഗമായിട്ടാണ് അതിനെ ജോണി കണ്ടുപിടിച്ചതു്.

ശാന്തതയും സമാധാനവും കളിയാടുന്ന ഒരു പ്രസന്നാവദനത്തോടെ അവിടെനിന്നും ഏണീററ് കുതിരപ്പുറത്തുകയറി ജോണി വീട്ടിലേയ്ക്കുപോയി. ഒരു ട്രാപ്പിസ്റ്റ്

സഹോദരന്റെ മഹാത്മ്യത്തെയും ഉന്നതനിലയേയും പററിയുള്ള ധ്യാനത്തിൽ ദിവസംമുഴവൻ കഴിച്ചുക്രട്ടി. അന്ന വൈകിട്ട് ജോണി മേരിയെകണ്ടു. അവൾ ചോദിച്ചു "ജോണി, ഈ ദിവസം മുഴവൻ അങ്ങ് എന്തെടുക്കുകയായിരുന്നു." സംഭാഷണമാരംഭിക്കുന്നതിനുള്ള വെറും ഒരു ഔപചാരിക ചോദ്യമായിരുന്നു അത്.

"ചിന്തിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും", ജോണി മറുപടിനൽകി. "ആരെപ്പററിയായിരുന്നു ഇത്രവലിയ ചിന്ത". മേരി അവനെ അതിയായി പ്രേമിക്കുന്ന ഒരു യുവതിയാണ്. സ്ത്രീസഹജമായ ജിജ്ഞാസയ്ക്കും ഉൽക്കണ്ഠയ്ക്കും അവളിലും സ്ഥാനമുണ്ടല്ലൊ. പ്രേമബദ്ധരായ യുവതീയുവാക്കൾ പരസ്പരം കൈമാറുന്ന സാധാരണ ചോദ്യമാണത്. സാധാരണരീതിയിലുള്ള ഒരു ഉത്തരവുമാണ് അവൾ പ്രതീക്ഷിച്ചത്. എന്നാൽ ജോണി ഒരു അസാധാരണ മറുപടിയാണ് നൽകിയത്.

"എന്നെപ്പററിതന്നെയായിരുന്നു. ഒരു ട്രാപ്പിസ്റ്റ് തുണ സഹോദരനാകുന്നതിനെപ്പററി ഞാൻ ഗൗരവമായി ചിന്തിക്കുകയായിരുന്നു." "എന്ത്!" മേരി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി. "ഓമനെ' നിന്നെപ്പററിയായിരുന്നു ഇന്നത്തെ എന്റെ ധ്യാനംമുഴവനും" എന്ന് ജോണി ഉത്തരം പറയുമെന്നാശിച്ചാണ് മേരി ചോദിച്ചത്. എന്നാൽ അപരിചിതമായ ആ ഉത്തരം അവളെ വിസ്മയിപ്പിച്ചു. അതിന്റെ സ്വാരസ്യത്തിൽ അവൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി. "എന്താണ് ഭവതി ഇത്രചിരിക്കുന്നത്!" ഗൗരവഭാവകലർന്നതായിരുന്നു ആ ചോദ്യം "ഹാ! ഹാ! സന്യാസി" അവൾ പിന്നേയും ചിരിച്ചു. ചിരിയടക്കുവാൻതന്നെ വിഷമമായി. "അതിലെന്താണ് ഇത്ര ചിരിക്കാനുള്ളത്." ജോണിയുടെ ഗൗരവം വർദ്ധിച്ചു. "ഒരു തുണസഹോദരൻ സന്യാസിയാ

കാൻ പററിയ ആളം! പററിയ സ്വഭാവം! ജോണി, അങ്ങ് മല്ല്യപിച്ചിട്ടുണ്ടോ. ഞാനൊന്നു മണത്തുനോക്കട്ടെ."

എന്നാൽ അവൻെറ മുക്കത്തു് മണത്തുനോക്കാൻ അവരം ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. അവളുടെ മറുപടി ജോണിയെ കോപാന്ധനാക്കി. "ഒരു സ്ത്രീയെ പ്രഹരിക്കുന്നതു് പൗരുഷമല്ല," അവൻ പല്ലുകടിച്ചുകൊണ്ടു് പിറുപിറുത്തു.

പിറേറ ദിവസമായപ്പോഴെയ്ക്കും അവൻ വളരെ പ്രശാന്തനും സന്തുഷ്ടനുമായി. പ്രഭാതജോലികരംക്കായി പോകുമ്പോരം തലേദിവസം മേരിയുമായി നടന്ന കൂടിക്കാഴ്ചയിലെ ഓരോ രംഗങ്ങളേയുംപ്പററി കൂലംകഷമായ പരിചിന്തനം നടത്തി. അവിടെ അഭിനയിച്ചരംഗങ്ങരം രസകരമായി അവനുതോന്നി. ഒരു ട്രാപ്പിസ്ററു സന്ന്യാസിയാകുവാനുള്ള ആശയും അതു് താൻ കല്ല്യാണം കഴിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്ന യുവതിയും വെളിപ്പെടുത്തിയതും മററും ഓത്തപ്പോരം ജോണി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി. അതേപ്പററി ചിന്തിക്കുംതോറും രസം കൂടിക്കൂടി വന്നു. എത്ര മോശക്കാരനായ ഒരു സന്ന്യാസിയായിട്ടാണു് താൻ തിരാൻ ഇടയുള്ളതെന്നു്, മേരി സൂചിപ്പിച്ചതു് പരമാത്ഥമാണെന്നു് അവൻ വിചാരിച്ചു. ഇതാണു് ജോണിയുടെ പ്രകൃതി. അവൻ ക്ഷിപ്രകോപിയും ക്ഷിപ്രപ്രസാദിയുമാണു്. സ്വന്ത വിഡ്ഢിത്തത്തെപ്പററിപ്പോലും ചിരിക്കുവാൻതക്ക സുബുദ്ധിയുമുണ്ടു്.

സന്ന്യാസിയാകാനുള്ള വ്യാമോഹത്തെ പരിത്യജിച്ചിട്ടു് മേരിയെ കല്ല്യാണം കഴിക്കുകതന്നെയെന്നു വീണ്ടും തീരുമാനിച്ചു. കുറേ സമയംകഴിഞ്ഞപ്പോരം അ

നിശ്ചയവും വിസ്മരിച്ചു. കല്യാണത്തിയ്യതി നിശ്ചയിക്കാനുള്ള നേരം വന്നപ്പോൾ ബാപ്പിസ്റ്റ് ആശ്രമത്തിൽ ചേരുന്നതിനുള്ള ആന്തരീക പ്രചോദനം വല്ലാതെ ശക്തിപ്പെട്ടു. സന്യാസജീവിതത്തിൽ ദൈവത്തിന്നായി സ്വജീവാർപ്പണം ചെയ്യുന്നതിനേയും സാധാരണ ജനങ്ങളിൽനിന്ന് വിഭിന്ന ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനേയും പൊതുജനങ്ങളുടെ പ്രീതിയും ബഹുമാനവും സമ്പാദിച്ചു മഹാനായിത്തീരുന്നതിനുള്ള ഉപാധിയായിട്ടാണ് ഇപ്പോഴും ജോണികാണുന്നത്. സന്യാസജീവിതത്തിന്നായി ശക്തിയായി പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ആ ഉൽക്കർഷേച്ഛ അവനിലുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനേക്കാൾ പരമമായ ഒരു ഉദ്ദേശം അവനിലുണ്ടായിരുന്നു. പൊതുജനങ്ങളുടെ ബഹുമാനാദരങ്ങളേക്കാൾ വളരെ ശ്രേഷ്ഠമായ ഒന്ന്, അവൻ ബാപ്പിസ്റ്റ് സന്യാസജീവിതത്തിൽ കണ്ടു. യഥാർത്ഥ മഹത്വം മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്നതു് ദൈവസത്തയിൽ നിന്നാണെന്നും ആ മഹത്വത്തിന്നായിട്ടാണ് ചിലതൊക്കെ ഒരു സന്യാസി സ്വമനസ്സാലെ ദൈവത്തിനുവേണ്ടി പരിത്യജിക്കുന്നതെന്നുമുള്ള ഒരു അവ്യക്താശയം ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടി. എന്നാൽ ഇതല്ലാ പ്രധാനമായി ആ ജീവിതത്തെ ആശ്ലേഷിക്കുന്നതിന് അവനെ സന്നദ്ധനാക്കിയതു്. വിനീതവും അജ്ഞാതവുമായ ജീവിതം കൊതിച്ചുകൊണ്ട് ആശ്രമഭിത്തികൾക്കുള്ളിലേയ്ക്കു് കാലൂന്നേണ്ടതിന്നുപകരം ഉന്നതിയും ബഹുമാനവും ഉള്ള ഒരു ജീവിതത്തെ തേടിയാണ് ജോണി അവിടെ ചെല്ലുന്നതു്. അതാണല്ലൊ അവൻെറ പ്രകൃതി. മേരിയുടെ ചിരിയേയും ഒരു സന്യാസജീവിതം കഴിക്കുവാൻ കൊള്ളുന്നവനല്ല താനെന്ന് പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടാകാവുന്ന അഭിപ്രായത്തേയുംപററി ചിന്തിച്ചപ്പോൾ അവൻ ഭ്രാന്തനായി.

അവൻ പറഞ്ഞു, "ഞാൻ അവളെ കല്യാണം കഴിക്കാമെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അവൾക്ക് കാണിച്ചുകൊടുക്കാമായിരുന്നു!" അല്പംകഴിഞ്ഞ് ആ അഭിപ്രായവും ഭേദപ്പെടുത്തി. "അവളെ കല്യാണംകഴിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവരെ ഞാൻ കാണിച്ചുകൊടുക്കും!"

ഒരു കാര്യം തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അമാന്തമൊന്നുമില്ല. ഉടനെ നടപ്പിലാക്കുകയായി. അതാണ് അവന്റെ പ്രകൃതം. മേരിയെ കണ്ട ഉടനെ ഇക്കാര്യമാണ് ആദ്യം അവൻ പറഞ്ഞത്. മുഖവുരയൊ പശ്ചാത്തല വിവരണമോ ഒന്നും കൂടാതെ നേരെ കാര്യം പറഞ്ഞു. "മേരി, ഒരു സന്യാസിയായി ജീവിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി വീണ്ടും വീണ്ടും ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. ഭവതി അനുവദിക്കുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ സന്യാസാശ്രമത്തിലേയ്ക്കു പോവുകയാണ്. അവിടെ ജീവിതം ചെലവഴിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു".

ഈ അവസരത്തിൽ മേരി ചിരിച്ചില്ല. അവൾ ഒന്നു ഞെട്ടി കണ്ണുകളെ അകലത്തിലേക്ക് പായിച്ചു. തന്റെ ഉടുപ്പുകളുടെ ബട്ടൻസിൽ ഉദാസീനമായി പിടിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ ദൂരത്തേയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ട് വളരെ ശാന്തമായി ചോദിച്ചു. "ജോണി, അങ്ങ് ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി ഗൗരവമായി ചിന്തിച്ചോ"? ശോകഛായ ആ ചോദ്യത്തിൽ കലർന്നിരുന്നു. "ഉവ്വ്" പെട്ടെന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞു. "മേരി, അക്കാര്യത്തിൽ ഒരു ഉത്തമ ബോദ്ധ്യത്തിൽ ഞാൻ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ പോകട്ടെ."

ഒരു ദീർഘ നിശബ്ദത അവിടെ വ്യാപിച്ചു. സംഭ്രമവും അസ്വസ്ഥതയും നിശബ്ദനായ ജോണിയുടെ

മുഖത്ത് വിവർണ്ണത ഉളവാക്കി. അവസാനം ആ നിശബ്ദരംഗത്തെ മേരിതന്നെ ഭേദിച്ചു. ഹൃദയസ്പർശകമായ സ്വരത്തിൽ ശോകാത്മകമായ ചില വാക്കുകൾ നിറുത്തി നിറുത്തി അവൾ ഉച്ചരിച്ചു. "എന്നാൽ ജോണി...... അങ്ങു പോകുക......." കുറെ സമയം മിണ്ടാതിരുന്നശേഷം വീണ്ടും അവൾ തുടന്നു. ഇത്തവണ അവളുടെ സ്വരം കൂടുതൽ ദൃഢമായിരുന്നു. ജോണി ആപാദചൂഡം വിയത്തു. "എന്നാൽ, അങ്ങു പോവുകയാണെങ്കിൽ......" അവളുടെ സ്വരം ഇടറി. കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. നിശ്ചയദാർഢ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ ആവത്തിച്ചു. "എന്നാൽ അങ്ങു പോവുകയാണെങ്കിൽ...... ഇനിയും അങ്ങയുടെ മുഖം കാണാൻ....... എനിക്ക്...... ഇടയാകാതിരിക്കട്ടെ. ഒരിക്കൽ സന്ന്യാസിയായ ഒരാളെ ഒരിക്കലും ഞാൻ കല്യാണം കഴിക്കുകയില്ല. അതു തീച്ചയാണ്....." വാക്കുകൾക്ക് ഘനംകൂട്ടുവാൻ മനഃപൂർവ്വം ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് "അദ്ദേഹം ലോകത്തിലെ ഏക മനുഷ്യനായാൽ പോലും...... അതു സാദ്ധ്യമല്ല!"

മേരിയുടെ കണ്ഠം ഇടറി. വികാരങ്ങൾ നിയന്ത്രണാതീതമായി. ഒന്നുകൂടി ജോണിയുടെ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കുവാൻ ധൈര്യമില്ലാതെ അവൾ ഗൃഹാന്തർഭാഗത്തേയ്ക്കു ഓടിപ്പോയി കിടയ്ക്കയിലേക്ക് ചെന്നുവീണു് മുഖംപൊത്തി ഏങ്ങിക്കരഞ്ഞു. സങ്കല്പത്തിൽ ഭത്താവായി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ആ മനുഷ്യൻെറ മുമ്പിൽനിന്നു കരയുന്നതിന് ലജ്ജ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവൾ പെട്ടന്ന് സ്ഥലം വിട്ടതു്.

ജോണിയും ഒരു ക്ഷണംപോലും പിന്നിട് അവിടെ നിന്നില്ല. സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കുള്ള അവൻെറ ഗതി വളരെ സാവധാനമായിരുന്നു. ദുർവഹമായ ഹൃദയഭാ

രവും തളച്ച്യും കാരണം കാലുകൾക്ക് അവനെ വഹിക്കുവാൻ ശക്തിയില്ലായിരുന്നു. അന്നു രാത്രി അസഹ്യമായ ഹൃദയഭാരവും മനോവ്യഥയും നിമിത്തം ജോണി ഉറങ്ങിയില്ല. ഒരു ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സന്ന്യാസിയാകുന്നതിന്ന് അവനു ഉദ്ദേശമുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനുവേണ്ടി തന്നെ ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു ഹൃദയത്തെ ഭേദിക്കുന്നതിന്ന് അവനു മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. വീട്ടിലേയ്ക്കുള്ള ഓരോ കാലടിയും യുദ്ധരംഗത്തിൽ ധീരധീരം അടരാടി കേറുന്ന ഓരോ ചുവടുവെയ്പുകളായിരുന്നു. പലപ്പോഴും വിജയം സന്ദേഹിച്ച് പുറകോട്ടു തിരിയുവാൻ അവൻ ഭാവിച്ചു. അതൊരു ദുസ്വപ്നമായിരുന്നുവെന്ന് തിരിച്ചുചെന്ന് മേരിയോട് പറയുവാൻ ഒരുങ്ങി. അവിടെയും ജോണിയുടെ സ്വഭാവം വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. അതവനെ മുമ്പോട്ടുതന്നെ ഉന്തിവിട്ടു.

ഇനി കുടുംബാംഗങ്ങളോടാണ് വിവരമറിയിച്ച് യാത്ര പറയാനുള്ളത്. അവിടത്തെ അനുഭവം വേറൊരു തരത്തിലായിരുന്നു. വിവരം ജോണിയിൽനിന്ന് കേട്ടതോടെ പെട്ടന്ന് കുടുംബാംഗങ്ങളെല്ലാം വിസ്മയാധീനരായി നിന്നുപോയി. ആരെല്ലാം പോയാലും ജോണി ഒരു ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സന്ന്യാസിയാകുമെന്ന് സ്വപ്നം കാണുവാൻപോലും അവർക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, പ്രതീക്ഷയ്ക്കു വിപരീതമായി ആ കാര്യം അവന്റെ വായിൽനിന്നുതന്നെ കേട്ടപ്പോൾ അവർ സ്തംഭിച്ചുപോയി. 15-ാമത്തെ വയസ്സിൽ അവൻ പോഴയക്കുമെന്ന് അവർ ഏറക്കുറെ വിചാരിച്ചിരുന്നു. ഈ മുപ്പത്താറാമത്തെ വയസ്സിൽ സന്ന്യാസിയാകുവാൻ പോകുമെന്ന് അവരെങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും!

മുറിയിൽ പോയി തനിച്ചിരുന്നുകൊണ്ട് അവരുടെ വിസ്മയത്തെക്കുറിച്ച് അവൻ ആലോചിച്ചു. അ

വൻ ഭ്രാന്തനായി. ഗത് സെമ്മിനിയെപ്പററി താൻ പറയുമ്പോൾ മനുഷ്യർ കണ്ണുമിഴിച്ചു തന്നെ തുറിച്ചുനോക്കുന്നതിൻെറ കാരണം അവനു മനസ്സിലായി. അവരുടെ വിചാരം ജോണിയ്ക്കൊരു സന്യാസിയാകുവാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നാണ്. അവൻെറ സ്വഭാവവും നോക്കും അതിനു യോജിച്ചതല്ല. അവനൊരു വിനീതനായ സന്യാസിയാകുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ജോണി അതു മനസ്സിലാക്കി. വികാരക്ഷോഭത്തോടെ ഉച്ചത്തിൽ അവൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. "അങ്ങനെയെങ്കിൽ അവർ കണ്ടുകൊള്ളട്ടെ, എനിക്കതു സാധിക്കുമൊ ഇല്ലയൊ എന്നു് അവരെ കാണിച്ചുകൊടുക്കാം!" ഇത്രയും പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചിട്ടു് ജോണി നേരെ ഗെത് സെമ്മിനി ട്രാപ്പിസ്റ്റു് ആശ്രമത്തിലേയ്ക്കു് നടകൊണ്ടു.

VI

കൂട്ടിമുട്ടൽ

1885 ജൂൺമാസം നാലാം തീയതി. ശാന്തഗംഭീരമായ ഗത്സേമ്മനി ആശ്രമത്തിന്റെ പൂമുഖം. സമയം ഉച്ചകഴിഞ്ഞു കാണും. ആദ്ധ്യാത്മിക പിതൃപുത്രബന്ധം സ്ഥാപിക്കുവാൻ രണ്ടു് അപരിചിതവ്യക്തികൾ തമ്മിൽ അന്നു് അവിടെവച്ചു കണ്ടുമുട്ടി. ആ വിരുദ്ധപ്രകൃതിക്കാർ തമ്മിലുള്ള ആദ്യത്തെ കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തുകയാണു്. അപ്പോൾ അവരുടെ ഉള്ളിൽ എന്തെല്ലാം വികാരങ്ങളാണു് ഉണ്ടായതെന്നു് നമുക്കു് അറിയുവാൻ പാടില്ല. ഈ ബന്ധത്തെ മനസ്സിൽവച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കാം ആശ്രമശ്രേഷ്ഠൻ ജോണിയെ ഉററുനോക്കിയതെന്നുള്ളതിനു് സംശയമില്ല. ഇയ്യാളുടെ കീഴിലായിരിക്കും ഇനി താൻ ജീവിക്കാൻപോകുന്നതെന്നു ജോണിയും മനസ്സിൽ കരുതിയിരിക്കും.

ഏതു തോതുവച്ചുനോക്കിയാലും ഡോം ബനഡിക്റ്റ് ബേർജർ ആൾ അല്പം കട്ടിയാണു്. സീസറിനെ

പോലെ ഗാംഭീര്യമുള്ള മുഖഭാവം, മണലാരണ്യത്തിലെ യതിശ്വരരുടേതുപോലെ ഉഗ്രമായ ആന്തരികജീവിതം. നിയമാനുഷ്ഠാനത്തിൽ കർക്കശമായ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യംപാലിക്കുന്ന "സിസ്റ്റേർസിയൻ" സഭക്കാരുടെ ആശ്രമശ്രേഷ്ഠനാണ് ആ നിൽക്കുന്നത്. ഒരു നിയമസംഹിതയും ഒരു ജീവിതരീതിയുമായിട്ടേ അദ്ദേഹത്തിനു പരിചയമുള്ളു. സെൻറ് ബനഡിക്ടിൻെറ നിയമങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതരീതിയും. അതിൽനിന്നു എള്ളിട വ്യതിചലിക്കുവാൻ ആരേയും അദ്ദേഹം അനുവദിക്കുകയില്ല. തന്നെപ്പോലെ തൻെറ കീഴിലുള്ളവരും അതിനെ അക്ഷരംപ്രതി അനുഷ്ഠിക്കണമെന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ നിഷ്ഠ അഭേദ്യമാണ്. കണിശവും പക്ഷപാതരഹിതവും വിട്ടുവീഴ്ചകൂടാത്തതുമായ പ്രകൃതിയാണെങ്കിലും ദ്രുതഗതിയിലും ആലോചനാരഹിതമായും ഒന്നും അദ്ദേഹം പ്രവൃത്തിക്കാറില്ല.

അവർ പരസ്പരം ഹസ്തദാനംചെയ്തു. ഒററ നോട്ടത്തിൽ അന്യോന്യം (ആളെ) മനസ്സിലാക്കാൻ രണ്ടുപേരും ശ്രമിച്ചു. നിശ്ചയദാർഢ്യത്തിൻെറയും നിയമാനുഷ്ഠാനത്തിൻെറയും മൂർത്തിമത്താണ് ഉഗ്രനായ ആ യതിശ്രേഷ്ഠൻ. ശിക്ഷണരഹിതമായ തോന്ന്യാസങ്ങൾക്കും വാശിക്കും അടിമയാണ് ജോണി. ഭയങ്കരമായ ആ വിപരീതശക്തികൾ തമ്മിലുള്ള ആദ്യത്തെ കൂടിക്കാഴ്ചയാണ് അന്നു ഉച്ചകഴിഞ്ഞു നടന്നത്. ജോൺ ബനഡിക്ററ് ആദ്ധ്യാത്മിക പുത്രനായി ജോണിയെ സ്വീകരിച്ചു. ജോണി, ബനഡിക്റ്റിനെ ആദ്ധ്യാത്മിക പിതാവായും അംഗീകരിച്ചു.

"ഞാൻ അകത്തേക്കു വരട്ടെയോ" ജോണി അഭ്യർത്ഥിച്ചു. 'മകനെ വരിക' ആശ്രമശ്രേഷ്ഠൻ സ്വീകരിച്ചു. അതുവഴിയായി ഒരുമിച്ചു ചെയ്യുതീർക്കാമെന്ന് പരസ്പ

രം സമ്മതിച്ച ആ സാഹസിക പ്രയത്നത്തെപ്പററി ല വലേശംപോലും അവക്ക് ബോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇ ടന്നുള്ള ഏതാനും വഷക്കാലത്തേക്ക അന്യോന്യം സ ഹിക്കേണ്ടതും ചെയ്യേണ്ടതുമായ അതിസാഹസിക കാ ര്യങ്ങളെപ്പററി അപ്പോഠം അവർ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ആ കൂടിക്കാഴ്ചയും ആശ്രമപ്രവേശനവും നടന്നതെങ്കിൽ ജൂൺ നാലാംതീയതി ഒരത്ഭുതമാണ് അവിടെ സംഭ വിച്ചത്.

ജോണി മുറക്ക ആശ്രമജീവിതം ആരംഭിച്ചു. അ വിടത്തെ പരിപാടികഠം ആ പഴയ കന്നാലിച്ചെറുക്ക നെ അമ്പരിപ്പിക്കുകയും അത്ഭുതപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു. 36 വയസ്സും അതിനനുസരിച്ച ലോകപരിചയവുമുള്ള ജോണിക്ക് ആ ട്രാപ്പിസ്റ്റാശ്രമജീവിതത്തിൽ കുറേശ്ശെ സഭാകമ്പം അനുഭവപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ആ ട്രാപ്പിസ്റ്റാശ്രമ ത്തിലെ ഉഗ്രതപശ്ചര്യകളെപ്പററി എല്ലാവരും നേര ത്തെ അവനോട പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. അവിടത്തെ കഠിനമായ ഉപവാസവും മൗനവും പ്രാത്ഥനയും വേല യും ഓർത്ത് അവൻ അല്പം ഭയപ്പെടാതിരുന്നില്ല. എ ങ്ങനെയായാലും അതൊന്നും അവനെ വിഗതധൈര്യ വാനാക്കിയില്ല. അവൻ കലപ്പയിലേക്ക കൈവച്ചു. ഒരിക്കൽ കൈവച്ചാൽ പിന്നീട പേടിച്ച് അതിനെ ഇട്ടുകളഞ്ഞിട്ട് പിൻതിരിയുന്ന ഭീരുവല്ലാ ജോണി. ഊ ഹിച്ചിടത്തോളം ഒന്നും പ്രയാസം അവിടെ അവൻ കണ്ടില്ല. വിചാരമാണല്ലൊ അനുഭവത്തേക്കാഠം അ സഹ്യം.

കുറെ ആഴ്ചക്കാലങ്ങഠം വലിയ കുഴപ്പങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ കടന്നുകൂടി. അതിരാവിലെ ജോണി ഉണ ന്നെഴുന്നേൽക്കും. വെളുപ്പിന്ന രണ്ടു മണിക്കു തുടങ്ങി ജോലികളാരംഭിക്കണം. ഇത്രയും നേരത്തെ അവൻ ഒ

രിക്കലും എഴുന്നേററിട്ടില്ല. എന്നാലും അവനതു വക വച്ചില്ല. രാവിലെ എഴുന്നേൽക്കുക അവനു പുത്തരി യൊന്നുമല്ല. കന്നാലിച്ചെറുക്കനായിരുന്നപ്പോൾ അ വൻ ശീലിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ അതിലും കുറെക്കൂടി നേരത്തേ എഴുന്നേൽക്കണമെന്നേയൊള്ളു. അതവൻ സാരമാക്കിയില്ല. എഴുന്നേററാലുടനെ ദ്രുതഗതിയിൽ മുഖംകഴുകുക മുതലായ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേററി, ഉടു ത്തൊരുങ്ങി ഏതാനും മിനിററുകൾക്കുള്ളിൽ പ്രാൎത്ഥി ക്കുന്നതിനായി പള്ളിയിൽ ഹാജരാകണം. ഏതു കാ ൎയ്യനിർവഹണത്തിനായി തിടുക്കംകൂട്ടി പള്ളിയിലെത്തു ന്നുവോ ആ കാൎയ്യം പലപ്പോഴും ഈ തിടുക്കം നിമിത്തം നിർവഹിക്കുവാൻ ജോണിക്കു കഴിയുന്നില്ല. അവൻ പ ള്ളിയിലെത്തുമ്പോഴേക്കും 70, 75 സന്ന്യാസികൾ നിര നിരയായി പള്ളിയിൽ മുട്ടുകുത്തിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. എ ഴുന്നേൽക്കാനുള്ള മണിയടിച്ച് 7 മിനിട്ട് കഴിയുമ്പോൾ പള്ളിയിൽ പൊതുപ്രാൎത്ഥന ആരംഭിക്കും. ഏകസ്വ രത്തിൽ ആ സന്ന്യാസസംഘം ഒന്നിച്ചതു നിർവഹിക്കും. അവനവിടെ എത്തുമ്പോഴേക്കും വല്ലാത്ത സംഭ്രമവും സ ഭാകമ്പവുമായിരിക്കും. എങ്ങനെ പ്രാൎത്ഥിക്കാനാണ്! പലപ്പോഴും ജോണി പരാജയപ്പെട്ടു. അവൻ എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും പ്രാൎത്ഥിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഭക്തസംവ ർദ്ധകങ്ങളായ പ്രാൎത്ഥനാവലികൾ ആ സന്ന്യാസസമൂഹ ത്തിൻെറ കണ്ഠനാളത്തിൽനിന്നും ഏകസ്വരത്തിൽ ആ ദേവാലയാന്തരീക്ഷത്തിൽ മുഴങ്ങുമ്പോൾ വായുംപൊ ളിച്ച്, കണ്ണുമിഴിച്ച് അങ്ങനെ നിൽക്കുകയാണ് ജോ ണി പലപ്പോഴും ചെയ്യുന്നത്.

ജപമാല അവൻെറ വിരലുകൾക്കിടയിലും തൂങ്ങി ക്കിടക്കുന്നുണ്ട്. അതിൻെറ മണികളോരോന്നിനേയും വിരലുകൾകൊണ്ടു സ്പൎശിച്ചു കടത്തിവിടുന്നുമുണ്ട്. ചില

ഴപ്പോൾ അവനോട് പ്രാത്ഥനാസംഘത്തെ നയിക്കുവാൻ പറയും. അവൻ പ്രാരംഭപ്രാത്ഥനകളും രഹസ്യങ്ങളും ചൊല്ലും. ആ പ്രാത്ഥനകളൊക്കെ ദീർഘകാലപ്രയത്നംകൊണ്ട് ലത്തീനിൽ ചൊല്ലാൻ ഒരുവിധം വശമാക്കി. എന്നാൽ, പ്രാത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും അറിയാതെ മനസ്സ് മറുകാര്യങ്ങളിലേക്കു പതറിപ്പോകും. സന്ന്യാസികൾ പ്രാത്ഥിക്കുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ തുണസഹോദരന്മാർ തലകുനിച്ചുനിൽക്കും. ഇതൊക്കെ അവനു വിഷമമായിരുന്നു. എല്ലാം വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ടു ചാടിപ്പോയാലോ എന്നുപോലും അവൻ വിചാരിക്കാതിരുന്നില്ല.

ധ്യാനത്തിനായി എല്ലാവരും മുട്ടുകുത്തി. വാക്കുകളോ പ്രാത്ഥനാപുസ്തകമോ കൊന്തയോ മനഃപാഠമാക്കിയിട്ടുള്ള പ്രാത്ഥനകളോ ഒന്നുംക്കൂടാതെയുള്ള മനഃപ്രാത്ഥനയാണു ധ്യാനം. അധരത്തിൻെറ സഹായംക്കൂടാതെ ഹൃദയവും മനസ്സുംചേൎന്നുകൊണ്ട് ദൈവത്തോടു ചെയ്യുന്ന നേരിട്ടുള്ള ആ സംഭാഷണം ജോണിക്കു പരിചയമില്ല. ഒരു പ്രാത്ഥനയും ചൊല്ലാതെ പ്രാത്ഥിക്കുക! അതു വലിയ തമാശയായി അവനു തോന്നി. എങ്കിലും പരീക്ഷിക്കാമെന്നുതന്നെവച്ചു. ആ സമ്പ്രദായം ജോണിക്കു വലിയ പ്രയാസമായിരുന്നു. വിശ്വാസപ്രകരണവും ദൈവസാന്നിദ്ധ്യചിന്തയും മനഃപൂൎവ്വം മനസ്സുകൊണ്ടു ചെയ്തു. അനന്തരം സാഷ്ടാംഗപ്രണാമംചെയ്തു ദൈവത്തെ ആരാധിച്ചു; പരിശുദ്ധാത്മാവിയുടെ സഹായം അഭ്യത്ഥിച്ചു; ക്രിസ്തുനാഥൻെറ അനന്തയോഗ്യതകളോടു ചേൎത്തു നിത്യപിതാവിന് തൻെറ (അന്നത്തെ) എല്ലാ പ്രവൃത്തികളേയും കാഴ്ചവയ്ക്കുന്ന നിയോഗപ്രകരണവുംചെയ്തു. ഇതൊക്കെ പ്രാരംഭമായിട്ടു ചെയ്യണമെന്ന് അവനോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ധ്യാനമാരംഭിക്കാനുള്ള

ശരിയായ മാർഗ്ഗമിതാണെന്ന് അവനെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള താണ്. ഇത്രയൊക്കെ ചെയ്തിട്ട ധ്യാനവിഷയം സജീവമായി മനസ്സിൽ ചിത്രീകരിക്കാനുള്ള ശ്രമമായി. ഇവിടെവച്ചാണ് ജോണി വല്ലാതെ വിഷമിക്കുന്നത്. ഇത്രടംവരെ വലിയ വിഷമംകൂടാതെവന്നു. അവിടെനിന്നും മുമ്പോട്ടുപോകുവാനാണ് പണി. ധ്യാനവിഷയത്തിൻെറ സജീവചിത്രം മനസ്സിൽ പ്രതിബിംബിക്കണം. ഈ ഉദ്യമത്തിൽ പലപ്പോഴും ശക്തിയായ തലവേദന മാത്രമായിരിക്കും ഫലം. ചിലപ്പോൾ ധ്യാനവിഷയത്തിൻെറ ഒരു മങ്ങിയ ഛായ മനസ്സിൽ തട്ടമ്പോഴേയ്ക്കും മററു വേറെ നൂറു കാര്യങ്ങളുടെ സജീവചിത്രങ്ങൾ മനസ്സിൽ സ്ഥലംപിടിയ്ക്കും. ധ്യാനം ജോണിക്കു വലിയ ദുർഘടപ്രശ്നമാണ്. ടാപ്പിസ്റ്റാശ്രമജീവിതത്തിൻെറ ഏററവും വിഷമമുള്ള കാര്യം ഇതാണ്. എല്ലാ പുതുസന്ന്യാസികളേയും ആരംഭത്തിൽ അലട്ടുന്ന 'ഒരു കീറാമുട്ടി'യാണു ധ്യാനം. എങ്കിലും അതിലേക്കവൻ മനഃപൂർവ്വം പരിശ്രമിച്ചു. വളരെ ശ്രമിച്ച് ഒരുതരത്തിൽ ധ്യാനചിന്തകൾ ഉള്ളിൽവന്നുകഴിയുമ്പോഴേക്കും ധ്യാനംകഴിഞ്ഞു് കുർബ്ബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുവാനുള്ള സമയമാകും.

1885-ൽ അനുദിനദിവ്യകാരുണ്യം ഇന്നത്തെപ്പോലെ സാധാരണമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് ദിവ്യബലിയിൽ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനു മാത്രമേ സാധാരണമായി കഴിഞ്ഞിരുന്നൊള്ളൂ. വേനൽക്കാലങ്ങളിൽ സന്ന്യാസതുണസഹോദരന്മാർക്കായുള്ള കുർബ്ബാന രാവിലെ 3 മണിക്കാണ്. മററുള്ള തുണസഹോദരന്മാരുമൊന്നിച്ച് ജോണി ദിവ്യബലിയിൽ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ സന്ന്യാസവൈദികർ കാനോനികനമസ്കാരം എത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

ഇടമുറിയാതെയുള്ള ഈ ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രവൎത്തനങ്ങൾ ജോണിയിൽ വലിയ പരിവൎത്തനങ്ങൾ വരുത്തി. കൎത്തവ്യവ്യഗ്രതയിലും ശ്രദ്ധയിലും അടിയുറപ്പിച്ചുപോന്നു. കൎത്തവ്യനിരതനായിരുന്നതുകൊണ്ട് സമയം കടന്നുപോകുന്നതൊന്നും അറിയുന്നില്ല. ഇത്ര ഉല്ലാസകരമായും വേഗത്തിലും സമയംപോകുന്നതിൽ അവൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. രാവിലെ നാലുമണിക്കു മുമ്പായി തങ്ങൾക്കായി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള പ്രഭാതനമസ്കാരങ്ങൾ തീൎക്കും. തുടൎന്നു അരമണിക്കൂർ ധ്യാനം. അതുകഴിഞ്ഞാലുടനെ ദിവ്യബലിയാണ്. ദിവ്യബലിയിലും സംബന്ധിച്ചു കഴിയുന്നതോടെ പ്രഭാതപ്രാൎത്ഥനകൾ സമാപിക്കും.

പള്ളിയിൽനിന്നും തിരിച്ചെത്തി, കിടക്കയും പായുമൊക്കെ ശരിപ്പെടുത്തി, വസ്ത്രങ്ങളുംമാറി വേലയ്ക്കു പുറപ്പെടും. അപ്പോഴേയ്ക്കു സൂൎയ്യനുദിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. പുൽക്കൊടികളിലെ മഞ്ഞിൻതുള്ളികളും പക്ഷികളുടെ കളകൂജനങ്ങളും ഇല്ലാതാകാൻ സമയമായിട്ടില്ല. മഞ്ഞും തണുപ്പും നന്നായിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. വീട്ടിലെപോലെയാണു ഇവിടെയും വേലയ്ക്കു പുറപ്പെടുന്നസമയം, ജോണി ഓൎത്തു. കന്നാലികൾ ആശ്രമത്തിൽ ധാരാളമുണ്ട്. കറവപ്പശുക്കളും കുറവല്ല. 45 സന്ന്യാസസഹോദരന്മാർ ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് പാലെല്ലാം കറന്നെടുത്തു വലിയ തൊട്ടികളിലാക്കും. പാൽ ധാരാളം. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞാലുടനെ പ്രഭാതഭക്ഷണത്തിനു സമയമായി. വീട്ടിലെ അപേക്ഷിച്ച് അവിടെ വലിയ വ്യത്യാസം. ഭക്ഷണമൊക്കെ വളരെ മോശം. ജോണി അതു സാരമാക്കിയില്ല. അതേപ്പററി ചിന്തിക്കാനും സമയമില്ല. ഉടനെ വേലയ്ക്കായി വയലിലേക്കു പുറപ്പെടണം. ജോലിക്കു പോകുന്നതിനുള്ള മററു സഹോദരന്മാരുടെ ഉത്സാഹവും തിടുക്കവും കണ്ടു ജോണി വിസ്മയിച്ചുപോ

യിട്ടുണ്ട്. അവരുമൊന്നിച്ച് ജോണി വയലിൽപോയി രാവിലെ ജോലി ആരംഭിച്ചു. 9-45-ന് അല്പം വിശ്രമമുണ്ട്. ഏതാനും 'ആകാശങ്ങളിലിരിക്കുന്ന' ജപവും 'നന്മനിറഞ്ഞമറിയം' ജപവും എല്ലാവരുംകൂടി എത്തിക്കും. അതവരുടെ കാനോനാജപത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ്. 10-15-ന് എല്ലാവരുംകൂടി രാവിലത്തെ ജോലികഴിഞ്ഞ് ആശ്രമത്തിൽ തിരിച്ചെത്തും.

ജോണി പലപ്പോഴും ദീർഘനേരം ജോലിചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വീട്ടിലും, റയോഗ്രാൻറിലും ഒക്കെവെച്ച് ഗത്സേമ്മനിയേക്കാൾ വളരെ കൂടുതൽ അവൻ ജോലി ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആശ്രമത്തിലെ ജോലികൾ അവനൊരുതരത്തിലും ക്ലേശകരമായിരുന്നില്ല. പോരെങ്കിൽ ആശ്രമജീവിതം വരിക്കുന്നതിനുമുമ്പിൽ ജോണി ഒന്നാംതരം ഒരു കൃഷിക്കാരനുമായിരുന്നല്ലോ. എന്നാൽ ട്രാപ്പിസ്ററു സന്യാസികളുടെ ജോലിരീതിയെപ്പററി അവന് മുഷിച്ചിൽ തോന്നി. മിണ്ടാതെനിന്നു പണിയെടുക്കുക വിഷമമാണ്. സംസാരിക്കുകയൊ പാട്ടുപാടുകയൊ ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് ഇതിനുമുമ്പിൽ അവൻ പണിയെടുത്തിരുന്നത്. ഇവിടെ അതൊന്നും പാടില്ല. ജോലിസമയത്തു പരിപൂർണ്ണ നിശബ്ദത പാലിക്കണം. മറെറാരു നൂതനകാര്യം ഓരോരുത്തനും ചെയ്യാനുള്ള ജോലിയും, സ്ഥലവും, വിധവും, അതിനുള്ള കൂട്ടുകാരെയും മേലധികാരികൾ നിർദ്ദേശിച്ചു കൊടുത്തിരുന്നതാണ്. ഇതു പ്രാരംഭത്തിൽ ജോണി വകവച്ചില്ല. സന്യാസാർത്ഥികളായ മററു 'പുതുസഹോദരന്മാരെ' നോക്കിക്കൊണ്ട് ജിജ്ഞാസാപൂർവം അവനും അവരെപോലെ ജോലിചെയ്തുവന്നു.

വേല കഴിഞ്ഞ് കാലും കൈയ്യും കഴുകി വന്നിട്ട് അരമണിക്കൂർ ജ്ഞാനവായന ഉണ്ട്. ആശ്രമത്തിലെ

നിയമപുസ്തകമാണു വായിക്കേണ്ടതു്. അവനതു് ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ ശരിയായി പഠിച്ചു മനസ്സിലാക്കണം. അതിനു് ഈ അരമണിക്കൂർ വായന മതിയായിരുന്നില്ല. രണ്ടുകൊല്ലംകൊണ്ടാണു് സാധാരണയായി 'നൊവീസ്സുകാർ' അതു ഒരുതരത്തിൽ നിശ്ചയമാക്കുന്നതു്. അതാണു് ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ പഠിച്ചു തീർക്കേണ്ടതു്! അവയെ ഓരോന്നും അവൻ മനഃപാഠമാക്കാൻ നോക്കി. കുറെ പഠിക്കുമ്പോഴേക്കും ആദ്യം പഠിച്ചതെല്ലാം മറക്കും. നടക്കാനും, ഇരിക്കാനും, നിൽക്കാനുമൊക്കെ ഉണ്ടു് അതിൽ നിയമങ്ങൾ. സന്യാസികൾ തല ഏതു സ്ഥിതിയിലാണു പിടിക്കേണ്ടതെന്നും, കൈകാലുകൾ എങ്ങനെ വയ്ക്കണമെന്നും ചട്ടങ്ങളുണ്ടു്. കുടിക്കുന്നതിനും, തിന്നുന്നതിനും, ഉറങ്ങുന്നതിനും വേറെ വേറെ നിയമങ്ങളുണ്ടു്. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനും, എഴുതുന്നതിനും വായിക്കുന്നതിനുമുള്ള അനുശാസനങ്ങളുമുണ്ടു്. ചുരുക്കത്തിൽ സന്യാസികൾ ചെയ്യേണ്ട എല്ലാക്കാര്യങ്ങളെപ്പററിയും നിയമങ്ങളുണ്ടു്. നിയമത്തിൻെറ നിയന്ത്രണമില്ലാത്ത ഒരു കാര്യവും അവിടെയില്ല. അതുപോലെ സന്യാസികൾക്കു ചെയ്യുവാൻ പാടില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളും അതിൽ നിഷ്കർഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കഴിയുന്നതും കൂടുതൽ വായിക്കാൻ ധൃതിയിൽ കൈയുംകാലും കഴുകി ജോണി വരും. ആ കഴുകലിൻെറ സമയംകൂടി വായിച്ചാലും നിർദ്ദിഷ്ടഭാഗം വായിച്ചു തീർക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. സമയം പെട്ടന്നു തീരും. നമസ്കാരം തുടങ്ങുവാനുള്ള സമയമാകും.

11 മണിയ്ക്കാണു ഉച്ചയ്ക്കുള്ള ഡിന്നർ. അവിടെയാണു ജോണിയ്ക്കു വലിയ അത്ഭുതം തോന്നിയതു്. സാധാരണരീതിയിൽ പാകപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള വെറും നാടൻ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളാണു് അവിടെ വിളമ്പിയിരി

കുന്നതു്. ഒരു പാത്രം കാപ്പിയും ഒരു റൊട്ടിയുമുണ്ടായിരിക്കും. 5 മണിക്കു തുടങ്ങി തുടർച്ചയായി 6 മണിക്കൂർ നേരത്തെ കഠിനാദ്ധ്വാനത്തിനു ശേഷമുള്ള ഭക്ഷണമാണതു്. വിശന്നു വലഞ്ഞുവന്ന ജോണിക്ക് ഇതുകണ്ടപ്പോൾ അമ്പരപ്പുണ്ടായി. മാംസവും, മത്സ്യവും, മുട്ടയുമൊന്നും ഇല്ല. എന്നാൽ സസ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടു്. എല്ലാ ദിവസവും ധാരാളം സൂപ്പും സസ്യപദാർത്ഥങ്ങളും അവൻെറ മുമ്പിൽവച്ചിരുന്നു. ആവശ്യംപോലെ ഉരുളക്കിഴങ്ങും പയറും മററുപോലുള്ള സസ്യപദാർത്ഥങ്ങളും; മാറിമാറിയാണ് ഓരോ ദിവസവും. വീട്ടിലുള്ളവർക്കെല്ലാംകൂടി ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം ഭക്ഷണം തൻെറ മുമ്പിൽ വയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു് ആദ്യമൊക്കെ അവൻ വിചാരിച്ചു. ഏതായാലും പട്ടിണികിടന്നു മരിക്കേണ്ടിവരികയില്ലന്നു തീർച്ചയാക്കി. അമ്മയുണ്ടാക്കുന്നതുപോലെ സ്വാദും രുചിയും അവിയ്ക്കൊന്നിനുമില്ലെങ്കിലും റയോഗ്രാൻറിൽ കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഭക്ഷണത്തേക്കാൾ അതു മോശമല്ലെന്നു സമ്മതിച്ചു. ഭക്ഷണക്രമത്തിൽ ഒരു മാററവും ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സന്യാസികൾക്ക് അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നും ഒരേതരം ഭക്ഷണം. ക്രിസ്തുമസ് വന്നാലും സെൻറ് ബർണാർഡിൻെറ തിരുനാൾ വന്നാലും ഭക്ഷണത്തിനു യാതൊരു മാററവുമില്ല. ആ പഴയ ഭക്ഷണം മാത്രം. ഇക്കാര്യത്തിൽ ജോണിക്കു ദേഷ്യം തോന്നി. കലശലായ വിശപ്പോടുകൂടി മാത്രം ഭക്ഷിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് അത്രയധികം വിരസതയുണ്ടാകാറില്ലായിരുന്നു.

നട്ടുച്ചയാകുമ്പോൾ വൈക്കോൽ കച്ചിയും പലകയും കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കിടക്കയിൽ അല്പ വിശ്രമത്തിനായി പോയി കിടക്കും. "അത്ര മോശമല്ല, അത്ര മോശമല്ല". എന്നുള്ള ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ തന്നത്താൻ

തട്ടിവിട്ടുകൊണ്ടായിരുന്ന ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അവൻ കിടക്കറയിലേക്ക പോകാറുണ്ടായിരുന്നതു്. അതു ശരിയായിരുന്നു. കാര്യങ്ങഠം ജോണിയെ സംബന്ധിച്ചെടത്തോളം അത്ര തരക്കേടില്ലായിരുന്നു. ആ സന്യാസജീവിതവുമായി, മററുള്ളവരുടേയും അവൻെറ തന്നെയും പ്രതീക്ഷയ്ക്കു വിപരീതമായി അവൻ കൂടുതൽ ഇണങ്ങിച്ചേന്നു. അവിടത്തെ നൂതന ജീവിതരീതികഠം അവനെ ആകർഷിച്ചു. ഇതൊല്ലത്തെപ്പോലെ കർത്തവ്യനിരതനായി അവനൊരിക്കലും ജീവിച്ചിട്ടില്ല. ദിവസത്തിലെ ഓരോ നിമിഷത്തിലും ചെയ്യുതീക്കേണ്ട ചുമതലകളുണ്ടായിരുന്നു. മണിക്കൂർ സൂചികളെപ്പോലെയും ഒരു യന്ത്രത്തെപ്പോലെയും ആ സന്യാസസമൂഹം ഒരു ജോലിയിൽനിന്നു മറെറാന്നിലേക്ക കൃത്യമായി നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇതാണു് ശരിയായ ക്രമീകരണം, ഇതാണു പ്രശാന്തത, ഇതാണു സാക്ഷാൽ സമാധാനം. ഇത്ര കൃത്യമായ ഒരു ക്രമീകൃത ജീവിതം അവനൊരിക്കലും നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. അതിലവനു താല്പര്യം തോന്നി.

ആശ്രമജീവിതം തുടങ്ങിയ ഈ പ്രാരംഭ ആഴ്ചകളിൽ എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും അസാധാരണമായ ശ്രദ്ധയും താല്പര്യവും അനുസരണയും അവൻ കാണിച്ചു. പഠിക്കുന്നതിനും ദിനചര്യകഠം അഭ്യസിക്കുന്നതിനും അവൻ ഉത്സാഹിച്ചു. സ്വാഭിപ്രായ പ്രകടനത്തിനു ശ്രമിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവൻെറ ഉഗ്രപ്രകൃതിയ്ക്കു് ഒന്നുമായി ഏററുമുട്ടേണ്ടി വന്നില്ല. അതു വളരെ പ്രശാന്തമായിരുന്നു. പഠിക്കുന്നതിനു മുഴവൻ ശ്രദ്ധയും കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് സ്വാഭാവിക വിക്രിയകളൊന്നും ഇതുവരെ വെളിയ്ക്കു വിട്ടില്ല. സ്വയം പഠിക്കുന്നതിനാണു് അല്ലാതെ മററുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കാനല്ല തലപുകഞ്ഞു ജോണി ശ്രമിച്ചതു്.

കാൎയ്യങ്ങളൊക്കെ ശാന്തമായി പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആശ്രമത്തിലെ 'അടയാള ഭാഷ' അവനല്പം മനംമടുപ്പുണ്ടാക്കി. ആശയവിനിമയം ചെയ്യുന്നതിനു ആവശ്യമുണ്ടായാൽ ആശ്രമത്തിൽ സാധാരണയായി സംസാരിക്കുകയില്ല, ചില സാങ്കേതികാടയാളങ്ങൾ കൈവിരലുകൾകൊണ്ടോ മറ്റോ കാണിക്കുകയാണു ചെയ്യാറുള്ളതു്. 800 കൊല്ലം മുമ്പാണു് ആ പദ്ധതി നടപ്പാക്കിയതു്. ഊമന്മാർ കാണിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള അവ്യക്താടയാളങ്ങളല്ല, സുനിശ്ചിതാൎത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്ന സാങ്കേതികാടയാളങ്ങളായിട്ടാണു് അവയെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഒരു സന്യാസിയുടെ ഓരോ ആവശ്യങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം അടയാളങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും. ഈ വിചിത്ര പദ്ധതി ആരംഭത്തിൽ ജോണിക്കു പിടിച്ചില്ല. 'നൊവീസ് മാസ്റ്റർ' തുണസഹോദരന്മാർ വയലിൽ ചെയ്യേണ്ട പണി ഓരോരുത്തൎക്കും നിശ്ചയിച്ചു പറയും. അദ്ദേഹം പണിസ്ഥലത്തേയ്ക്കു ചിലപ്പോൾ വരികയില്ല. ചില സീനിയർ 'നൊവീസ്സുകാർ' അപ്പോൾ അടയാളഭാഷകൊണ്ടു് ജോണിയുടെ ജോലി കാണിച്ചുകൊടുക്കും. ജോണിക്കാണെങ്കിൽ ഈ അടയാളഭാഷയുടെ ഏ. ബി. സി. ഡി. പോലും അറിയാൻ പാടില്ല. ഇതര സന്യാസസഹോദരന്മാർ കൈവിരലുകൾകൊണ്ടു തന്റെ നേരേ ഓരോ ആംഗ്യം കാണിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ ജോണിക്കു് ചിലപ്പോൾ വിസ്മയം തോന്നും. ചിലപ്പോൾ ദ്വേഷ്യം വരും. ഈ വിചിത്ര സമ്പ്രദായം അപ്രായോഗികവും, അൎത്ഥശൂന്യവും, അപരിഷ്കൃതവുമാണെന്നാണു് അവന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ രീതി മിണ്ടടക്കം ലംഘിക്കാതെ അജ്ഞനായ ഒരു 'നൊവീസ്സു്'കാരനെ വേണ്ടപോലെ നയിക്കാനും നിയന്ത്രിക്കാനും പറ്റിയ മാൎഗ്ഗംതന്നെയെന്നു ജോണി സമ്മതി

ച്ചു. ചിലപ്പോൾ അവനതിൽ വലിയ രസമാണ്. എന്നാൽ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയും കേന്ദ്രീകരിച്ച് പണിയെടുക്കുമ്പോൾ 'മിണ്ടാപ്രാണികളുടെ ഈ അടയാളം' കണ്ടാൽ അവനു ശുണ്ഠി വരും. ചിലപ്പോൾ അവർ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന ഗോഷ്ടികൾ' വായുംപിളർന്നു നോക്കിനിൽക്കുന്നതല്ലാതെ അതിലൊരു 'ചുക്കും' അവനു തിരിയുകയില്ല. അവനു മനസ്സിലാകുന്നില്ലെന്നു കാണുമ്പോഴേക്കും അവർക്കു കോപമാകും. മുഖം ചുവപ്പിച്ചു കണ്ണുരുട്ടി അവൻെറനേരെ അവർ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ "സാധു മനുഷ്യർ! ഒരു കാര്യം പറയുവാൻ പെടുന്ന പാട്." എന്നുള്ള സഹതാപദൃഷ്ടിയോടേ, ആ സഹോദരരുടെ നേരെനോക്കി മന്ദഹസിക്കും.

ഈ വിചിത്രസമ്പ്രദായങ്ങൾ കുറെയൊക്കെ പരിചയിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവനു താല്പര്യമുണ്ടായിതുടങ്ങി. "അത്ര മോശമല്ല," ഉച്ചവിശ്രമത്തിനു പോകുമ്പോൾ സാധാരണയായി തന്നത്താൻ പറയുന്ന അഭിപ്രായമാണ്. ആശ്രമസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ കുറേശ്ശേ താല്പര്യം ഉണ്ടായിവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിൻെറ ലക്ഷണമാണല്ലൊ അതു്.

ഉച്ചകഴിഞ്ഞുള്ള സമയമാണു രാവിലത്തേക്കാൾ ഉല്ലാസകരം. ഒരുമണിക്കു വിശ്രമംകഴിഞ്ഞു് കാനോനനമസ്കാരം എത്തിയ്ക്കും. പിന്നീട് നൊവീസ്സുമാസ്റ്റർ ഒരുപദേശം പറയും. ഉപദേശങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതു് ജോണിക്കു വലിയ ഇഷ്ടമാണ്. അതിൽനിന്നും കൂടുതൽ അറിവു ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടല്ലാ ഉപദേശം പറയുമ്പോൾ മനുഷ്യസ്വരം കേൾക്കാം! മരുഭൂമിയിലെ നീരുറവപോലെയാണ് അവിടെ ആ മനുഷ്യസ്വരം ജോണിക്ക്! കാൽശതാബ്ദക്കാലം മുഴുവൻ മനുഷ്യരുടെകൂടെ സദാ വായാടിനടന്നവനാണു ജോണി

യെന്നോർക്കുമ്പോഠം നിങ്ങഠംക്കതിൽ വിസ്മയത്തിനു വകയില്ല.

25 കൊല്ലംകൊണ്ടു ആ വായാടിസ്വഭാവം ദൃഢമൂലമായി അടിയുറച്ചു. അതുകൊണ്ടാണു വരണ്ട ഭൂമിയിൽ പതിക്കുന്ന മഴവെള്ളംപോലെ ആ ഉപദേശത്തെ അവൻ ആർത്തിയോടെ ശ്രവിച്ചിരുന്നതു്. കിണററിലെ വെള്ളം വററുമ്പോഴാണല്ലോ ജലത്തിൻെറ വില അറിയുന്നതു്. സംസാരസ്വാതന്ത്ര്യം തടയപ്പെട്ടു മിണ്ടടക്കം കാർക്കുന്നതിനു നിർബ്ബന്ധിതനായപ്പോഴാണു് മനുഷ്യസംസാരത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യം അവൻ അറിഞ്ഞതു്.

ഉപദേശം കഴിയുമ്പോഴേക്കും സന്തോഷമാകും. നൊവീസുമാസ്റ്ററിൻെറ ഉപദേശം ഒരു പുതിയ ജീവൻ അവനിൽ കത്തിവയ്ക്കും. ദൈവികകാര്യങ്ങളെപ്പററി അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ചതുകൊണ്ടല്ലാ, ആ പ്രസംഗം മാനുഷികമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അതിനോടുള്ള വലിയ പ്രതിപത്തി. ആ സന്ന്യാസികളും മനുഷ്യരാണെന്നും അവർക്കും മനുഷ്യസ്വഭാവം ഉണ്ടെന്നും കുറേശ്ശെ ജോണി കണ്ടുപിടിച്ചു. വീട്ടിലായിരുന്നെങ്കിൽ ഒരു ക്രമലുംകൂടാതെ പാട്ടുപാടി രസിക്കുമായിരുന്ന സമയങ്ങളും നിശബ്ദമായി ജോണി ആശ്രമത്തിൽ വേല ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

കൃത്യം മണി രണ്ടടിയ്ക്കുമ്പോഠം ജോണി വയലിലെത്തും. 5 മണിവരെ തുടർച്ചയായി വേലചെയ്യും. അതിനിടയ്ക്കു സായന്തനമസ്കാരത്തിനുവേണ്ടി അല്പം വിശ്രമമുണ്ടു്. സഹോദരന്മാരെല്ലാം ഒന്നിച്ചുകൂടി അതെത്തിയ്ക്കും. 5-30 കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ആശ്രമത്തിനുപുറത്തു സന്ന്യാസികളെ കണ്ടുകൂടാ. അതിനുമുമ്പായി വലത്തുകൈയിൽ കൊന്തയും ഇടത്തുകൈയിൽ

പണി ആയുധങ്ങളുമായി ആ സഹോദരന്മാർ വരിവരിയായി ആശ്രമത്തിലേക്കു മടങ്ങും.

തിരിച്ചുവരവിൽ ചിലപ്പോഴെല്ലാം ജപമാല ജോണി ചൊല്ലാറുണ്ട്. മിക്കസമയവും ധ്യാനമായിരിക്കും. പുതിയ ജീവിതവും അവിടത്തെ അസാധാരണസാഹചര്യങ്ങളുമാണ് ധ്യാനവിഷയം അതായത് താനും ഈ സന്യാസികളുമെല്ലാം വെറും അബദ്ധങ്ങളാണു കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നത്! ഈ ട്രാപ്പിസ്റ്റുജീവിതംതന്നെ വെറും വിഡ്ഢിത്തമാണ്. ഇവിടെ ജീവിക്കാൻ അത്ര വിഷമമൊന്നുമില്ല. അങ്ങുപോകും അവന്റെ ചിന്തകൾ. അടർക്കളത്തിൽ സൈന്യവ്യൂഹത്തെ നയിക്കുവാൻ മുന്നണിയിലേക്കു നീങ്ങുന്ന ഒരു ധീരസേനാനിയെപ്പോലെയാണ് വീടിനോടു യാത്രചൊല്ലി ആശ്രമത്തിലേക്കു തിരിച്ച ജോണിയെ ആളുകൾ അഭിനന്ദിച്ചത്. വീടുവിട്ടിറങ്ങിപ്പോരാൻ വലിയ മനഃക്ലേശമുണ്ടായെങ്കിലും ഒരു ധീരചിത്തനെപ്പോലെ അതിനെ അവൻ വിജയിച്ചു. വന്യമൃഗങ്ങളുടെ ആഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് കൊലക്കളത്തിലേക്കു നടന്നുചെല്ലുന്ന വേദസാക്ഷിയെപ്പോലെയാണ് ഗത്സേമനി ആശ്രമകവാടത്തിലേക്കു ജോണി നടന്നുചെന്നത്. “ഉപവാസവും, മിണ്ടടക്കവും, ധാരാളം പ്രാർത്ഥനയും ഒഴിച്ചാൽ വെറും സാധാരണജീവിതമാണല്ലോ ഇവിടെ ഉള്ളതു. പുറത്തുള്ള ആളുകളും വിഡ്ഢികളാണ്. അവരുടെ വിചാരംപോലെ അത്ര പ്രയാസമുള്ളതല്ല, ഇവിടത്തെ ജീവിതം.” അവൻ പറഞ്ഞു.

6 മണിക്കാണ് അത്താഴം. ഉച്ചഭക്ഷണംപോലെ അതിനും വെറും സാധാരണ വിഭവങ്ങൾ മാത്രം. ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞാലുടനേ മേശ വൃത്തിയാക്കുന്നതിനും പാത്രങ്ങൾ കഴുകുന്നതിനും മററു സഹോദരന്മാരെ

ജോണി സഹായിക്കും. ഇതെല്ലാം ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ തീർത്തിട്ട് ജ്ഞാനവായനയ്ക്കായി സന്ന്യാസസമൂഹം ഒന്നിച്ചുകൂടും. പതിനഞ്ചു ഇരുപതു മിനിട്ടുനേരത്തെ വായനയുണ്ട്. സഭാമാതാവ് അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും ആദ്ധ്യാത്മികഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നായിരിക്കും വായന. ചില ഭക്താത്മാക്കൾ ഓരോ വാചകം തീരുമ്പോഴും തല കുനിക്കുന്നതുകണ്ടിട്ട് ജോണിക്കു ചിരിയടക്കുവാൻ വഹിയാ. കൂട്ടുള്ള ഒരുദിവസം അവനും ഉറക്കം തൂങ്ങി തല കുമ്പിട്ടു. ജോണിക്കുണ്ടായ ലജ്ജ അപാരമായിരുന്നു. മുമ്പു വായനനേരത്ത് ക്ഷീണംകൊണ്ട് ഉറക്കം തൂങ്ങിയ "നരച്ച താടിക്കാരെ" ചിരിച്ചു പരിഹസിച്ചതിൽ പശ്ചാത്താപം തോന്നി.

ഓരോദിവസവും ആരംഭിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതും പള്ളിയിലാണ്. ജോണി പള്ളിയിൽപോയി ഗായകസംഘത്തോടൊന്നിച്ചുനിന്നുകൊണ്ട് പ്രാർത്ഥന ആരംഭിച്ചു. സന്ന്യാസികളും സന്ന്യാസാർത്ഥികളും അവരവർക്കുള്ള പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥനകൾ ചൊല്ലിത്തീർത്തു. ഉടനെ ജോണിക്കു ഏററവും പ്രിയംകരമായ ഒരു സന്ദർഭം ലഭിച്ചു. അതവൻ ശരിയ്ക്കുപയോഗിച്ചു. ആ സിസ്റ്റേർസിയൻ സന്ന്യാസികൾ 'രാജകന്യക' പാടാൻ തുടങ്ങി. സന്ന്യാസസമൂഹം മുഴുവൻ ഒത്തൊരുമിച്ചാണു പാടുന്നതു്. പുതിയ സന്ന്യാസാർത്ഥിയുടെ മണിനാദംപോലെയുള്ള മധുരസ്വരം ഉയന്നു. പല വൃദ്ധസന്ന്യാസികളും സ്വരം താഴ്ത്തി അവന്റെ ഗാനമാധുരിയിൽ ആകൃഷ്ടരായി സാകൂതം ശ്രവിച്ചു. പരിതസ്ഥിതികളെ മറന്ന് ഗാനമാധുരിയിൽ ലയിച്ചു സ്വതസ്സിദ്ധമായ സംഗീതവാസനയോടെ ജോണി ദൈവമാതൃഗീതം പാടി. ഭക്തിപ്രചുരിമയും ഗാനമാധുരിയും നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്ന ആ ദിവ്യകീ

ത്തനം എല്ലാ സന്ന്യാസികളുടെയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു.

ആ ദീർഘദിവസം അങ്ങനെ സമാപിച്ചു. ഇടമുറിയാതെ 18 മണിക്കൂറാണ് ആ ദിവസം ജോണി അദ്ധ്വാനിച്ചത്. ക്ഷീണിച്ചു, തളർന്നിരുന്നതിനാൽ കിടക്കയിൽ പ്രവേശിച്ചു ഉടൻതന്നെ ഗാഢനിദ്രയിൽ ലയിച്ചുപോയി.

ഇപ്രകാരം ദീർഘാദ്ധ്വാനമുള്ള ആറ് ആഴ്ചകൾ കഴിഞ്ഞു ഒരു ദിവസം ആശ്രമശ്രേഷ്ഠൻ ജോണിയെ വിളിച്ചു.

"ട്രാപ്പിസ്ററു സന്ന്യാസികളേയും അവരുടെ ജീവിത രീതിയേയുംപററി അഭിപ്രായമെന്താണ്"?

"അത്ര മോശമില്ല" ജോണി മറുപടി പറഞ്ഞു. പെട്ടെന്നുള്ള ഈ മറുപടി ആശ്രമശ്രേഷ്ഠനു ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. "അതേ, അത്ര മോശമല്ല. അതാണ് ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സന്ന്യാസികൾക്കു നിന്നെപ്പററി തോന്നുന്ന അഭിപ്രായം. അതുകൊണ്ടു നാളെ നിനക്കു സഭാവസ്ത്രം സ്വീകരിക്കാം. നിന്റെ പേര് ഇനിമുതൽ സഹോദരൻ മേരി ജോവാക്കീം എന്നായിരിക്കും."

ജൂലായ് 26-ാം തിയതി ജോണി ട്രാപ്പിസ്ററുകളുടെ സഭാവസ്ത്രം സ്വീകരിച്ചു. ധൂമ്രവർണ്ണത്തിലുള്ള രോമക്കുപ്പായത്തിനുപകരം പരുക്കൻ വസ്ത്രങ്ങളാണ് അവർ അവനെ ധരിപ്പിച്ചത്. ജൂലായ് മാസം കെൻറക്കിയിൽ ഏററവും ചൂടുള്ള സമയമാണ്. ആ കാലത്തു തുണസഹോദരന്മാർ ധൂമ്രനിറത്തിലുള്ള രോമക്കുപ്പായത്തിനുപകരം പരുക്കൻതുണികൊണ്ടുള്ള ഉടുപ്പുകളാണ് ധരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണു രോമക്കുപ്പാ

യത്തിനുപകരം തുണികൊണ്ടുള്ള ഉടുപ്പു ജോണിക്കു നൽകപ്പെട്ടതു്. അങ്ങനെ ജൂലായ് 26-ാം തീയതി ലൗകികവസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം ഊരിവെച്ചിട്ടു് ചാക്കുപോലെ ഉള്ള പരുക്കൻ വസ്ത്രങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് ജോണി ടാപ്പിസ്ററു തുണ സഹോദരനായി. ജോൺഗ്രീൻ ഹാനിങ്ങ്, എന്നുള്ള മധുരനാമം ത്യജിച്ചിട്ടു് മേരി ജോവാക്കിം എന്ന പേരും സ്വീകരിച്ചു. ഇപ്പോൾ മുതൽ അവൻെറ പേരു് ബ്രദർ മേരി ജോവാക്കിം എന്നാണു്. ജോവാക്കിം എന്നു ചുരുക്കിയും ചിലപ്പോൾ വിളിക്കാറുണ്ടു്.

VII

നഷ്ടപ്പെട്ട പടയാളി

1885 ജൂലായ് 27-ാംനു- തന്നിൽ ഒരു സമൂല പരിവത്തനം സംഭവിച്ചുവെന്നു മേരി ജോവാക്കിം വിചാരിച്ചു. പേരുമാറി, വേഷംമാറി, ജീവിതരീതികരം ആകപ്പാടെ മാറി, താടിമീശയും വളത്തി മുഖഭാവം പോലും മാററി. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും മേരി ജോവാക്കിം ആരം പണ്ടത്തേതുതന്നെ. വാസ്തവത്തിൽ ആന്തരികമായി മാററമൊന്നും അവനു വന്നിട്ടില്ല. വേഷംമാറുക വളരെ നിഷ് പ്രയാസമായ കാര്യമാണ്. എന്നാൽ സ്വഭാവത്തിനു വ്യതിയാനം വരുത്തുന്നത് അത്ര എളുപ്പമൊന്നുമല്ല, പേരുമാററം എത്ര വേണമെങ്കിലും നടത്താം. എന്നാൽ ജന്മസിദ്ധമായ പ്രകൃതിയുടെ കാര്യത്തിൽ അതൊന്നും നടപ്പില്ല. ഗത് സേമ്മനി ആശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതോടെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന പലരിൽ നിന്നും അവൻ അകന്നുമാറി. എന്നാൽ ആ ഹൃദയബന്ധങ്ങരം ഒന്നോടെ ഖണ്ഡിച്ചുകളയുവാൻ സാധിക്കു

ന്നില്ല. അതൊക്കെ അവനും ആ സന്ന്യാസസമൂഹത്തിനും ബോദ്ധ്യമാവാൻ പോവുകയാണ്. ആന്തരികമായ ആദ്ധ്യാത്മികചൈതന്ന്യം സൃഷ്ടിച്ച് ഒരുത്തമ സന്ന്യാസിയെ വാർത്തെടുക്കുക ഒരു മാസംകൊണ്ടോ ഒരു വർഷംകൊണ്ടോ സാധിക്കാൻപോകുന്ന കാര്യമല്ല. ചിലപ്പോൾ അനേകവർഷക്കാലത്തെ അശ്രാന്തപരിശ്രമംതന്നെ വേണ്ടിവന്നേക്കും. ഉന്നതങ്ങളായ മഹത്കാര്യങ്ങൾക്കെന്നപോലെ യഥാർത്ഥമായ ആദ്ധ്യാത്മികചൈതന്ന്യപ്രാപ്തിക്കും ദീർഘകാലത്തെ നിസ്തന്ദ്രയത്നം ആവശ്യമാണ്. ബലവത്തായ അടിത്തറയിട്ട് സാവധാനത്തിൽ മാത്രമേ ആ ആദ്ധ്യാത്മികസൌധം കെട്ടിഉയർത്താൻ കഴിയൂ.

ബ്രദർ ജോവാക്കിം ബാഹ്യമായ മാററങ്ങൾക്കു വിധേയനായി. ആശ്രമജീവിതത്തിലെ പതിവുകളൊക്കെ വശമാക്കി. ട്രാപ്പിസ്ററു വിചിത്രസമ്പ്രദായങ്ങൾ പരിശീലിച്ചു. സന്ന്യാസികളെ അടുത്തറിഞ്ഞപ്പോൾ അവരോടു വലിയ ആകർഷണംതോന്നി. എങ്കിലും ആ ലൗകികമനുഷ്യനെ സന്ന്യാസജീവിതമാകുന്ന കല്ലറയിൽ ജീവനോടെയാണ് അടച്ചു മൂടിയിട്ടിരിക്കുന്നത്. അവനിലുള്ള ലൗകികമനുഷ്യൻ മരിച്ചിട്ടില്ല.

ട്രാപ്പിസ്ററുസന്ന്യാസികളെപ്പററി പഠിക്കുന്നതു രസപ്രദമാണ്. എന്നാൽ അവരോടൊന്നിച്ചു ചേർന്നുകൊണ്ട് അവരെ പഠിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം ശ്വാസംമുട്ടലുണ്ടാക്കും. അവരന്ന്യോന്ന്യം വളരെ അടുത്താണ് പെരുമാറുന്നത്. എത്ര അടുത്തു ജീവിച്ചാലും അവരെ സംബന്ധിച്ചു ശരിയായി പഠിക്കുക വിഷമമാണ്. അവർ എവിടെനിന്നു വന്നുവെന്നോ, എന്തിനു വന്നുവെന്നോ, അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശമെന്തെന്നോ, നിങ്ങൾക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അ

വരുടെ ചിത്തവൃത്തികളും വികാരങ്ങളും, രഹസ്യോദ്ദേശങ്ങളും അഭിലാഷങ്ങളും, ആഗ്രഹങ്ങളും ആശാഭംഗങ്ങളും മനസ്സും ഹൃദയവും വിചാരവും, വിജയങ്ങളും പരാജയങ്ങളും, നൈരാശ്യങ്ങളും വ്യാമോഹങ്ങളും, മനുഷ്യരോടുള്ള പ്രത്യേക പെരുമാററങ്ങളും, എന്നുവേണ്ട എന്തെല്ലാം മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തെ കരുപിടിപ്പിക്കുകയും, ഇതരന്മാരിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുകയും ചെയ്യുമോ, ആ സ്വഭാവഗുണങ്ങൾ ഒരു ട്രാപ്പിസ്ററു സന്ന്യാസിയിൽനിന്ന് ഒരിക്കലും നിങ്ങൾക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഒക്കുകയില്ല. ആഴിയുടെ അടിത്തട്ടിലുള്ളതുപോലെയുള്ള അഗാധനിശബ്ദതയും രഹസ്യങ്ങളും നിറഞ്ഞതാണ് ആ ജീവിതം.

എങ്കിലും അവരെ ശരിയായി അറിയാൻകഴിയും. അതിനു വലിയ മനഃശാസ്ത്രവിശേഷജ്ഞതയൊന്നും വേണ്ട. ആലോചനാരഹിതമായ മുൻവിധികൾ ത്യജിക്കണം. ആ ഓരോ സന്ന്യാസിയെപ്പററി പൊതുവായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. മനുഷ്യന്റെ മുഖത്തുനോക്കുക. അവന്റെ ജീവിതം അതിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണാം. ആ കണ്ണുകളിൽ നിഴലിക്കുന്ന ഇരുട്ടും വെളിച്ചവും, ആ ചുണ്ടുകളിൽ വന്നുംപോയുമിരിക്കുന്ന പുഞ്ചിരിയും, വിചാരങ്ങളേയും, വികാരങ്ങളേയും മാറിമാറി പ്രതിഫലിക്കുന്ന മുഖത്തിന്റെ പ്രസന്നതയേയും സൂക്ഷിക്കണം. ആ ആത്മാവിന്റെ സ്ഥിതി ആ മുഖദർപ്പണത്തിലൂടെ നിങ്ങൾക്കു കാണാം. ആരും സമ്മതിക്കുന്ന ഒന്നാണിത്. അതുകൊണ്ടു ട്രാപ്പിസ്ററു സന്ന്യാസി തന്റെ വ്രതനിഷ്ഠമായ നിശബ്ദതയിൽ കൂടി താൻ അറിയാതെതന്നെ സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രവൃത്തികളാണല്ലോ വാക്കുകളേക്കാൾ നിജസ്ഥിതി വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. അങ്ങനെയാണ്. ഓരോ സന്ന്യാസി

യും ഇതരനെപ്പററിയുള്ള പൊതുവായ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതു്.

വുഡ്രോ വിൽസൺ സ്വപ്നംകണ്ട മധുരദർശനമായ ആ സർവരാജ്യസഖ്യം ബീജാവാപം ചെയ്യുന്നതിനു കാൽനൂററാണ്ടു മുമ്പുതന്നെ ഗത്സേമ്മനി ആശ്രമത്തിൽ അതു് സ്ഥാപിതമായി. ലോകരക്ഷയ്ക്കും ദൈവമഹത്വത്തിനും വേണ്ടി, ലോകത്തിലെ മിക്ക രാജ്യങ്ങളെയും പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്ന വ്യക്തികൾ പരിപൂർണ്ണമായ ഐക്യത്തോടെ ഒത്തൊരുമിച്ചു് അവിടെ അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഫ്രാൻസ്, ജർമ്മനി, ഇററലി, ഐർലൻഡ്, സ്വിററ്സർലൻഡ്, പോളണ്ട്, സ്പെയിൻ, മെക്സിക്കോ, ഇംഗ്ലണ്ട്, ലിത്വേനിയാ, അമേരിക്കാ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിലെയെല്ലാം ആളുകൾ അവിടെയുണ്ടു്. ഒരേ ഭാഷയാണു് അവരെല്ലാം സംസാരിക്കുന്നതു്. ട്രാപ്പിസ്റ്റാശ്രമത്തിലെ സാർവത്രികമായ ഔദ്യോഗികഭാഷ, അതായതു് ആംഗ്യഭാഷ.

സുദീർഘമായ സഞ്ചാരംനടത്തി പല ആളുകളുമായി ഇടപെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു്, പെട്ടെന്നു ആളുകളെ തിരിച്ചറിയുവാനുള്ള വാസന ആ പഴയ കന്നുകാലിച്ചെറുക്കനുണ്ടു്. ഗത്സേമ്മനിയിൽ എല്ലാത്തരക്കാരായ ആളുകളെയും അവൻ കണ്ടു. ആ ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സംഘം ഭിന്നരുചിക്കാരായ വ്യക്തികളുടെ സമൂഹമായിരുന്നു. കർത്തവ്യനിരതരും, ദിവാസ്വപ്നക്കാരും, കവികളും, കലാകാരന്മാരും, സാഹിത്യകാരന്മാരും, കൃഷകരും ഉണ്ടവിടെ. ആ നടനവേദിയിലെ വിദൂഷകവിദഗ്ദ്ധൻ നമ്മുടെ മേരി ജോവാക്കിം.

ബ്ര: ജോവാക്കിം എല്ലാത്തരക്കാരേയും അവിടെ കണ്ടു. ഏതോ അബദ്ധത്തിൽ ആശ്രമത്തിൽ അകപ്പെട്ടുപോയവരാണെന്നാണു് ചിലരെ കണ്ടപ്പോൾ ന

മ്മുടെ ജോവാക്കിം വിചാരിച്ചുപോയത്. നേതൃപട്ടം നെററിത്തടത്തിൽ എഴുതിപ്പററിച്ചവരാണെന്നു തോന്നും അവരുടെ നോക്കും, വാക്കും, നടപ്പും ഒക്കെ കണ്ടാൽ. സൈന്യനായകന്മാരോ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരോ പ്രേഷിതപ്രവരന്മാരോ ഒക്കെ ആയി വിലസേണ്ടിയിരുന്ന ആ വിദ്വാന്മാർ അവിടെ എങ്ങനെ അകപ്പെട്ടുപോയെന്നാണു് അവരെ കാണുമ്പോഴൊക്കെ ജോണിയുടെ വിസ്മയം. സന്യാസികളാകാൻ പററിയ പുള്ളികളുമുണ്ടവിടെ. ഭീരുക്കളും ശുദ്ധഗതിക്കാരും, ലോകം കണ്ടിട്ടില്ലാത്തവരുമായ ചില ഭക്താത്മാക്കൾ. അവരെപ്പററി അവനൊരു പരാതിയുമില്ല. അവക്കുവേണ്ടിയാണു് ആശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആശ്രമഭിത്തികൾക്കു പുറത്തുള്ള ലോകം അവക്കു പററിയതുമല്ല.

ഇപ്രകാരമുള്ള സ്ഥിതിവൈപരീത്യങ്ങളെ കണ്ടുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ കഥാനായകൻ ചിന്തിച്ചു. ലോകത്തിൽ മററു യാതൊരു സ്ഥലത്തും കാണുവാൻകഴിയാത്ത ഐക്യവും ഒന്നിപ്പും ഉണ്ടെങ്കിലും വ്യക്തിപരമായ പ്രത്യേകതകൾക്കു യാതൊരു കുറവുമില്ല അവിടെ. അവനു് അത്യന്തം ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു വസ്തുതയായിരുന്നു അതു്. ഒരേ ഒരു കാര്യംതന്നെ ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ വാസനയും വൈഭവവും അനുസരിച്ചു് പലതരത്തിലാണു് ചെയ്യുന്നതു്. കൊന്തയുരുട്ടുവാൻമാത്രം കൊള്ളുന്നാവനും നേതാവാകാൻ പോരുന്നാവനും ഉള്ള കർമ്മകുശലതയും കഴിവും ഒരുപോലെ അല്ലല്ലോ. രൂപക്കൂട്ടകളിൽ (വണക്കത്തിനായി) വച്ചിരിക്കുന്ന വിശുദ്ധന്മാരുടെ പ്രതിമകളുടെ തനിപ്പകപ്പുകളും ഉണ്ടവിടെ. തലയുംതാഴ്ത്തി, കയ്യുംകെട്ടി, കൊന്തയുംതൂക്കിയിട്ട് കണ്ണുമടച്ചുള്ള അവരുടെ നടപ്പു ജോവാക്കിമിനു പിടിച്ചില്ല. “ഇവരെക്കൊണ്ടു വലിയ ഗുണമൊന്നും വരാ

നില്ല. ഇവരൊക്കെ കള്ളന്മാരാണ്. ഇത്രവലിയ നാട്യമൊന്നും ആവശ്യമില്ല.'' സദാ കൎത്തവ്യനിരതരാണ് മറെറാരു സെററുകാർ. കരചരണങ്ങൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമനുവദിക്കാത്ത അവരോട് നമ്മുടെ സഹോദരന് വലിയ മതിപ്പും ബഹുമാനവുമാണ്.

ഗത്സേമ്മനിയിലെ സന്യാസികളെപ്പററി പഠിക്കുന്നതിൽ ബ്ര: ജോവാക്കിമിന്റെ താല്പൎയ്യം വർദ്ധിച്ചു. ദൈവാരാധനക്കായി ആത്മാർപ്പണം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ആ സന്യാസികളിലുള്ള മാനുഷികവശങ്ങളാണ് അവനെ കൂടുതൽ ആകൎഷിച്ചത്. നിഷ്കളങ്കതയുടെയും ഹൃദയാനന്ദത്തിന്റെയും ബാഹ്യചിഹ്നവും, ആന്തരികവിശുദ്ധിയുടെയും, മനഃസമാധാനത്തിന്റെയും പ്രത്യക്ഷലക്ഷ്യവുമായ പ്രസന്നതയും, സന്തുഷ്ടിയും അവരുടെ മുഖാരവിന്ദങ്ങളിൽ കളിയാടിയിരുന്നെങ്കിലും യതിവൎയ്യന്മാരുടെ ഗാംഭീൎയ്യത്തെ അതൊട്ടും കുറയ്ക്കുന്നില്ല. ആ നവസന്യാസസഹോദരനും വിജ്ഞാനത്തിലും വിശുദ്ധിയിലും വളൎന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ സുകൃതാത്മാക്കൾ സന്യാസികളെന്നതിനെക്കാൾ സൎവ്വസംഗപരിത്യാഗികളാണെന്നാണ് അവന്റെ വേറൊരു നിഗമനം. സചേതനങ്ങളും അചേതനങ്ങളുമായ വസ്തുക്കളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന സ്രഷ്ടാവിന്റെ സൗന്ദൎയ്യത്തെയും മഹിമാവിനെയും ദർശിച്ചാസ്വദിക്കുന്നതിനുപകരം, അതിനെ അവർ മനഃപൂൎവ്വം കണ്ണടച്ചുകളയുന്നു. പരസ്പരം കൈകോൎത്തു് മന്ദസ്മിതസമന്വിതം ജീവിതപാതയിലൂടെ നടന്നുകയറുന്ന ദമ്പതികളെക്കുറിച്ചു് ദിവ്യനാഥനുള്ള അരുചി ഇവർക്കില്ല. ജേതാവായ ക്രിസ്തുവിന്റെ കീഴിൽ ധീരസമരം നടത്തി ലോകജീവിതത്തിൽ മുന്നേറുന്ന തങ്ങൾക്ക് വിജയം അസന്ദിഗ്ദ്ധവും സുനിശ്ചിതവുമാണെന്നുമാത്രമെ അവർ കരുതുന്നുള്ളു.

ആ സന്ന്യാസസമൂഹത്തിൽനിന്ന വളരെ പ്രചോദനങ്ങളും വെളിവുകളും ബ്ര: ജോവാക്കിമിന്ന ലഭിച്ചു. ധാരാളം വൃദ്ധസന്ന്യാസികളുണ്ടവിടെ. ചിലർ ധൂമ്രവർണ്ണത്തിലുള്ളതും മററു ചിലർ ശുഭ്രവർണ്ണത്തിലുള്ളതും ആയ ഉടുപ്പുകളാണ് ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. കാലം അവരിൽ ചില അക്രമങ്ങളൊക്കെ ചെയ്തു. ആകാരസുഷമയെ കരണ്ടു നശിപ്പിച്ചിട്ട് ജരാനരകൾക്കും വാർദ്ധക്യസഹജമായ അവശതകൾക്കും അവരെ ഇരയാക്കിയിരിക്കുന്നു. വളഞ്ഞുകുനിഞ്ഞ ആ 'അസ്ഥിപഞ്ജരന്മാരുടെ' കണ്ണുകളിൽ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന ദ്യുതി, യുവാക്കന്മാരെ അസൂയാലുക്കളൊക്കാൻ പോരുന്നവയാണ്. അവരുടെ ആത്മീയസൗന്ദര്യം ആ വെളിയടയിലൂടെ പ്രതിഫലിച്ചിരുന്നു. ദൈവസ്നേഹത്തിൻെറ ചൂടേറുന്ന പ്രഭാവീചികൾ അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് ആ കണ്ണുകളിലൂടെയാണ് വെളിയിലേക്കു പ്രസരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. വൃദ്ധന്മാരാണവർ. ജീവിതസായാഹ്നത്തിലാണ് നില്ക്കുന്നത്. ദൈവസ്നേഹത്തിലും അതുപോലെ വളർച്ച പ്രാപിച്ചവരാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള വൃദ്ധസന്ന്യാസികളാണ് ദൈവത്തിനുവേണ്ടി ലോകത്തിന നഷ്ടപ്പെട്ട പടയാളികൾ. അവരാണ് ആ സന്ന്യാസവ്യൂഹത്തിൻെറ നട്ടെല്ലും ജീവനാഡിയും. സർവ്വസൈന്യാധിപനായ ക്രിസ്തുവിൻെറ ഭടസംഘത്തിലെ വീരപടനായകന്മാരാണവർ. ലോകത്തിനും, തങ്ങൾക്കുതന്നെയും എതിരായി ധീരതയോടെ പോരാടി വിജയം ഏറെക്കുറെ സുനിശ്ചിതമാക്കി ലോകത്തിനു മുഴുവനായി നഷ്ടപ്പെട്ടവരാണ് ദൈവത്തിൻെറ ആ യോദ്ധാക്കൾ. ആദ്ധ്യാത്മികമണ്ഡലത്തിലെ അതിസാഹസങ്ങളായ പല പോരാട്ടങ്ങളിലും ചങ്കുറപ്പോടെ പോരാടി, വിജയലക്ഷ്യത്തിലേക്കടുത്ത ആ മഹാത്മാക്കളുടെമുമ്പിൽ നമ്മുടെ ബ്ര: ജോവാക്കിം ഭക്ത്യാദരപുരസ്സരമാണ് പെരുമാറു

ന്നതു്. ആ വൃദ്ധയോദ്ധാക്കളെ അത്ഭുതത്തോടും ബഹുമാനത്തോടുംകൂടിയേ അവന്ന വീക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയൂ.

ഇനി വേറൊരു കൂട്ടരുള്ളതു് ചെറുപ്പക്കാരാണ്. ഏതും എന്തും ചെയ്യുവാൻ മടിയില്ലാത്ത, ചൈതന്യവും പ്രസരിപ്പുമുള്ള യുവാക്കന്മാർ. ജീവിതത്തിന്റെ വസന്തത്തിലാണു് അവരുടെ നില. ഏതു പ്രതിയോഗിയോടും ഏററുമുട്ടാമെന്നാണ് അവരുടെ ഭാവം. ആത്മപരിത്യാഗത്തിനുള്ള ഒരു സന്ദർഭവും അവർ പാഴാക്കാറില്ല. അവരാണു് ആ ആശ്രമത്തിലെ 'തൊഴിലാളികൾ'. പ്രായത്തിലും പ്രവൃത്തിയിലും തുല്യരായ അവരുടെ ഇടയിലാണു് ജോവാക്കിം തന്റെ സ്ഥാനം കണ്ടുപിടിച്ചതു്. അവസാനത്തെ സെററുകാർ "മൈനർമാരാണ്" അടവും തടവുമൊക്കെ പരിശീലിച്ചു തുടങ്ങുന്നതേയുള്ളു. സമരരംഗത്തേക്കു കടന്നുവരാൻ അവർ ഇനിയും കുറെക്കൂടി കാത്തിരിക്കണം. ദൈവസ്നേഹത്തിൽ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ചൂടേറി വരുന്നതേയുള്ളു. ഈ വിവിധ വിഭാഗക്കാരിൽ ആരാണു ജോവാക്കിമിനു കൂടുതൽ പ്രചോദനം നൽകുന്നതെന്നു നിർണ്ണയിക്കുക വിഷമമാണ്. സുവർണ്ണ ഭാവിയെ മാടിവിളിക്കുന്ന തന്റെ സമപ്രായക്കാരനായ യുവാക്കന്മാരോ, വീരമുദ്രകൾ സമ്പാദിച്ച് വിരാജിക്കുന്ന വൃദ്ധയോദ്ധാക്കളോ? രണ്ടുകൂട്ടരേയുംപററി അവനു വലിയ മതിപ്പാണ്. അവരുടെ വ്യക്തിവൈശിഷ്ട്യത്തെ ആ വീരാരാധകൻ ഉള്ളുകൊണ്ടു വാനോളം പുകഴ്ത്തി അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ സഹോദരൻ ആശ്രമത്തിലായിട്ട് മാസങ്ങൾ പലതും കടന്നുപോയി. അവിടത്തെ ഒരു "പഴയ പുള്ളി"യുടെ മട്ടിലാണ് ഇപ്പോഴത്തെ അവന്റെ പോക്ക്. അവിടത്തെ കാര്യങ്ങൾ ഒന്നും ആരും ഇ

പ്പോൾ പറഞ്ഞു കൊടുക്കേണ്ട. എല്ലാപരിപാടികളുമായി അവൻ പഴകി പരിചയിച്ചു. ഏതോ അപരിചിത ലോകത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിവന്ന വിചിത്ര ജീവികളായി സന്ന്യാസികളെ നോക്കിനില്ക്കാറുമില്ല. അവിടത്തെ മിണ്ടടക്ക വ്രതത്തിൽ ഒരു വികമ്പനവും കാണിക്കാറില്ല. തന്നെപ്പോലെ രക്തമാംസങ്ങളുള്ള സമസൃഷ്ടങ്ങളും ഉത്തമ ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സന്ന്യാസികളായിത്തീരുന്നതിന്ന അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്യുന്നവരുമാണ് ആ സന്ന്യാസികളെന്ന അവരെ അവൻ മനസ്സിലാക്കി. അവരോടുള്ള അവൻെറ സ്നേഹം കൂടിക്കൂടിവന്നു. വളരെയധികം കാര്യങ്ങൾ നിശബ്ദമായ ഒരു പുഞ്ചിരിയിലൂടെയും, ഒരു തലകുനിക്കലിലൂടെയും വെളിപ്പെടുത്താമെന്ന ജോവാക്കിമിന്ന ബോദ്ധ്യമായി. ശ്മശാനത്തിലെ ഭീകര നിശബ്ദതയല്ലാ അവിടെ ഉള്ളത്. സംസാരിക്കുവാനാർക്കും സമയമില്ല, ജീവിതവുമായി മല്ലടിക്കുമ്പോൾ. ആത്മാൎത്ഥതയുടെ മധുരമധുനിറഞ്ഞ ഒരു പുഞ്ചിരിയിലും, അഭിവാദനത്തിലും ജോവാക്കിമിന് അസ്വാദ്യത വർദ്ധിച്ചു. ഹൃദയത്തിൻെറ തനി പ്രതിഫലനംമാത്രമാണ് അവയോരോന്നുമെന്ന കണ്ടപ്പോൾ അവനുണ്ടായ ചാരിതാൎത്ഥ്യം വാചാമഗോചരമാണ്. "എൻെറ സഹോദരാ വരിക; ദൈവം അങ്ങയെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ" ന്നുറു ശതമാനവും ആത്മാൎത്ഥത നിറഞ്ഞ വാക്കുകൾ. അതു കേൾക്കുമ്പോൾ ജോവാക്കിം ആനന്ദംകൊണ്ടു പുളകമണിയും. വെറും മൈത്രീബന്ധമോ സഹോദര സ്നേഹമോ അല്ലാ അതിൽ നിഴലിച്ചുനിൽക്കുന്നത്. ദൈവം തനിക്കു സ്വന്തമായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന അനുഗ്രഹീതൎക്കുമാത്രമേ അപരൻെറ ഹൃദയത്തെ ഇളക്കിമറിക്കുന്നതിന്നുതകുന്ന പരിശുദ്ധമായ സ്നേഹവികാരങ്ങളെ നൽകു. അവൎണ്ണ്യമായ ദൈവികമാധുരിയും അനിരോദ്ധ്യമായ അലൗകിക ശക്തിയും അ

തിനുണ്ടായിരിക്കും. ലോകായതികന്മാർ തേടിത്തളരുന്ന അത്, ദൈവമക്കളുടെ സമ്പത്താണ്.

ആശ്രമത്തിലെ ആ 'മിണ്ടാ മുനികളെ' ജോവാക്കിം ഹൃദയംതുറന്നു സ്നേഹിക്കാനാരംഭിച്ചു. എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ സ്നേഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. എല്ലാവരും ഒരുപോലെ സ്നേഹയോഗ്യരുമല്ലല്ലോ? ചില ഗൗരവസ്വഭാവക്കാരുണ്ട്. മററുള്ളവരിൽനിന്നുമകന്നു വലിയവികാരങ്ങളൊന്നും കാണിക്കാതെ മുഖവും വീർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ആ കൂട്ടരെ സ്നേഹിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. അവരെപ്പററി മതിപ്പുതോന്നാം. എന്നാൽ ഉള്ളുതുറന്ന് അവരെ സ്നേഹിക്കുക സ്വാഭാവികരീത്യാ പ്രയാസമാണ്. ക്രിസ്തീയ പരസ്നേഹത്തിൻെറ അരുപിയിൽ മാത്രമേ അവരെ സ്നേഹിക്കുവാൻ കഴിയൂ. മററുള്ളവരിൽ സന്തോഷവും ഉന്മേഷവും പകന്നുകൊണ്ടുനടക്കുന്ന ചില പ്രസന്നവദനന്മാരുണ്ട്. അവരെ അറിയാതെ, സ്നേഹിച്ചുപോകും. ഹൃദയംതുറന്ന് സ്നേഹത്തിൻെറ മുഴുവൻ കാണിക്കകളും അപ്പിച്ചുകൊണ്ട് നാമവരെ സ്നേഹിക്കും. ലോകത്തിൽ എല്ലാത്തരക്കാരുമുണ്ടല്ലോ. ആ ട്രാപ്പിസ്റ്റ് മോണസ്ററി, ലോകത്തിൻെറ ഒരു ചെറിയ സാമ്പിൾ ആയിരുന്നു. എല്ലാത്തരക്കാരും അവിടെയും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഇപ്രകാരമുള്ള അന്തരീക്ഷത്തിൽ ബ്ര: ജോവാക്കിമിൻെറ സ്വഭാവരൂപീകരണം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഠം അവൻെറ അസൽ പ്രകൃതി വെളിപ്പെടുന്നതിനു ഒരവസരമുണ്ടായി. ആ സഹോദരനു മനസ്സിലായി, അവിടെ ഉള്ളവരാരും മററുലോകത്തിൽനിന്നു വന്നവരല്ലെന്നും തന്നെപ്പോലെയുള്ള വെറും മനുഷ്യരാണെന്നും. ഈ ധാരണ അവൻെറ അടിസ്ഥാനരഹിതമായ ഭീതിയേയും ആശങ്കയേയും ഉന്മൂലനംചെയ്തു

അവരോടുള്ള സ്നേഹത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. മററുള്ളിടത്തെന്നപോലെ സ്നേഹിക്കുവാൻ വിഷമമുള്ള ഒന്നുരണ്ടു വിരുദ്ധപ്രകൃതിക്കാർ അവിടെയുമുണ്ടായിരുന്നു. ആശ്രമം സ്വർഗ്ഗീയ കവാടമാണെങ്കിലും അതു സ്വർഗ്ഗമല്ല. അങ്ങോട്ടു കയറുന്നതിനുള്ള കവാടം മാത്രമാണ്. അതിൽ വസിക്കുന്നതു മാലാഖമാരുമല്ല. മാലാഖമാരാകുമായിരിക്കും. എന്നാൽ അതിൽ ആയിരിക്കുമ്പോളല്ല. തീയില്ലെങ്കിലും ചൂടുണ്ടാകുമല്ലൊ, രണ്ടു വസ്തുക്കൾ തമ്മിൽ ഉരസുമ്പോൾ ചൂടുണ്ടാകും. അവിടെയും സ്വഭാവത്തിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ തമ്മിലിടഞ്ഞാൽ ചൂടുണ്ടാകുമല്ലൊ.

ഒരു ദിവസം ബ്ര: ജോവാക്കിമിനെ കുറച്ചകലെയുള്ള ഒരു വയലിൽ വേലക്കായി മററു സന്യാസികളുമൊന്നിച്ചയച്ചു. ഒരു സന്യാസവൈദികനായിരുന്നു അതിന്റെ നായകൻ. അദ്ദേഹത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകസാമർത്ഥ്യവും ജോവാക്കിം കണ്ടില്ല. പോരെങ്കിൽ അവൻ തളർന്നിരിക്കയുമായിരുന്നു. ജോലിചെയ്തു ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ചെന്നലട്ടിയാൽ എത്ര നിരുപദ്രവി ആയാലും ദേഷ്യപ്പെടാതിരിക്കുകയില്ല. പ്രത്യേകിച്ചും ഏററം ക്ലേശകരമായ വേറൊരു ജോലികൂടി ഉടനെ ചെയ്യാൻ പറഞ്ഞാലൊ! ഇതാണ് അപ്പോൾ സംഭവിച്ചത്: നമ്മുടെ സഹോദരൻ ജോലിചെയ്തു ക്ഷീണിച്ചു ഇരിക്കുകയാണ്, അല്പസമയം വിശ്രമിക്കുവാനായിട്ട്. ഒരു ലക്കും ലഗാനുമില്ലാത്ത ആ സന്യാസവൈദികൻ എഴുന്നേററു ജോലിതുടരുവാൻ ജോവാക്കിനെ ആംഗ്യം കാണിച്ചു. പെട്ടെന്നു ജോവാക്കിമിന്റെ യുവരക്തം കോപത്താൽ തിളച്ചുപൊങ്ങി. കണ്ണുകളിലും മുഖത്തും ഭാവഭേദങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. എങ്കി

ഷും കോപം കടിച്ചമർത്തിക്കൊണ്ട് എഴുന്നേററു ജോവാക്കിം ജോലി തുടർന്നു.

അവനെ പരിചയമുള്ള ആക്കും പ്രഥമവിക്ഷണത്തിൽ കാണാമായിരുന്നു അവന്റെ ഉള്ളിലുള്ള അഗ്നിപർവ്വതം ക്ഷോഭിച്ചിളകിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്ന്. അതിൽനിന്നും ധൂമപടലങ്ങൾ കുറേശ്ശെ ഉയർന്നുപൊങ്ങി. ഓരോ വിനാഴിക കഴിയുന്തോറും അതു കൂടിക്കൂടിവന്നു. കുനിഞ്ഞുനിന്നു ജോലിചെയ്യുന്ന ആ സഹോദരന്റെ ഉള്ളിൽ ശക്തിയായ ഒരു സമരം നടന്നു. ആ വൈദികന്റെ ഔചിത്യരഹിതമായ പെരുമാററത്തെപ്പററി ആലോചിക്കുന്തോറും അവന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നും അഗ്നിദ്രാവകങ്ങൾ കുറേശ്ശെ പുറപ്പെട്ടുവാൻതുടങ്ങി. അദ്ദേഹം വകതിരിവുകേടാണു കാണിച്ചതെന്നും തന്റെ അഭിമാനബോധത്തെ അതു വ്രണപ്പെടുത്തിയെന്നും അതനുവദിച്ചുകൊടുക്കാൻ പാടില്ലെന്നും അവൻ തീരുമാനിച്ചു. ആരോടും ഒന്നും പറയുവാൻപോയില്ല. അടയാളവും കാണിച്ചില്ല. അവൻ ജോലിനിറുത്തി നേരെ ആശ്രമത്തിലേക്കു നടന്നു.

ആശ്രമത്തിലേക്കുവയ്ക്കുന്ന ഓരോ അടിയും അവന്റെ ക്രോധത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ആശ്രമമിരിക്കുന്ന കുന്നിന്റെ ഉപരിതലത്തിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും അവന്റെ തീരുമാനം ഒരു വല്ലാത്ത പതനത്തിലെത്തി. ആ വൈദികനെ 'ഒന്ന് പഠിപ്പിക്കണ'മെന്ന് തന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. ജോവാക്കിം ഒരു യുവാവാണെന്നുള്ളതു ശരിയാണ്. പക്ഷെ കാര്യഗൗരവം ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു കൊച്ചുകുഞ്ഞൊന്നുമല്ലാ അവൻ. കെൻറുക്കിയന്മാരുടെ വികാരാഗ്നിക്കു ഇരയായപ്പോൾ അവൻ വീണ്ടും എന്തിനും തയ്യാറുള്ള പഴയ ജോണിയായി. ഭയങ്കരമായ മുഖഭാവത്തോടെ പണിയായുധങ്ങൾ ഇട്ടി

രുന്ന മുറിയിൽകടന്ന് ഒരു തൂമ്പാ കൈയിലെടുത്തു. കണ്ണുകളിൽനിന്നും തീപ്പൊരി പാറുന്നുമുണ്ട്. ഇടക്കിടെ പല്ലുകൾ ഇറുമ്മുന്നുണ്ട്. ആശ്രമത്തിന്റെ മുൻവശത്തുള്ള ഗേററിങ്കൽ തൂമ്പായുമായി ചെന്നുനിൽക്കുകയായിരുന്നു. ആ വഴിക്കാണു വേലകഴിഞ്ഞു സന്ന്യാസസഹോദരന്മാർ വയലിൽനിന്നു തിരിച്ചുവരുന്നതു. ഒരു യഥാർത്ഥ കെൻറക്കിയൻ അഭിമാനം സംരക്ഷിക്കുന്നതു് എങ്ങനെയാണെന്നു് ആ വൈദികനെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ആ 'അഗ്നിപർവ്വതം' അവിടെ കാത്തുനിന്നു!

മിനിററുകൾ ഒരോന്നുകടന്നുപോയി. ആ സന്ന്യാസികൾ ഇനിയും തിരിച്ചുവരുന്നില്ല. അവന്റെ കോപം അതിന്റെ ഉച്ചകോടിയിലെത്തി. 15 മിനിററുകഴിഞ്ഞു ആരും വന്നില്ല. സമയം മുമ്പോട്ടു കഴിയുന്തോറും അവന്റെ സ്ഥിതി കൂടുതൽ പൈശാചികമാകുന്നതല്ലാതെ കുറയുന്നില്ല. ഇരുമ്പുകൂട്ടിൽ അടച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന സിംഹത്തെപ്പോലെ അക്ഷമതയോടെ ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടു് മുമ്പോട്ടും, പിമ്പോട്ടും, മുമ്പോട്ടും പിമ്പോട്ടും നടക്കും. ഏകദേശം 20 മിനിട്ടായി. അപ്പോൾ ഒരാൾ അവന്റെ അടുത്തെത്തി. ആശ്രമത്തിലെ പോർട്ടർ ആയിരുന്നു അതു്.

അവന്റെ ആഗമനം അവിചാരിതമായിരുന്നു; നൽകിയ അടയാളം അതിലും അപ്രതീക്ഷിതം. ആശ്രമാധിപൻ അവനെ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അതും ഉടനെ ചെല്ലാൻ. ജോവാക്കിം സംഭ്രമിച്ചു വാപൊളിച്ചുപോയി. കൈയ്യിൽനിന്നും തൂമ്പാ താനെ താഴെ വീണു. ഇതെല്ലാം ഒരു ക്ഷണത്തിനുള്ളിൽ കഴിഞ്ഞു. ഉടനെതന്നെ അവൻ ആത്മധൈര്യം വീണ്ടെടുത്തു. "ആശ്രമാധിപനെ കണ്ടു് ഒന്നുരണ്ടു കാര്യങ്ങൾകൂടി

പറഞ്ഞുകളയാം". പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് ആബട്ടി ൻെറ മുറിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി തിരിച്ചുനടന്നു.

ഇരുമ്പുകരങ്ങളോടുകൂടിയ ആ മനുഷ്യശില്പി ഡോം ബെനഡിക്റ്റ് ബേർജർ അല്ലാതെ മററാരെങ്കിലും ആയിരുന്നെങ്കിൽ അനന്തരസംഭവങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരുന്നേനെ. മുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്ന ആ ആഗതനെ സഗൗരവം ഏതാനും സമയത്തേക്ക് അദ്ദേഹം നോക്കി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കണ്ണുകൾ അവൻെറ ഹൃദയത്തിലേക്കു ചുഴിഞ്ഞുകയറി. ജോവാക്കിം ആകപ്പാടെ കുഴഞ്ഞു് കോപവും പ്രതികാരബുദ്ധിയുമെല്ലാം ആറിതണുത്തുപോയി. ആബട്ടു സഗൗരവം ചോദിച്ചു. "ജോവാക്കിം, നീ ആശ്രമമേറെറടുക്കൽ എന്തെടുക്കുകയായിരുന്നു ?"

ജോവാക്കിം കഥപറയുവാൻ ആരംഭിച്ചു. എന്നാൽ പൂർത്തിയാക്കിയില്ല. വലിയ വിശദീകരണങ്ങളൊന്നും വേണ്ട ആ വൃദ്ധസന്യാസിക്കു കാര്യം മനസ്സിലാക്കാൻ. കാര്യത്തിൻെറ കുഴപ്പം എവിടെയാണെന്നു് അദ്ദേഹം പെട്ടന്നു കണ്ടു. പിശക് ജോവാക്കിയിലാണ്. അവൻെറ ഹൃദയത്തിലാണു തകരാറ്. അതിനെ ആസ്പദമാക്കി അദ്ദേഹം തുടങ്ങി.

അന്നു വളരെയധികം നേരം അദ്ദേഹം ജോവാക്കിമിനോടു സംസാരിച്ചു. ചിലതൊക്കെ ജോവാക്കിമിനും മനസ്സിലായി. ആ മുറിയിൽനിന്നും അവൻ പുറത്തേക്കിറങ്ങിയതു ഒരു ശാന്തമനുഷ്യനായിട്ടാണ്. സമരംചെയ്യേണ്ട സൈന്യവിഭാഗത്തിൽ ചേൎന്നുകഴിഞ്ഞ ഒരു ഭടൻെറ കൎത്തവ്യബോധം അവനെ വേണ്ടപോലെ അദ്ദേഹം അനുസ്മരിപ്പിച്ചു. അവനും ബോദ്ധ്യമുണ്ടായി, ദൈവത്തിനുവേണ്ടി ലോകത്തെ ത്യജിച്ച ഒരു സൈനികനാണു താനെന്ന്. ലോകത്തേയും, അതി

ന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങളെയും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും അതിന്റെ താല്പര്യങ്ങളെയും, സ്വഭാവത്തെയും അതിന്റെ വികാരത്തെയും ദൈവത്തിനുവേണ്ടി താൻ ത്യജിച്ചിരിക്കുന്നു. അതൊക്കെ ശരിയായി ജോവാക്കിം ഗ്രഹിച്ചു. ആബട്ടിന്റെ മുമ്പിൽ അതൊക്കെ അക്ഷരംപ്രതി സമ്മതിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ലായിരുന്നു. ശക്തിയുള്ള ക്രൂരമ്പുപോലെ ആ വാക്കുകൾ ആ വൃദ്ധതാപസികന്റെ അധരത്തിൽനിന്നും മിന്നൽപിണർ വേഗത്തിൽ അവന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് പാഞ്ഞുകയറി. ആ തുണസഹോദരൻ നിശബ്ദനായി അതെല്ലാം കേട്ടുനിന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വരം വളരെ ഗംഭീരമായിരുന്നു. "ഇതുവരെയും സഹോദരൻ നിയമം പഠിച്ചില്ല അല്ലേ? നിയമമനുസരിച്ചേ ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കൂ. മററുള്ളവരെ അനുസരിക്കയും അവർക്കു എളിമപ്പെടുകയുംചെയ്യുക." അദ്ദേഹം തുടർന്നു "ക്രിസ്തുവിന്റെ ഒരു സൈനികനായി തീരാനാണ്, സഹോദരൻ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതു്. വൈധവ്യലേപനത്തിൽ ചെയ്ത വാഗ്ദാനമാണ് ഇവിടെ വഹിക്കാനുള്ളതു്. ആത്മപരിത്യാഗം കൂടാതെ അതു കഴിയുകയില്ല. ഈ ആശ്രമത്തിൽ സഹോദരനു ഭയപ്പെടേണ്ടതായി ദൈവം മാത്രമേയുള്ളു." അദ്ദേഹം വളരെ കാര്യങ്ങളെപ്പററി പ്രതിപാദിച്ചു. അവസാനം ഡോം ബനഡിക്ററ് ചോദിച്ചു: "സഹോദരനു മനസ്സിലായോ!"

"ഉവ്വ്." ജോവാക്കിം ഒരപരാധിയെപ്പോലെ മൂളി.

ആ അൽമായ സഹോദരൻ വാസ്തവത്തിൽ ഗ്രഹിച്ചതെന്താണെന്ന് ആബട്ടിനു കാണാൻ സാധിച്ചിരു

ന്നൊങ്കിൽ അദ്ദേഹം അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയേനെ. ആ ബട്ടിൻെറ മുറിയിൽനിന്നിറങ്ങി നേരെ ഗേററുങ്കൽചെന്ന് അവിടെ ഇട്ടിട്ടുപോന്ന തുമ്പാ എടുത്തു് അതിൻെറ പൂർവ്വസ്ഥാനത്തു വീണ്ടും കൊണ്ടുപോയി നിക്ഷേപിച്ചു. ജോവാക്കിം ഇപ്പോഴും ക്ഷുഭിതനാണ്. പഴയ ആ വൈദിക സഹോദരൻെറ നേർക്കല്ലാ ഇപ്പോഴത്തെ അരിശം. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാര്യംതന്നെ ജോവാക്കിം മറന്നുപോയി. ഇത്രയുംനേരം തന്നോടു ശകാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ ബട്ടിനോടുമല്ല. വേറെ ആരും അവനോട് അതിനുശേഷം സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. തന്നോടുതന്നെയാണ് അവനിത്ര ക്ഷോഭിക്കുന്നതു്. ആ ബട്ടു പ്രതിപാദിച്ച വസ്തുതകളെപ്പററിയാണ് ജോവാക്കിം ചിന്തിക്കുന്നതു്. ആ കാര്യങ്ങൾ അവനു നന്നായി ബോദ്ധ്യമായി. സകല സുകൃതങ്ങളുടേയും അടിത്തറയായ ക്രിസ്തീയ വിനയത്തിൻെറ അഭാവമാണ് ജോവാക്കിമിൻെറ പ്രധാന തെററു്. ആ അഹങ്കാരതള്ളലിൻെറ സ്വച്ഛന്ദപ്രവാഹത്തിൽപ്പെട്ടാണ് ഏതാനും മിനിട്ടുകൾക്കു മുമ്പു് താൻ വിഷമിച്ചതു്. ഉഗ്രമായ ആ അടിയൊഴുക്കിൽപ്പെട്ടു് നട്ടംതിരിഞ്ഞധഃപതിക്കുകയോ? അതാണ് അവൻെറ ക്ഷോഭകാരണം. അതിനുംപുറമെ ഒരു കാര്യംകൂടി അവനു മനസ്സിലായി. ലോകത്തിൻെറ ശക്തികൾക്കെതിരായി ആയുധമുയർത്തി അടരാടുന്ന സൈന്യവ്യൂഹത്തിലെ ഒരു ഭടനാണു താൻ. ആ സൈന്യനികരത്തിൽനിന്നും നശിക്കുവാൻ ഇടയാകുന്നതു് സൈന്യനായകൻെറ കുററംകൊണ്ടല്ലാ, പ്രത്യുത സ്വന്തം വീഴ്ചകൾകൊണ്ടോ? ആ നരച്ച സന്യാസി ഡോം ബനഡിക്ററു ബേർജർ അവനെ നാക്കു

കൊണ്ടു കണക്കിനു പ്രഹരിച്ചു. അതു കുറിക്കുകൊണ്ടു. പരിപൂർണ്ണമായ അനുസരണയും അഗാധമായ എളിമയും ആണ് അവനോട് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

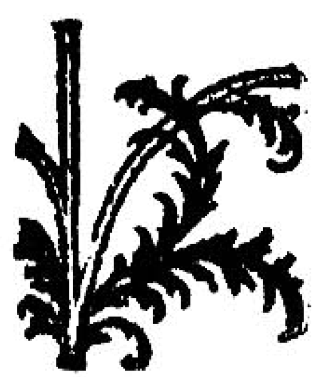
'പരിപൂർണ്ണമായ അനുസരണയും അഗാധമായ എളിമയും' അതെന്താണെന്നു ജോവാക്കിമിനു പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാകുന്നില്ല. വയലിൽ വേലചെയ്തു നിന്നിടത്തുനിന്നും ധിക്കാരപൂർവ്വം തിരിച്ചുപോന്നതും തൂമ്പായുമെടുത്ത് ഗേററുങ്കൽ ആ സഹോദരൻെറ തല പിളക്കാനായി കാത്തുനിന്നതും അനുസരണയും എളിമയും അല്ലെന്ന് അവനറിയാം. അതുപോലെതന്നെ കെൻറുക്കിയന്മാർക്ക് ജന്മസിദ്ധമായിട്ടുള്ള ആ വികാരാവേശങ്ങൾക്കു എതിരാണ് ഈ സുകൃതങ്ങളെന്ന് അവന് ഏതാണ്ടൊക്കെ ബോദ്ധ്യമുണ്ട്. വീരോചിതമായ ആ സാഹസികകൃത്യം—വികാരങ്ങളെ ജയിച്ചടക്കി ആ സുകൃതങ്ങളെ സമ്പാദിച്ചിട്ടേ അടങ്ങൂ—എന്നാവൻ നിശ്ചയിച്ചുറച്ചു.

മേരി ജോവാക്കിമിനെ വളരെയധികം എളിമപ്പെടുത്തിയ ഒരു കൃത്യമായിരുന്നു തൂമ്പാ തിരിച്ച് പണിപ്പുരയിൽ കൊണ്ടുപോയിട്ടത്. എങ്കിലും അതവൻെറ അഭിമാനത്തെ വ്രണപ്പെടുത്തിയില്ല. കാര്യം മനസ്സിലായാൽ അതനുസരിച്ച് സ്വയം തിരുത്തി പ്രവർത്തിക്കത്തക്ക പൗരുഷം അവനിലുണ്ട്. ആബട്ട നൽകിയ താക്കീത് അവൻെറ മനസ്സിനെ വല്ലാതെ ഉലച്ചു. അതിൻെറ പരിണതഫലമായിട്ടാണ് ആ ഉഗ്രനിശ്ചയം. ആബട്ടിനോടുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയായിട്ടാണ് അവൻ അതു സ്വീകരിക്കുന്നത്. "ഡോം ബനഡിക്ററ് ബേർജർ കണ്ടുകൊള്ളട്ടെ, കെൻറുക്കിയന്മാ

ക്ക് ആത്മനിയന്ത്രണം പാലിക്കാനും അമേരിക്കക്ക് ഉത്തമസന്ന്യാസികളായിത്തീരാനും കഴിയുമോ എന്ന് !!" ഇവിടംമുതലാണ് അവൻെറ യഥാർത്ഥ മാനസാന്തരം തുടങ്ങുന്നത്. അശുദ്ധികളെ കഴുകിക്കൊണ്ടു സുകൃതത്തിൽ സ്വയം വിശുദ്ധീകരിക്കുവാനുള്ള ആത്മാർത്ഥയത്നം ഇവിടംമുതലാണ് അവൻ ആരംഭിക്കുന്നത്.

പിറേറദിവസം നേരം വെളുത്ത് എണീററപ്പോൾ താനൊരു വ്യത്യസ്ഥ മനുഷ്യനാണെന്ന് ജോവാക്കിം കരുതി. തലേദിവസം ഉച്ചതിരിഞ്ഞു് ചെയ്ത തീരുമാനം തന്നിലുള്ള വികാരാവേശങ്ങളോടും അഹങ്കാരത്തോടുമുള്ള ഒരു 'നിത്യയാത്രപറച്ചിലാ'ണെന്ന് അവൻ വിശ്വസിച്ചു.

VIII

പരിവൎത്തനം

അവസ്ഥാന്തരം അഥവാ പരിവൎത്തനം എന്നാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിനു പേരിടുന്നതു്. ഒരവസ്ഥയിൽനിന്നു മറെറാന്നിലേക്കുള്ള പരിവൎത്തനമാണ് അവസ്ഥാന്തരം. തലയും മൊട്ടയടിച്ചു, താടിയും വളൎത്തി, ട്രാപ്പിസ്ററുകളുടെ പരുപരുത്ത ഉടുപ്പുകളുമണിഞ്ഞു നാം കാണുന്ന ആ സന്യാസസഹോദരൻ സുന്ദരസുമുഖനായ ജോണിയല്ല, ബ്ര. മേരി ജോവാക്കിമാണ്. എന്നാൽ ഈ ബാഹ്യമാററങ്ങൾകൊണ്ടൊന്നും ആ വികൃതി സുകൃതിയായിത്തീരുന്നില്ല. അതിനു വിപ്ലവപരമായ ഒരു വ്യതിയാനം ആന്തരികജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായേമതിയാകൂ. ദൈവികമായ ഉന്നതനിലയെ കൈവരിക്കുന്നതിനു ആന്തരികമായ ഒരു സജീവ പരിവൎത്തനം മനുഷ്യനു് ഉണ്ടാകാതെ തരമില്ല.

ആ പരിവൎത്തനം ഉത്തമ ജീവിതത്തിലേക്കുള്ള കവാടമാണ്. അതിലൂടെ കടന്നുചെല്ലുമ്പോൾ ദൈവികസ്റ്റാൻഡേർഡ് ആണ് അവനുണ്ടാകുന്നതു്. ഹൃദ

യം സനാതനസത്യങ്ങളിൽ ലയിക്കും. യഥാൎത്ഥസൗന്ദ ൎയ്യദീപ്തിയിൽ മനസ്സ് പ്രണയപരവശമാകും. "ഞാനാകുന്നു സത്യ"മെന്നുപറഞ്ഞ ദിവ്യനാഥന്റെ സത്യത്തിന്റെ പ്രഭാപൂരം, പാരത്രികജീവിതത്തിൽ ലഭിക്കുവാൻ പോകുന്ന മഹോന്നതകാഴ്ചയുടെ നിഴൽ അവനിൽ പ്രതിഫലിക്കും. ഭാവനാമണ്ഡലം നിക്ഷേപങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിറയും. ക്രിസ്തുനാഥന്റെ ജീവിതത്തിലെ സുവൎണ്ണരംഗങ്ങൾ മുഴുവൻ അതിൽ ശേഖരിച്ചിരിക്കും. അങ്ങനെ ആ മനുഷ്യൻ മുഴുവനായി പരിവൎത്തനപ്പെടും. ആ മാററത്തെ ശാശ്വതമായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു ബുദ്ധിമാൻ ആശ്രമമതിൽക്കെട്ടിന്റെ മറകളുളളിൽ അഭയംതേടും. തന്നെത്തന്നെ അതിനുളളിൽ അടച്ചു സൂക്ഷിക്കാനല്ല, ലോകത്തെ അതിനു പുറത്തു അകററിനിറുത്താനാണു് അവൻ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു്. അവൻ "വയലിൽ നിക്ഷേപം കണ്ടെത്തി" അതുകൊണ്ടു് "അവൻ പോയി തനിക്കുളളതെല്ലാം വിററു് ആ വയൽ വാങ്ങിക്കുന്നു." ഈ പരിവൎത്തനം ബ്ര. ജോവാക്കിമിൽ ഫലപ്രദമാക്കുന്നതിനു ഡോം ബെനഡിക്റ്റ് ബേർജർ 1885, 1886 കൊല്ലക്കാലങ്ങൾ മുഴുവൻ അശ്രാന്തപരിശ്രമം നടത്തി.

അതു അദ്ദേഹം സാധിക്കുകതന്നെചെയ്തു. അനേകദിവസങ്ങൾ അതിനുവേണ്ടിവന്നു. അനവധി ഉൽക്കണ്ഠകളും ആശാഭംഗങ്ങളും തരണംചെയ്തു. എന്നാലും ഉദ്ദേശിച്ച ലക്ഷ്യത്തെ അദ്ദേഹം സമ്പാദിച്ചു. നമ്മുടെ പുതുസന്യാസിക്കു സ്വാഭിപ്രായങ്ങളും ആശയങ്ങളും വളരെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു മൎക്കടമുഷ്ടിക്കാരനെ കാൎയ്യം ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയാണല്ലൊ ഏററവും പ്രയാസം. അവനെ ശരിയായ നിയന്ത്രണത്തിൽ കൊണ്ടുവരികയാണു് അതിലുംവിഷമം.

ടാപ്പിസ്റ്റ് തപശ്ചര്യകളുടെ രണ്ടാമത്തെ ഉദ്ദേശ്യത്തോടു ചേൎന്നുപോകുവാൻ ബ്ര. ജോവാക്കിം സന്നദ്ധനായിരുന്നില്ല. ഹോമബലിക്കുള്ള ആട്ടിൻകുട്ടിയായിത്തീരണമെങ്കിൽ, ആദ്യമെ ആട്ടിൻകുട്ടിയാകണം. ശാന്തതയും ശാലീനതയുമില്ലാത്ത പരുപരുത്ത പ്രകൃതങ്ങൾ ജോവാക്കിമിൽ ധാരാളമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെ മിസ്റ്റിസിസം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അസസ്റ്റിസിസം അഭ്യസിപ്പിക്കുവാനാണ് ആബട്ട് തീരുമാനിച്ചതു്. അതു വളരെ ബുദ്ധിപൂൎവ്വമായിരുന്നു. കാരണം, മരിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമെ ഒരുവനു വീണ്ടും ജനിക്കുവാൻ സാധിക്കൂ. ഈ മരണം സംഭവിപ്പിക്കാനാണ് പഠനപദ്ധതി ആബട്ട് അങ്ങനെ ക്രമപ്പെടുത്തിയതു്.

എല്ലാവരും ആബട്ടിൻെറ ആ പോക്കിനോട് അനുകൂലിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതു് തീൎച്ചയാണ്. എന്നാൽ ഒടിഞ്ഞ കൈ തെററിയാണ് മുറി കൂടുന്നതെങ്കിൽ അതു ശരിയാക്കുന്നതിനു വീണ്ടും ഒടിച്ചിട്ടു ശ്രമിച്ചെങ്കിലേ സാധിക്കൂ. ശരീരത്തെ സംബന്ധിച്ച് അങ്ങയൊണെങ്കിൽ ആത്മാവിൻെറ കാൎയ്യത്തിൽ അതിരിട്ടി വാസ്തവമാണ്. വളരെ സമൎത്ഥന്മാരായ ഡോക്ടറന്മാൎക്കു്, ദൈവത്തോടു വളരെ അടുത്തു പെരുമാറുന്ന ആദ്ധ്യാത്മിക വിദഗ്ദ്ധന്മാൎക്കു മാത്രമെ, അങ്ങനെയുള്ള സാഹസിക ശസ്ത്രക്രിയകൾ കഴിയൂ. ഡോം ബെനഡിക്ട് അതിനു സന്നദ്ധനായി. ഒരു വിദഗ്ദ്ധൻെറ ആത്മവിശ്വാസത്തോടും കൎമ്മകുശലതയോടുംകൂടി അദ്ദേഹം പ്രവൃത്തിതുടങ്ങി.

ഒരു ദിവസം നമ്മുടെ പുതുസഹോദരൻ അടുക്കളയിൽ ഭക്ഷണം പാകപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. വളരെ സൂക്ഷത്തോടും ശ്രദ്ധയോടുംകൂടിയാണ് ജോലി. പല സാധനങ്ങളും പാകപ്പെടുത്തി. ജോവാക്കിം വളരെ

ചുറുചുറുക്കും ചൊടിയും എല്ലായ്പോഴും പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. അന്നത്തെ ചുണയും ഉത്സാഹവും അവനെ വളരെയധികം ക്ഷീണിപ്പിച്ചു. ഒന്നിനുമുകളിൽ ഒന്നായി വളരെയധികം പാത്രങ്ങൾ ഒന്നിച്ച് അടുപ്പത്തുവെച്ചു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞ് ആ പാത്രങ്ങൾ എല്ലാംകൂടി ഒന്നിച്ച് അടുപ്പത്തുനിന്നും അലമാരിയിൽ കൊണ്ടുപോയി വെയ്ക്കാനായി എടുത്തു. തറയിൽ ഈർപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. കാലുതെററി പാവം മറിഞ്ഞുവീണു. പാത്രങ്ങൾ ഒന്നടങ്കം തറയിൽവീണ് ചിന്നംചിന്നമായി തകർന്നുപോയി. ആശ്രമനിയമമനുസരിച്ച്, അതെല്ലാം പെറുക്കിയെടുത്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ആബട്ടിന്റെ മുമ്പിൽ ഭയസംഭ്രാന്തിയോടെ ഹാജരായി.

ഡോം ബെനഡിക്ടിന് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. സന്ദർഭോചിതമായി പെരുമാറാൻ നല്ല വശമാണ്. പൊട്ടിയ പാത്രക്കഷണങ്ങളുമായി വന്നുനിന്ന സഹോദരനെ ആപാദചൂഡം അദ്ദേഹം ഉദാസീനമായി ഒന്നു നോക്കി. അനന്തരം വളരെ അനുകമ്പാരഹിതമായി പറഞ്ഞു. "സഹോദരാ, അതു വളരെ തെററായിപ്പോയി. മനഃപൂർവ്വമല്ല അതെന്നെനിക്കറിയാം. എങ്കിലും അങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്ന അപകടങ്ങൾക്ക് ഇവിടെ ഇൻഷ്വറൻസ് ഒന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ട് വീട്ടിലേക്കെഴുതി നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ പാത്രങ്ങളുടെ വില അവരോടു യാചിച്ചു ഉടനെ വരുത്തുക."

ജോവാക്കിം കണ്ണുംമിഴിച്ച് സ്തംഭിച്ചങ്ങനെ നിന്നുപോയി. കണ്ണുകളിൽ വിപ്ലവാഗ്നി പെട്ടെന്നു ജ്വലിച്ചു. ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. ഉടനെ മുട്ടിന്മേൽനിന്ന് ആബട്ടിനെ വന്ദിച്ചിട്ട് അവിടെനിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോയി. ബോധരഹിതനെപ്പോലെ വരാന്തയിലൂടെ ശീഘ്രത്തിൽ നടന്നു. ഒരു ഡസൻ ചിന്തകൾ ഒന്നിനുപുറകെ ഒന്നായി അവ

ന്റെ ബോധത്തിലൂടെ പാഞ്ഞു. ഉഗ്രതയും ദാഹകശക്തിയുമുള്ള ചിന്തകൾ! മിന്നൽപ്പിണർപോലെ ആ വിപ്ലവ വികാരങ്ങൾ ഉള്ളിലൂടെ കടന്നു. അവൻ കോപം കൊണ്ടുതുള്ളിത്തുടങ്ങി. "മുപ്പത്താറു വയസ്സുള്ള ജോവാക്കിമാണോ വീട്ടുകാരോടു പിച്ചക്കാരനെപ്പോലെ പണം യാചിക്കേണ്ടതു്? അബദ്ധത്തിൽ ആ പാത്രങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പോയതിന് വീട്ടുകാരുടെ അവഹേളനപാത്രമാകാനോ? പാത്രം പൊട്ടിച്ചെന്നും പറഞ്ഞു് അവരുടെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി പണം തെണ്ടാനോ!! എന്താണ് ഈ ആബട്ടു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം? ഇതാണോ ആശ്രമം! വീട്ടുകാർ എന്തു വിചാരിക്കും!!!

ഡോം ബെനഡിക്റ്റു ബേർജർ, സന്യാസസഭയുടെ ആരംഭംമുതൽ ഇതഃപര്യന്തമുള്ള ചരിത്രപക്ഷങ്ങൾ മുഴുവൻ പരിശോധിച്ചാലും ബ്രദർ മേരി ജോവാക്കിമിനെ നന്നാക്കാൻ ഇതിനേക്കാൾ ഫലപ്രദമായ ഒരു ശിക്ഷ കണ്ടുപിടിക്കുകയില്ല. ആ ദുരഭിമാനി ബന്ധുജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ സ്വന്തം തെററിനെ വെളിപ്പെടുത്തി അവരോടു പണം ഇരക്കണം! ആബട്ടിന്റെ ആ ശിക്ഷ കണക്കിനുകൊണ്ടു. ശൂലമെന്നപോലെ അതവന്റെ ഹൃദയത്തെ ഭേദിച്ചു. "എല്ലായ്പ്പോഴും എന്തിനേയും തോല്പിച്ചു് വിജയിക്കുന്നതിനു"ള്ള ജോവാക്കിമിന്റെ പ്രകൃതിസഹജമായ സ്വഭാവമല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, ഭേദപ്പെടുത്താൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ആ മുറിവു് ആപൽക്കരമായി പരിണമിച്ചേനേ.

പല മണിക്കൂറുകൾനേരത്തേക്കു ആ സംഭ്രമം നീണ്ടുനിന്നു. ഒടുവിൽ അവൻ പറഞ്ഞു. "തന്നെത്താൻ എളിമപ്പെടുന്നതിനുള്ള ഒരവസരമാണിതു്." എന്നാൽ അതിനുവേണ്ടി ഒരു നികൃഷ്ട കീടത്തെപ്പോലെ ആകണമോ? മനഃപൂർവ്വമല്ല, അബദ്ധത്തിൽ അങ്ങനെ കൈ

പ്പിഴ വന്നുപോയതാണ്. അതിനു എന്തുവേണമെങ്കിലും പരിഹാരം ചെയ്യേക്കാം. ആ സന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പരസ്യമായി എന്തു പ്രായശ്ചിത്തവും ചെയ്യാൻ ജോവാക്കിം തയ്യാറാണ്. എന്നാൽ എന്തിന് ആ അബദ്ധം ലോകരെയെല്ലാം അറിയിക്കണം. ആദ്ധ്യാത്മികാരൂപിയോടുകൂടി ആശ്രമത്തിനുള്ളിൽ ചെയ്യുന്ന വിനീതകൃത്യങ്ങൾ മതചൈതന്യവും ദൈവവിശ്വാസവുമില്ലാത്ത നാടാകെ എന്തിനു പെരുമ്പറയടിക്കണം. ഒരു മഹാ വീരനായി ലോകം നമിക്കുന്നതിനായി ആശ്രമത്തിലേക്കു വന്നിട്ട്, ഇടവകക്കാർക്കു താനൊരു പരിഹാസവിഷയമായിത്തീരണമെന്നാണോ? എന്താണ് ഈ ആബട്ട് പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം?"

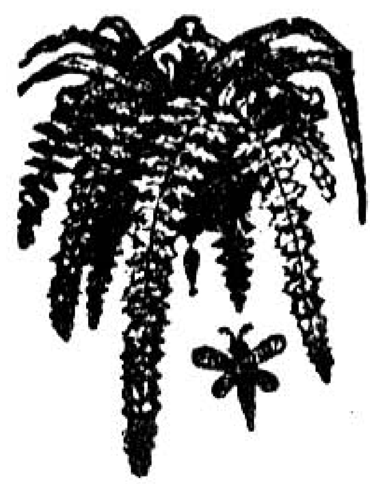
പെട്ടെന്ന് ജോവാക്കിം ആലോചനയിൽനിന്നു വിരമിച്ചു. വേറൊരാശയം അവന്റെ മനസ്സിലുദിച്ചു. അവൻ അട്ടഹസിച്ചു. "ഹാ അങ്ങനെയാണോ? എനിക്കതിനുള്ള ധൈര്യമില്ലെന്നായിരിക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരം. ആകട്ടെ, എന്നാൽ ഞാൻ കാണിച്ചുകൊടുക്കാം!"

വേഗത്തിൽ മുറിക്കുള്ളിൽ കടന്നു. പേനായും കടലാസും കൈയിലെടുത്തു. ധൃതിയിൽ എഴുതി— പണത്തിനായുള്ള യാചന!

അതവന്റെ ഹൃദയത്തെ പൊളിച്ചുകളഞ്ഞു. ആ പൊട്ടലോടെ വളരെ വികാസവും അതിനുണ്ടായി. ആ വിനീതാഭ്യർത്ഥന ദുരഹങ്കാരത്തള്ളലിന്റെ ചൈതന്യത്തിലാണ് ചെയ്യപ്പെട്ടതെങ്കിലും വളരെ ഫലങ്ങളെ അതുളവാക്കി. ഇവിടെയാണ് യഥാർത്ഥ പരിവർത്തനം ബ്രദർ ജോവാക്കിമിലാരംഭിക്കുന്നത്. ഇവിടംമുതലാണ് ദൈവത്തിന്റെ ആളായി അവൻ പകരുവാൻ തുടങ്ങുന്നത്. വർഷങ്ങൾ കടന്നുപോകുന്നതോടൊന്നിച്ച് പ

ല ഭൂതകാലസംഭവങ്ങളും ജോവാക്കിമിന്റെ മനസ്സിൽനിന്ന മാഞ്ഞുപോയെങ്കിലും തന്നെക്കൊണ്ടു "ഭിക്ഷയാചിപ്പിച്ച" ആ രംഗം അവൻ ഒരിക്കലും മറന്നില്ല.

തീർച്ചയായും ആശ്രമശ്രേഷ്ഠൻ വീട്ടുകാരയച്ചുകൊടുത്ത ആ പണം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുകയില്ല. വികൃതിയായ ജോണി സുകൃതിയായ ജോവാക്കിമായി എങ്ങനെ വളർന്നുവരുന്നുവെന്ന് കാണിച്ച് ഒരു എഴുത്തും ആ പണത്തോടൊന്നിച്ച് ജോവാക്കിമിന്റെ വീട്ടുകാർക്ക അദ്ദേഹം അയച്ചിരിക്കണം. ആ ആദ്ധ്യാത്മികപിതാവും ലൗകികപിതാവും ഉള്ളുതുറന്ന് അതിൽ ആമോദിച്ചിരിക്കണം. എന്നാൽ ജോവാക്കിം അതിന്ന് സഹിച്ച ചിലവോ? അതു ദൈവത്തിനും ബ്രദർ ജോവാക്കിനുമേ അറിഞ്ഞുകൂട. എന്തായാലും ആ പാത്രങ്ങൾ അങ്ങനെ ഉടഞ്ഞതു ഒരു നഷ്ടമല്ലായെന്ന് പിന്നീട കാണാം.

IX

ഹൃദയവിശാലത

ആ സംഭവം കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നീട് കുശിനിയിൽ കയറുവാൻതന്നെ ജോവാക്കിമിനു ഭയമാണ്. ആ പാത്രങ്ങളോടൊന്നിച്ച് അന്നാണല്ലൊ അവൻെറ ഹൃദയവും ആദ്യമായി ഉടഞ്ഞത്. അധികതാമസം വേണ്ടിവന്നില്ലാ ജോവാക്കിം അവിടെവെച്ചുതന്നെ വീണ്ടുമൊരു അത്യാഹിതത്തിൽ പെട്ടു. ഉണക്കിറച്ചികൊണ്ടുള്ള ഒരുതരം അപ്പം പാകപ്പെടുത്തുവാനുള്ള നിർദ്ദേശം അവനു ലഭിച്ചു. വളരെ സാവധാനത്തിലും സൂക്ഷിച്ചും ചെയ്യുവാനാണ് നിർദ്ദേശം. അക്ഷരംപ്രതി അതവൻ അനുസരിച്ചു. ആ അപ്പം മൂനാലു ദിവസം അടുപ്പത്തുതന്നെ ഇരുന്നുപോയി! സാവധാനത്തിൽ ചെയ്യുവാൻ പറഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടല്ല അങ്ങനെ സംഭവിച്ചത്. പാവം അക്കാര്യം തീരെ മറന്നുപോയായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒന്ന് അടുപ്പത്തു പാകപ്പെടുത്തുവാൻ വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ചിന്തതന്നെ അവനുണ്ടായില്ല. മൂനാലു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷമാണ് അ

ത്തെപ്പററി ഓർമ്മയുണ്ടാവുക. ഇങ്ങനെയുള്ള അപൂർവ്വാവസരങ്ങളിലെ ആ കശിനി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നവെന്നുള്ളതായിരുന്ന മറവിക്കുണ്ടായ മറെറാരു കാരണം. മററാരും അവിടെ കടന്നുചെല്ലാറുമില്ലായിരുന്നു. എങ്ങനെയായാലും 'ഉണക്കിറച്ചിയപ്പം' കരിക്കട്ടയായി. അതുകൊണ്ടങ്ങ് ജോവാക്കിം ആബട്ടിൻെറ മുമ്പിൽ ചെല്ലണം! കരിഞ്ഞു കറുത്തു കരിക്കട്ടയായ അതിലേക്ക ആബട്ടിൻെറ കണ്ണുകൾ പതിഞ്ഞു. കരിഞ്ഞുപോയ ആ അപ്പക്കഷണങ്ങൾ നിറച്ച പാത്രവുമേന്തി, അപരാധിയെപ്പോലെ ആബട്ടിൻെറ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തിനില്ക്കുന്ന ജോവാക്കിം എളിമപ്പെട്ടതലിൻെറ ഒരു സജീവ ചിത്രമായിരുന്നു! ഓ, അതൊരു വലിയ ഹൃദയതാഴ്ചതന്നെയായിരുന്നു.

"എന്താണിത്?" ആബട്ട ചോദിച്ചു.

"ഉണക്കിറച്ചികൊണ്ടുള്ള അപ്പം" വിനീതമായ മറുപടി.

"അങ്ങനെ തോന്നുന്നില്ലല്ലൊ" ആബട്ട ഗർജ്ജിച്ചു.

"അതു കരിഞ്ഞുപോയി" ജൊവാക്കിം പിറുപിറുത്തു.

"ഉം, താൻതന്നെ ഭക്ഷിക്കൂ" ആബട്ട ഗൗരവത്തോടെ ആജ്ഞാപിച്ചു. ജോവാക്കിം ഒന്നും പറയുന്നില്ല. ആബട്ടിൻെറ മുഖത്തേക്ക ഒന്നു നോക്കി. പിന്നിട്ട് ആ പാത്രത്തിലേക്കും. വീണ്ടും ആ കണ്ണുകൾ ആബട്ടിൻെറ മുഖത്തേക്കതന്നെ പതിഞ്ഞു. ദയനീയത നിറഞ്ഞ ആ നോട്ടം! ഒരു നിമിഷം അങ്ങനെ നിന്ന ശേഷം മുട്ടിന്മേൽനിന്നെഴുന്നേററു. ആബട്ടിനെ വന്ദിച്ചശേഷം കടിച്ചമർത്തിയ ചുണ്ടുകളുടെയിടയിലൂടെ ഒരു

തരത്തിൽ അവൻ പറഞ്ഞുവിട്ടു. “ഉവ്വ്, പിതാവേ.” ജോവാക്കിം മുറിവിട്ടു പുറത്തേക്കിറങ്ങി.

ആ പാത്രവും വഹിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഓരോ കാലടിയിലും “താൻതന്നെ ഭക്ഷിക്കൂ! താൻതന്നെ ഭക്ഷിക്കൂ!” എന്ന ശബ്ദമാണ് അവൻെറ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ പ്രതിധ്വനിക്കുന്നത്. കുശിനിയിൽകടന്ന് പാത്രം മേശപ്പുറത്തു വെച്ചശേഷം ഒരു കഷണം കരിഞ്ഞ അപ്പം കയ്യിലെടുത്തു. “താൻതന്നെ ഭക്ഷിക്കൂ!” “എന്ത്, ഇതാണോ ഞാൻ ഭക്ഷിക്കേണ്ടത്?” അവനാകപ്പാടെ ക്ഷോഭിക്കാൻ തുടങ്ങി. പൊടുന്നനവെ കാര്യം അവനു മനസ്സിലായി. പെട്ടെന്നു കരിഞ്ഞ ആ അപ്പക്കഷണം പാത്രത്തിലേക്കുതന്നെ ഇട്ടു. വളരെ ശാന്തമായി തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു: “അതേ, ആബട്ടിൻെറ വിചാരം ഇതു ഭക്ഷിക്കുവാൻ എനിക്കു വഹിയാ എന്നായിരിക്കും. എന്നാൽ കണ്ടുകൊള്ളട്ടെ!” ഉടനെ പോയി വിളമ്പുകാരനോട് അവൻ ഏർപ്പാടുചെയ്തു എന്നും തൻെറ ഭക്ഷണത്തോടൊന്നിച്ച് അതിൽനിന്നു കുറെ കരിഞ്ഞ അപ്പവുംകൂടി വിളമ്പണമെന്ന്.

അതെങ്ങനെ അവൻ തിന്നെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അവനുമറിഞ്ഞുകൂടാ. ആറുമാസംകൊണ്ടാണ് അതു മുഴുവൻ അവൻ ഉള്ളിലാക്കിയത്. എന്നാലും ആബട്ടിൻെറ ആജ്ഞയെ അക്ഷരംപ്രതി നിറവേററി. അതിലൊരുകഷണംപോലും നഷ്ടപ്പെടുത്തിയില്ല. എന്താണതിൻെറ ഫലം. ഹൃദയവിശാലത!

ഞാൻ വിശദമാക്കാം. പെട്ടെന്നുള്ള കോപാവേശംകൊണ്ടൊരു തീരുമാനം ചെയ്താൽ ആറുമാസക്കാലം മുഴുവൻ അതിൽതന്നെ നില്ക്കാൻ വളരെ വിഷമമാണ്. ആദ്യദിവസങ്ങളിൽ വാശിക്ക് ആ കരിഞ്ഞ മാംസക്കഷണങ്ങൾ കുറെ ജോവാക്കിം ഭക്ഷിച്ചു. “ഈ

ഉഛിഷ്ടം ഭക്ഷിക്കുന്നതു് എത്രയോ നിന്ദ്യമാണു്! ആബട്ടിന്റെ പല്ലിനിടക്കൊന്നും ഈ കരിക്കട്ട പിടിക്കുന്നില്ല. ഈ വൃത്തികെട്ട സാധനം ഭക്ഷിക്കുവാനുള്ള വിഷമം അദ്ദേഹത്തിനറിഞ്ഞുകൂടാ" സഹിക്കുവാനാവാത്ത ദ്വേഷ്യമാകുന്നതിനുമുമ്പു് വേറൊരുകാര്യം ജോവാക്കിവിനു മനസ്സിലായി. ആ ചാരവും കരിയും കലർത്തി ഭക്ഷണം മോശമാക്കുന്നതുകൊണ്ടു വലിയ ഹൃദയവിശാലത തനിക്കു ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്നു്. "ഇതു വെറും ഭ്രാന്തല്ലേ?" എന്നു് ഈ ആറുമാസത്തിനുള്ളിൽ ഒരു നൂറുവട്ടം അവൻ തന്നത്താൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. കുറെ ചിന്തിച്ചശേഷം ഒടുവിൽ തന്നത്താൻ ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കും "ഇതു വെറും ഭ്രാന്തൊന്നും അല്ല. ഞാൻ ആബട്ടിനോടു ഗുസ്തി നടത്തുകയല്ല, അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിക്കുവാൻ പഠിക്കുകയാണു്. അതൊരു സുകൃതമാണു്. ഒരു മനുഷ്യനെയല്ല, ആബട്ടിനെയല്ല. ഡോം ബെനഡിക്റ്റു് ബേർജ്ജറെ അല്ല, പ്രത്യുത ദൈവത്തെ തന്നെയാണു് അതുമൂലം ഞാൻ അനുസരിക്കുന്നതു്." ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഓരോ കട്ടക്കരിയും അവൻ ഭക്ഷിക്കും, ഒരിക്കലും മറക്കുവാനാവാത്ത ആ "അപ്പ"ത്തിൽനിന്നു്.

ജോവാക്കിം ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞുവരികയാണു്. ആബട്ട നൽകിയ ആ പ്രശ്നത്തിന്റെ ഉത്തരം അവസാനം കണ്ടുപിടിച്ച ആ പ്രവൃത്തിയിൽ അവൻ ആരംഭിച്ചു. ക്രിസ്തുവിനെപ്പററി ജോവാക്കിം വളരെ കൂടുതലായി ചിന്തിച്ചു. സാങ്കേതികാത്ഥത്തിൻ, പ്രായശ്ചിത്താനുഷ്ഠാനങ്ങളെല്ലാം ഒരുതരം ഔഷധപ്രയോഗങ്ങളാണു്. അവ നമ്മുടെ സഹോദരനെ ഇരുത്തി ചിന്തിപ്പിച്ചു. അവയോടൊന്നിച്ചു കൊന്തയും കുരിശിന്റെ വഴിയും; അവ അവന്റെ ഹൃദയത്തെ വളരെ വ്യാപകമാക്കി.

ജോവാക്കിമിനെ ഇവ എത്രയധികമായി ശുദ്ധീകരിച്ചുവോ അത്രയധികം അവനെ യേശുവിനോടും മറിയത്തോടും അടുപ്പിച്ചു ഹൃദയത്തെ വികസിപ്പിച്ചു.

ആർക്കും വിശുദ്ധിയിലേക്ക ഒററച്ചാട്ടത്തിന കയറിപ്പററാൻ ഒക്കുകയില്ല. ആറുമാസക്കാലം മുഴുവൻ ആ 'വൃത്തികെട്ട കരിക്കട്ടകൾ' ഭക്ഷിച്ചിട്ടും വിശുദ്ധിയുടെ ഉന്നത ശൃംഗത്തിലേക്കെങ്ങും അവൻ എത്തിയിട്ടില്ല. ആർക്കും വിശുദ്ധിയിലേക്ക പെട്ടെന്ന കടന്നുപറവാൻ ഒരിക്കലും കഴിയുന്നില്ല. ഉയരത്തിൽ ചെല്ലുന്നതിന മുമ്പ് പലപ്രാവശ്യം കാൽ വഴുതി താഴെവീഴും. മനുഷ്യൻ എന്നും മനുഷ്യനാണ്. ജോവാക്കിമും വീണു. പലപ്രാവശ്യം താഴെ പതിച്ചു. ആ വീഴ്ച, താൻ ബലഹീനനായ വെറും മനുഷ്യനാണെന്ന് അവനെ ബോധ്യമാക്കി. വീണിടത്തുനിന്നും പിടച്ചെഴുന്നേററ് വീണ്ടും കയറി. അങ്ങനെ താനൊരു സന്യാസിയാണെന്ന് അവൻ കാണിച്ചു. വികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ച് ആത്മസംയമനം പാലിക്കാതെ, കൂടുതൽ ക്ഷമാശീലവും ശാന്തതയും സമ്പാദിക്കാതെ ക്രിസ്തുവിൻെറ അരൂപിയിൽ ഉയരുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന് ജോവാക്കിം മനസ്സിലാക്കി.

ഇതാണ് ആ സന്ദർഭം. കായികമായി മുഴുത്ത ആളൊന്നുമല്ല ജോവാക്കിം. വലിയ ആരോഗ്യവും ശക്തിയും ഉണ്ടെന്ന് പറയുവാൻ തരമില്ല. എന്നാലും വെടിപ്പും ചൊടിപ്പും ഉള്ള ഒരു 'ചുണക്കുട്ടി'യാണ്. പലപ്പോഴും വൃത്തിഹീനന്മാരും അലസന്മാരും ആയിരിക്കും കൂട്ടവേലക്കാർ. അപ്പോളവന ദേഷ്യം വരും. ഉദരംഭരികളായ ആ അലസസന്യാസികളെ കാണുന്നതുതന്നെ അവന വെറുപ്പാണ്. കാരണംകൂടാതെ ഒരുകാര്യവും സംഭവിക്കുകയില്ല. വെടിമരുന്നിൽ എവിടെനിന്നെങ്കിലും ഒരു തീപ്പൊരി വന്നുവീണാൽമതി, അ

ളുടനെ പൊട്ടിത്തെറിക്കും. അങ്ങനെയിരിക്കെ, ചില രുടെ വൃത്തികേടുകൾ, വേറെ ചിലരുടെ മടി, മററു ചി ലരുടെ കഴിവില്ലായ്മ ഇതൊക്കെ കണ്ടാൽ ജോവാക്കി മിനു ദ്വേഷ്യം വരാതിരിക്കുമോ? പല ദിവസത്തെ അനുഭവമായപ്പോൾ അവനു കൂടുതൽ ദ്വേഷ്യമായി. തന്റെ സ്വഭാവത്തിനു ചില തരക്കേടുകളൊക്കെ ഉ ണ്ടെന്നു് അവനുതന്നെയറിയാം. അതിനെ നന്നാ ക്കാൻ അവൻ ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിച്ചുവരികയുമാ ണു്. സാഹചര്യങ്ങൾ അവനിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊ ണ്ടിരുന്നു.

ശാന്തശീലരും ത്യാഗസമ്പന്നരും സുശിക്ഷിതരും ആയ സന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ നടുവിൽ തന്നെ വ സിച്ചാലും പ്രകൃതിസഹജമായ സ്വഭാവദൂഷ്യങ്ങൾ ചി ലപ്പോഴെങ്കിലും വെളിക്കുവരാതിരിക്കുകയില്ല. അതു ജോവാക്കിമിനു ബോധ്യമായി. ദിവ്യകാരുണ്യസ്ഥിത നായ ആ പരാപരശക്തിയുടെ സാന്നിധ്യമാണു് അവി ടെ ജോവാക്കിമിനെ ഏററവും കൂടുതലായി സ്പർശിച്ച തു്. ഈ ദൈവസാന്നിധ്യചിന്തയും ഭക്തജനസംസ ർഗ്ഗവും അവനെ ശാന്തശീലനാക്കിക്കൊണ്ടുവരികയാണു്. പലപ്പോഴും ആ പഴയ സ്വഭാവത്തിലേക്കു കാൽ വഴു തി വീഴും. എന്നാലും ഉടനെതന്നെ അതിൽനിന്നവൻ പിടച്ചെഴുന്നേല്ക്കും. ആ എഴുന്നേല്ക്കലാണു് ഇവിടെ കാര്യമായിട്ടുള്ളതു്!.

1888-ാം വർഷമായപ്പോഴേക്കും ജോവാക്കിമിനു സന്തോഷമായി. ആത്മസംയമനം സമ്പാദിക്കുവാൻ അശ്രാന്തയത്നം ചെയ്തുവരികയായിരുന്നല്ലോ. അക്കാ ര്യത്തിൽ ഏതാണ്ടൊരു ഉറച്ചനില കരഗതമായിപ്പോ യെന്നു് പാവം വിചാരിച്ചു. അനേകം ആഴ്ചകളായി

ഇപ്പോളവനാരോടും ക്ഷോഭിക്കാറില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള വിചാരങ്ങളോടെ ഉല്ലാസഭരിതനായി നില്ക്കുമ്പോളാണ് ആബട്ട് അവനെ വിളിച്ചത്. ഡോം ബെനഡിക്റ്റ് തളർവാതരോഗബാധിതനായി, വലതുകരമൊഴിച്ച് ശരീരം മുഴുവൻ തളന്നിരിക്കുകയായിരുന്നു. ജോവാക്കിമിനെ വിളിച്ചത് അദ്ദേഹത്തിനൊരു ഉപകാരം ചെയ്യുവാനാണ്. തൻെറ മുഖം ക്ഷൗരം ചെയ്യുവാൻ ആബട്ട് ജോവാക്കിമിനോട് പറഞ്ഞു. ആ സഹോദരൻ സന്തോഷത്തോടെ സമ്മതിച്ചു. കുറെനാളായി ആരോടും യാതൊരു അക്ഷമതയും കാണിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള ആത്മസംതൃപ്തിയോടെയാണ് ആബട്ടിൻെറ മുഖത്ത് അവൻ സോപ്പ് തേക്കുന്നത്.

ഡോം ബെനഡിക്റ്റിൻെറ ഉദ്ദേശ്യം വേറെയാണ്; മുഖം വടിപ്പിക്കുകയല്ല മുഖ്യോദ്ദേശ്യം. അദ്ദേഹത്തിനു അവനുമായിട്ടു സംസാരിക്കണം. അവശതയിലാണെങ്കിലും നമ്മുടെ സഹോദരനെ 'ഒന്നു ശരിപ്പെടുത്താ'നാണ് ആ ഉദ്യമം. ജോവാക്കിമിനു തന്നെപ്പററി അറിയാവുന്നതിൽ കൂടുതൽ ആബട്ടിനു അവനെപ്പററി അറിവുണ്ട്. കുറെയൊക്കെ 'മിടുക്കനാ'യിപ്പോയിയെന്നു അവനിപ്പോൾ അഹങ്കാരം കയറിയിട്ടുണ്ട്. ആ ഗർവ്വത്തെ ഉൻമൂലനാശം ചെയ്യുവാനാണ് ആബട്ടിൻെറ അപ്പോഴത്തെ സംരംഭം.

ജോവാക്കിം തേച്ചു കത്തിക്കു നല്ലപോലെ മൂച്ചുകൂട്ടി. വളരെ ഉത്സാഹത്തോടും സന്തോഷത്തോടും കൂടിയാണ് പണി. "സഹോദരാ" ആബട്ടു പറഞ്ഞു. "നല്ല വൃത്തിയായി വടിക്കണം, മനസ്സിലായോ;"

അതു കേട്ടപ്പോൾ അല്പമൊന്ന് അന്ധാളിച്ചെങ്കിലും അവൻ യാതൊന്നും പുറത്തു കാണിച്ചില്ല. വള

രെ വിനയത്തോടെ, ആബട്ടിനെ സമീപിച്ചു മുഖംവടി ആരംഭിച്ചു.

"കൊള്ളാം" ആബട്ട തുടർന്നു. "വളരെ നന്നായിരിക്കണം മുഖം വടിക്കുന്നതു്." ഓരോ വടിക്കും ആബട്ട ഓരോ കുററങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കും. സുകൃതത്തിൽ വളരെ പുരോഗമിച്ചെന്നു് കരുതിപ്പോയ പാവം അതുകേട്ട വിയത്തു. ആബട്ട തുടരുകയാണു് "താൻ വളരെ അഹങ്കാരിയാണു്. ഇനി എപ്പോഴാണു് താൻ എളിമ പഠിക്കുവാൻ പോകുന്നതു്? തന്റെ ആ വൃത്തികെട്ട സ്വഭാവം തന്റെ ഉള്ളിലുള്ള ദുഷിച്ച അഹങ്കാരത്തിന്റെ ബഹിർഗമനം മാത്രമാണു്."

ജോവാക്കിം വാ പൊളിച്ചുപോയി. ആബട്ടിന്റെ ഓരോ വാക്കും അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ തറച്ചു കയറുന്നുണ്ടു്. മുഖം പകുതിപോലും വടിച്ചുതീർന്നില്ല. ഹൃദയത്തിന്റെ തുടിപ്പും തലയുടെ പുകച്ചിലും വല്ലാതെയായി. അവന്റെ ഉള്ളിൽ വിപ്ലവാഗ്നി ജ്വലിച്ചു. "എത്ര മര്യാദകെട്ടവനാണു് ഈ ആബട്ടു്. അതു മാത്രമോ? അബദ്ധവും അസത്യവും ഇങ്ങനെ പുലമ്പുവാൻ ഇയ്യാൾക്കു ലജ്ജയില്ലേ?" അവൻ വിചാരിച്ചു. അതു വാസ്തവമാണു്. നേരുപറഞ്ഞാൽ ജോവാക്കിമിൽ യാതൊരു കുററവുമില്ല. യാതൊരു ദാക്ഷിണ്യവും കൂടാതെയാണു് കുറെ നാളായിട്ടു് അവൻ തന്റെ സ്വഭാവത്തെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. കുറെക്കാലമായിട്ടു് ആർക്കും അവനെപ്പററി പരാതി ഇല്ലായിരുന്നു. അതൊന്നും ആബട്ട നോക്കിയില്ല. ശകാരവർഷം മുറയ്ക്കു തുടന്നു, അതും മര്യാദയുടെ സീമയെ കവച്ചുവെച്ചും. ജോവാക്കിം അതു മനസ്സിലാക്കാതിരുന്നില്ല. "ആരാണു് അഹങ്കാരമില്ലാത്തവൻ. എല്ലാവർക്കും അഹങ്കാരം ഉണ്ടു്. ആർക്കും ആരോടും

പറയാം എളിമ അഭ്യസിക്കുവാൻ. എളിമയുടെ പൂർണ്ണതയിൽ ഒരു മനുഷ്യനും എത്തിയിട്ടില്ല." അവൻ ആത്മഗതം ചെയ്തു.

ഇടതുവശം മുഖം വടി തീർന്നു. ഇനിയുള്ളതു വലതുവശമാണ്. അതു വടിക്കാനായി അവൻ അങ്ങോട്ടുനീങ്ങി. അവൻെറ ഉള്ളിൽ തിളച്ചുമറിയുന്ന വിപ്ലവവികാരങ്ങൾ മുഖത്തു നോക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ ആബട്ടു ഗ്രഹിച്ചേനേ. പല്ലു കടിച്ചുപിടിച്ച് അവയെ പുറത്തു വിടാതെ ഭയങ്കരമായ നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടെ അവൻ ഉള്ളിലൊതുക്കുകയായിരുന്നു. പാവം ആബട്ട്! അതു വല്ലതുമുണ്ടോ അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി.

കൈവിറയ്ക്കാതെ ഒരു തരത്തിൽ അവൻ മുഖം വടിച്ചുതീർത്തുവെന്നു പറയാം. അപ്പോഴാണ് ഏതോ ഒരു ന്യൂനതയെപ്പററി ഗൗരവപൂർവ്വം താക്കീതു കൊടുക്കുവാൻ ആബട്ടു കരമുയർത്തിയതു്. അദ്ദേഹത്തിനു വലതുകൈ മാത്രമെ സ്വാധീനമുള്ളു. ജോവാക്കിമിൻെറ മൂക്കിനുനേരെ ചൂണ്ടുവാനായി ഉയർത്തിയകരം യദൃച്ഛയാ അവൻെറ താടിയേൽതട്ടി. ഒരുപക്ഷേ അവൻെറ താടിയേൽ അതു തട്ടിയില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ വലിയ വിശേഷമൊന്നും ഉണ്ടാകാതെ കഴിഞ്ഞേനെ. ആ സ്പർശനത്തോടെ തടഞ്ഞുകെട്ടി നിറുത്തിയിരുന്ന വിപ്ലവവികാരങ്ങൾ അണ പൊട്ടി ഒന്നടങ്കം ബഹിർഗമിച്ചു. പൈശാചികവും രൂക്ഷവുമായ സ്വരത്തിൽ അവൻ അലറി "കൈതാഴ്ത്തിടുക. ഉം! കൈതാഴ്ത്തിടുക! അല്ലെങ്കിൽ തൻെറ കഴുത്തു ഞാൻ ഇപ്പോൾ കണ്ടിക്കും!!" കൈയും താഴ്ത്തിട്ട് ആലിലപോലെ വിറന്നു വിറച്ചുകൊണ്ടു ആബട്ടു അ

വൻെറ മുഖത്തേക്കുനോക്കി അനങ്ങാതെ ഇരുന്നു പോയി.

ഒരു നിമിഷംകൂടിനിന്നു, മുഖംവടി പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം തുവാലയും കുടഞ്ഞുകളഞ്ഞ്, കത്തിയും മേശപ്പുറത്തേക്കു ഇട്ടിട്ട് ജോവാക്കിം ആ മുറിയിൽനിന്നു ഇറങ്ങിപ്പോയി.

കതക് വലിയ ശബ്ദത്തോടെ വലിച്ചടച്ചിട്ടു പുറത്തേക്കിറങ്ങിയ ആ സഹോദരനെ കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ആബട്ടു കുറേനേരമിരുന്നു. അനന്തരം അദ്ദേഹം നെടുതായ ഒരു ദീർഘശ്വാസനം ചെയ്തു. "കൈ താഴ്ത്തിടുക" എന്നുള്ള ജോവാക്കിമിൻെറ ഭയങ്കരാജ്ഞ കേട്ടപ്പോൾ ഉള്ളിലൊതുക്കിയ ശ്വാസം അപ്പോഴാണ് പുറത്തുപോയതു്. തൻെറ നേരെ ഓങ്ങിക്കാണിച്ച മൂർച്ചയേറിയ ആ കത്തിയേയും അദ്ദേഹം ഒന്നുനോക്കി. ജോവാക്കിമിൻെറ ഭാവപ്പകർച്ച ഇതിനുമുമ്പ് പലപ്പോഴും അദ്ദേഹം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഭ്രാന്തിളകിയ ഒരു കൊലപാതകിയെപ്പോലെ ഇത്ര ഭയങ്കരനായി അവനെ ഇതിനു മുമ്പൊരിക്കലും അദ്ദേഹം കണ്ടിരുന്നില്ല.

ചിന്തയിലാണ്ട് ഉദ്ദേശം അരമണിക്കൂറോളം ആ ഇരിപ്പ് അദ്ദേഹം ഇരുന്നുകാണും. ഈ സമയംകൊണ്ട് പൊയ്പ്പോയ ധൈര്യവും മനഃസാന്നിദ്ധ്യവും അദ്ദേഹം വീണ്ടെടുത്തു. "സഹോദരാ, വളരെ വൃത്തിയായിട്ടു തന്നെ ചെയ്യണം" എന്നു തുടങ്ങി, കോപാവേശത്തോടും പൈശാചിക രൂക്ഷതയോടുംകൂടി ജോവാക്കിം കതക് വലിച്ചടച്ചിറങ്ങിപ്പോയവരെയുള്ള ഓരോ കാര്യങ്ങളേയുംപററി ആദ്യന്തം അദ്ദേഹം മനസ്സുകൊണ്ട് സൂക്ഷ്മപരീക്ഷണം നടത്തി. അവസാനം അറിയാതെ തന്നാത്താൻ മന്ദഹസിച്ചുപോയി. അവൻെറ ഹൃദയ

ത്തെ സ്പർശിക്കുകയല്ല, താനതിനെ ആലോചനരഹിതമായി പിളർക്കുകയാണ് പെട്ടെന്ന ചെയ്തുപോയതെന്നും കുററം വാസ്തവത്തിൽ തൻേറതാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന ബോദ്ധ്യമായി.

ആ അരമണിക്കൂർ സമയം മുഴുവൻ ഏകനായിട്ടാണ് അദ്ദേഹമവിടെ ഇരുന്നത്. അധികം കഴിഞ്ഞില്ല, കതകിൽ മൃദുലമായ ഒരു മുട്ടൽ. അധികാരദ്യോതകമോ അവകാശസൂചകമോ അല്ല. വിനീതവും ഭയസമന്വിതവുമായ ഒരു നേരിയ ശബ്ദംമാത്രം. ആഗതന അകത്തുവരാൻ ആബട്ട് അനുജ്ഞ നൽകി. അതു നമ്മുടെ ബ്ര. ജോവാക്കിം തന്നെയായിരുന്നു. അയാഠം അകത്തുകടന്ന്, ആബട്ടിൻെറ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി, ദീനനയനങ്ങളോടെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖത്തേക്കുനോക്കി. അവൻെറ കണ്ണുകഠം നിറഞ്ഞു പൊട്ടികരഞ്ഞുപോയി. സഗൽഗതം അവൻ ഉണത്തിച്ചു. "ബഹുമാനപ്പെട്ട പിതാവേ, ഞാൻ അത്യധികമായി ലജ്ജിക്കുകയും വ്യസനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എൻെറ സ്വഭാവം ...... എൻെറ അഹങ്കാരം .... ഭീകരരക്തം .. എന്നെ അന്ധനാക്കിയതാണ്. ഞാൻ വളരെ വ്യസനിക്കുന്നു ..... എന്നോടു ക്ഷമിച്ച് അവിടുന്ന പ്രായശ്ചിത്തം കല്പിക്കുമാറാകണം ......"

ഡോം ബെനഡിക്റ്റ് മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "സഹോദരാ, ഞാൻ താങ്കളോടു ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രായശ്ചിത്തമായിട്ടു നാളെ രാവിലെ ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കുക."

പിറേറദിവസം രാവിലെ ജോവാക്കിം ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിച്ചു. തൻെറ തെററിനെപ്പററിയുള്ള അപാരമായ ലജ്ജയും ആബട്ടിൻെറ ആ പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള അത്യധികമായ വിസ്മയവും അവൻ അ

പ്പോൾ ദൈവത്തോടുണർത്തിച്ചു. കഠിനമായ പ്രായശ്ചിത്തം നല്കേണ്ടതിനുപകരം അസാധാരണമായ ആത്മനൈർമ്മല്യം—ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശം നൽകിയതാണ് അവനെ വല്ലാതെ സ്പർശിച്ച വസ്തുത. ഡോം ബെനഡിക്ററല്ല, ദൈവമാണ് ഇതെല്ലാം ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതെന്നു് ജോവാക്കിം ഒട്ടും തന്നെ അപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കിയില്ല. തന്റെ ഉള്ളിൽ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്താണെന്നും അവനു മനസ്സിലായില്ല. കോപിച്ചതുകൊണ്ടു താൻ മനസ്താപപ്പെട്ടു; ആബട്ടു തന്റെ ഹൃദയത്തെ നിർദ്ദയം മഥിച്ചതുകൊണ്ട്, പിന്നീട് ദിവ്യകാരുണ്യംകൊണ്ടു അവൻ ആശ്വസിച്ചു. അത്രമാത്രമാണ് അവൻ മനസ്സിലാക്കിയതു്.

അസാധാരണ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയാണ് പലപ്പോഴും ദൈവതൃക്കരങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി. വിപ്ലവകാരിയും പ്രതികാരേച്ഛുവും ആക്കിക്കൊണ്ട് വിനീതനും ശാന്തനുമാക്കി ജോവാക്കിമിനെ പകത്തുന്നു; ദുരമൂത്ത ഗർവ്വത്തിലെത്തിച്ചുകൊണ്ട് എളിമപ്പെടുത്തുന്നു; അനുതാപത്തിന്റെ അത്യുച്ചിയിലേക്കു ആനയിക്കുന്നതിനു കോപവെറി ഏററി നഖശിഖാന്തം തുള്ളിക്കുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തിനുള്ളിൽ ഒരിക്കൽ മാത്രമാണ് ജോവാക്കിം കരഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. കത്തി കഴുത്തിനുനേരെ ഓങ്ങിക്കാണിച്ചു് ആബട്ടിനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നതിനെ തുടന്നു്. എന്നാൽ ഇതിനുമുമ്പ് ആന്തരികമായി അനേകവട്ടം അവനു കരഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഓരോ ക്ഷോഭപ്രകടനത്തിനും ശേഷം അവന്റെ മനസ്സ് ക്ലേശിച്ചു കേഴും. എന്നാൽ ഈ ക്ലേശാസ്വാസ്ഥ്യങ്ങൾ പലപ്പോഴും അടുത്ത വികാരക്ഷോഭത്തിനു മാററുകൂട്ടുന്നതായിട്ടാണ് കണ്ടിട്ടുള്ളതു്. ഈ പ്രാരംഭഘട്ടങ്ങളിൽ ആ സാധുസഹോ

ദരൻ എന്തുമാത്രം പീഡയാണ് ആന്തരികമായി അനുഭവിച്ചതു്! സ്വശക്തിയിൽ കണക്കററ് ശരണം വെച്ചാലുള്ള അനുഭവമെന്തെന്ന് ഇതുമൂലം അവൻ നന്നായിപഠിച്ചു. സാംസനെപ്പോലെ ആത്മധൈര്യവും തൻേറടവുമുണ്ടെന്ന വ്യാമോഹിക്കുന്നതു് മിഥ്യയാണെന്നുള്ള നിഗമനത്തിൽ അതവനെ എത്തിച്ചു. അതേ, നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായ രീതിയിലാണ് ദൈവകരങ്ങൾ അവൻെറ ശുദ്ധീകരണത്തിനു പ്രവത്തിച്ചതെങ്കിലും അതേററവും ഫലപ്രദമായിരുന്നു.

1890-ൽ ദൈവം അവനെ മറെറാരുവഴിക്ക് ആക്രമിച്ചു. അവൻെറ ഹൃദയത്തെ വിനീതവും വിശാലവുമാക്കി പവിത്രീകരിക്കുവാൻ മരണത്തെത്തന്നെ അവൻെറ മുമ്പിൽ പ്രയോഗിച്ചു. ജനുവരി 26-ാം തീയതി അവൻെറ വത്സലപിതാവിനെ നിത്യസമ്മാനത്തിനായി അവിടുന്നു വിളിച്ചു. ഗത് സെമ്മനി ആശ്രമത്തിൽ കിടന്നാണ് അദ്ദേഹം മരിച്ചതു്. അവിടമാണ് തൻെറ അന്ത്യകാലം ചെലവഴിക്കുവാനായി അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നതു്. അവിടെ ഒരു ആശ്രമസഹോദരനായി ചേന്നു. വ്രതവാഗ്ദാനങ്ങളും സന്ന്യാസവസ്ത്രവുമൊഴിച്ചുള്ള മറെറല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും അവിടത്തെ ഒരു സന്ന്യാസിയെപ്പോലെ ജീവിച്ചുപോന്നു. ജോവാക്കിമിൻെറ പിതാവിനെ ഗത് സെമ്മനി ആശ്രമത്തിലാണ് സംസ്കരിച്ചതു്. ശുഭ്രവസ്ത്രധാരികളായ വൈദികസഹോദരന്മാർ ദിവ്യഗീതങ്ങൾ ആലപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, ഗത് സെമ്മനി ആശ്രമസിമിത്തേരിയിൽ തയ്യാർ ചെയ്തിരുന്ന ശവക്കല്ലറയിൽ ഒരു ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സഹോദരനെയെന്നോണം, തൻെറ പിതാവിൻെറ മൃതദേഹത്തെ സംസ്കരിക്കുന്നതു് ജോവാക്കിം സന്തോഷത്തോടും സങ്കടത്തോടുംകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു.

പിതാവിൻെറ ശവകടീരത്തിന മുകളിൽ നാട്ടിയ മരക്കരിശിൻെറ സമീപത്തു് ജോവാക്കിം വികാരനിർഭരനായി നിന്നുപോയി. അവിടെവെച്ചു് അവനു് വ്യക്തമായി, "ഒരു കാര്യം മാത്രമാണു് ആവശ്യ"മെന്നു്. ക്രമ്പൽക്കൂട്ടിയിരുന്ന ആ പുതുമണ്ണു മററൊന്നിനേക്കാൾ ദൈവചിന്തയിലേക്ക അവൻെറ ഹൃദയത്തെ പ്രചോദിപ്പിച്ചു. പലപ്പോഴും അവിടെ വന്നിരുന്ന അവൻ ധ്യാനിക്കും, പ്രാർത്ഥിക്കും. മരണത്തിൻെറ പശ്ചാത്തലത്തിലാണു് ജീവിതത്തെപ്പററി അവൻ ചിന്തിക്കുന്നതു്. തൻെറ ജീവിതശിഷ്ടത്തിൻെറ പ്രാധാന്യത്തെപ്പററി ഒരു പുതിയ വെളിവു് അതവനു പ്രദാനവുംചെയ്തു.

ഇതുകൊണ്ടും ദൈവം ജോവാക്കിമിനെ വിട്ടില്ല. വീണ്ടും അവിടുന്നവനെ പിടിച്ചു. 1890-ാം വർഷം, വസന്തവും വേനലും കടന്നു് ശരത്തിലേക്ക കടക്കവാൻ പോവുകയാണു്, അപ്പോൾ മരണം രണ്ടാമതും ജോവാക്കിമിൻെറ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഇത്തവണ അവൻെറ ആദ്ധ്യാത്മികപിതാവിനെയാണു് അതു തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതു്.

ഈ മരണമാണു് ജോവാക്കിമിനു യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനം പൂർണ്ണമായി പ്രദാനംചെയ്യുന്നതു്. തണുത്തു മരവിച്ച ആ മൃതദേഹം—ഡോം ബെനഡിക്റ്റ്—മൂകമായ ഭാഷയിൽ മുമ്പെങ്ങും കാണിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അപരിമേയ വാത്സല്യത്തോടെ ജോവാക്കിമിനു അന്ത്യസന്ദേശം നൽകി. "ദൈവത്തിനുവേണ്ടി! ദൈവത്തിനുവേണ്ടി! എല്ലാം ദൈവത്തിനുവേണ്ടി!!" ജോവാക്കിമിൻെറ ഹൃദയത്തെ ആ അന്ത്യസന്ദേശം ഇളക്കിമറിക്കുന്നതായിതോന്നി. ഡോം ബെനഡിക്ററ് പഠിപ്പിച്ച സകല പാഠങ്ങളും—ഗേററുകൽ തൂമ്പായുമായി കാത്തുനിന്നതുമുതൽ കത്തി ഓങ്ങിക്കാണിച്ചതുൾപ്പെടെയുള്ള

സകല സംഭവങ്ങളും നൂതനമായ ഒരു ശക്തിയോടെ അവൻെറ ബോധത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. വേദസാക്ഷിത്വത്തോടടുത്ത യാതനയാണ് ആ ട്രെയിനിംഗിൽ നിന്നവൻ സഹിച്ചത്. അവസാനത്തെ തൂമ്പാമണ്ണും ഇട്ട് മരക്കുരിശെടുത്തു ആ കുമ്പൽമണ്ണിൻെറ മുകളിൽ വെച്ചപ്പോൾ, തൻെറ ആദ്ധ്യാത്മികപിതാവിനെ, മാർഗ്ഗദർശിയെ, ദൈവം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയുള്ള തൻെറ രക്ഷകനെയാണ് ആ മൺകൂമ്പാരം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് ജോവാക്കിം മനസ്സിലാക്കി.

ഫ്രാൻസിസ് തോമസ് ഒൺ പാടിയിട്ടുണ്ട്. "നിലത്തു വീണഴിയുന്ന വിത്തു വൃക്ഷങ്ങളെ മുളപ്പിക്കുന്നു. മണ്ണിൽ വീഴുന്ന ജലകണങ്ങൾ സസ്യശ്യാമളമായ പുൽത്തകിടികളെ ഉല്ലാദിപ്പിക്കുന്നു. ഒന്നു നശിക്കാതെ മറെറാന്നു ജനിക്കുന്നില്ല. ഒന്നു ജീവിക്കാതെ മറെറാന്നു നശിക്കുന്നുമില്ല." ഡോം ബെനഡിക്ററ് മരിച്ചു. ഉടനെ 'വിശുദ്ധനായ ജോവാക്കിം' ജനിച്ചു. അതേ, അന്നാണ് സുകൃതവാനായ ജോവാക്കിം പൂർണ്ണമായി ജാതനാകുന്നത്. നിത്യത്വത്തിലേക്കുള്ള മുഖവുരയാണ് സമയമെന്നു ആ മരണം കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

ഇപ്പോൾ മുതൽ ജീവിതം, മരണം, സമയം നിത്യത്വം, മനുഷ്യൻ ദൈവം ഇവയെയെല്ലാം ഒരു പ്രത്യേക കണ്ണാടിയിലൂടെയാണ് ജോവാക്കിം കാണുന്നത്. അവ ഓരോന്നും അവൻെറ വ്യക്തിത്വത്തോട് അവഗാഢം ബന്ധപ്പെട്ട ഗൗരവപ്രശ്നങ്ങളായിത്തീർന്നു. അവൻെറ പരിവർത്തനം പൂർണ്ണമായി. ഇപ്പോൾ ഓരോന്നിനും അവൻ കല്പിക്കുന്ന വില ഒന്നു വേറെയാണ്. വിനാഴികമുതൽ വത്സരവട്ടംവരെയും അഭിവാദ്യം മുതൽ വയലുകളുടെ മേൽനോട്ടംവരേയും കുരിശുവരക്കുന്നതുമുതൽ ദിവ്യബലിയിലെ മഹാ രഹസ്യങ്ങൾ

വരെയും ഉള്ള സകലവും അതിലുൾപ്പെടുന്നു. ഒന്നും നിസ്സാരമല്ല. നിത്യതത്തോട് ഗാഢബന്ധമുള്ളതാണ് എല്ലാം. ഈ ലോകത്തിലെ യാതൊന്നും സാരമില്ല. അതെല്ലാം കടന്നുപോകും. എന്നാലും എല്ലാം വളരെ പരിഗണനാർഹമാണ്. എല്ലാം ദൈവസ്തുതിക്കായിട്ടുള്ളതാണ്. ഓരോന്നും തമ്മിലുള്ള പരസ്പര ബന്ധവും അവയ്ക്കു ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധവും ആ സഹോദരൻ കണ്ടു.

അവൻെറ മാനസാന്തരം പൂർത്തിയായി. ചില തീരുമാനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അവൻെറ മുമ്പിലുണ്ട്. "ആരിൽ നിന്നും കിട്ടാനല്ല, എല്ലാവർക്കും കൊടുക്കുവാനാണ്" അതിലൊരു നിശ്ചയം. "ജീവിതം സ്തുതിക്കാനാണ്, അല്ലാതെ സുഖിക്കാനല്ല." "സ്വാർത്ഥതാല്പര്യത്തിനായിട്ടുള്ള ദിവസം വ്യർത്ഥമാണ്. നിത്യതയിൽ അതു നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കും." "ദൈവത്തിനായി വിനിയോഗിക്കുന്ന ഓരോ നിമിഷവും തിരിച്ചു നൽകപ്പെടും. അവ സ്വർഗ്ഗീയ ഗണങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ എന്നന്നേക്കും ജീവിക്കും."

ഏകാന്തത സ്നേഹത്തെ ജനിപ്പിച്ചു. രണ്ടു പിതാക്കന്മാരും മരിച്ചപ്പോൾ ജോവാക്കിമിൻെറ ഹൃദയം ശൂന്യമായി. ദൈവസ്നേഹം ആ ശൂന്യതയെ നിറച്ചു. ഇപ്പോൾ ആ ഹൃദയത്തിൽ കത്തിക്കാളുന്നതു് "പിതാക്കന്മാരുടെ പിതാവിനോടുള്ള സ്നേഹാഗ്നിയാണ്."

X

സ്നേഹസല്ലാപം

1890 മുതൽ ജോവാക്കിമിനു "പിതാവ്" എന്ന പദത്തിന്റെ ആസ്വാദ്യത ഒന്നു വേറെയാണ്. ഒരു പിതാവിന് എന്തുമാത്രം പൊറുക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന് അവൻ തന്റെ പിതാവിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കി. ഒരു പിതാവിന്റെ ക്ഷമ എത്രയുണ്ടെന്നും അവനറിഞ്ഞു. ഒരു പുകയിലശാലയെ ദഹിപ്പിച്ചു; ഒരു വാററുശാലയെ വെണ്ണീറാക്കി; സമ്പാദ്യം മുഴുവൻ കടക്കാർക്കു വീതിക്കേണ്ടിവന്നു. അന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം പകുതി മരിച്ചതാണ്; എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം ക്ഷമിച്ചു. പിതാവിൽനിന്നുള്ള അനുഭവംകൊണ്ടവൻ പഠിച്ചു, പിതൃഹൃദയത്തിന്റെ പുത്രവാത്സല്യവും ത്യാഗസന്നദ്ധതയും എത്ര അപാരമാണെന്ന്. ഒരു ആധ്യാത്മികപിതാവിനു എങ്ങനെ സ്നേഹിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഡോം ബെനഡിക്ററിൽ നിന്നവൻ കണ്ടറിഞ്ഞു.

അങ്ങനെ "ഞങ്ങളുടെ പിതാവേ" യെന്നുള്ളതു പ്രാർത്ഥനയായി. ആ പ്രാർത്ഥന ദൈവത്തോടുള്ള അവ

ൻെറ സ്നേഹസല്ലാപമായി. ജോവാക്കിമിന്ന ചെറുപ്പ കാലങ്ങളിൽ പ്രാൎത്ഥന പരിശുദ്ധവും ഭക്തിദായകവും ആനന്ദകരവുമായിരുന്നു. യുവാവായപ്പോഴേക്കും അതെല്ലാം പോയി. 'പറിപ്പും മിടുക്കും' ഉണ്ടായപ്പോൾ, ദൈവവും പ്രാൎത്ഥനയുമൊക്കെ മാററിവെച്ചു. ദൈവത്തെ ഹൃദയത്തിൻെറ ഒരു മൂലയിലേക്ക മാററി ഇരുത്തി. അവിടെനിന്നും അവിടുത്തെ വീണ്ടും ഹൃദയമദ്ധ്യത്തിലേക്ക മാററി ഇരുത്തണമെങ്കിൽ, ചില കട്ടത്ത കൈകൾ എടുത്തു പെരുമാറണം. മരണാപകടമൊ, ഭയങ്കര വ്യാധികളോ, അസഹ്യങ്ങളായ അത്യാഹിതങ്ങളൊ ഒക്കെ വേണ്ടിവന്നേക്കും. അപ്പോൾ പ്രാൎത്ഥന, ദീനാഭ്യൎത്ഥനയായി മാറും. ഇപ്പോൾ ജോവാക്കിം വീണ്ടും ചെറുപ്പകാലങ്ങളിലെ പ്രാൎത്ഥനമാധുരിയെ ആസ്വദിക്കാനാരംഭിച്ചു. അവന്ന വീണ്ടും ചെറുപ്പമായി. ചെറുപ്പകാലത്തിലെ ഹൃദയവും മനസ്സും വിശ്വാസവും വീണ്ടും അവന്ന കരഗതമായി. ദൈവത്തിലേക്കുള്ള സ്വാഭാവികാകൎഷണം വീണ്ടും ശക്തിപ്പെട്ടു. പ്രാൎത്ഥന ആസ്വാദ്യതമമായി. അതു ആരാധനയുടേയും സ്തുതിയുടേയും ഭക്തിയുടേയും നന്ദി പറച്ചിലിൻേറയും ചൈതന്യമുൾക്കൊണ്ടു.

ദൈവത്തെ ജോവാക്കിം അടുത്തറിഞ്ഞുവെന്നു പറയുമ്പോൾ, ദൈവശാസ്ത്രകാരന്മാരുടേയൊ തത്വശാസ്ത്രകാരന്മാരുടേയോ രീതിയിലുള്ള അറിവല്ല അവന്ന ലഭിച്ചതു്. ദൈവികസത്തയെ സമൎത്ഥിക്കുന്ന തത്വശാസ്ത്രമോ ആ സനാതനമൂൎത്തിയുടെ ഗുണവിശേഷങ്ങളെ സ്ഥാപിക്കുന്ന ദൈവശാസ്ത്രമൊ ഒന്നും അവൻ ഗൌനിച്ചില്ലാ. പ്രത്യുത നന്മയെ സ്നേഹിക്കുന്നവനും തിന്മയെ ദ്വേഷിക്കുന്നവനും, നല്ലവരെ പ്രതി സമ്മാനിക്കുന്നവനും ദുഷ്ടന്മാരെ ശിക്ഷിക്കുന്നവനും, നമ്മുടെ സുഖാസുഖങ്ങളിൽ പങ്കുകാരാകുന്നവനും, മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ സദാ സന്നി

ഹിതനമായിരിക്കുന്ന ദൈവത്തെ അറിയുന്നതിനുള്ള ഒരു മനഃശാസ്ത്രമുണ്ട്; അതുവഴിയാണു അവൻ ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞതു. ദുഃഖിതരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നവനും സന്തോഷിക്കുന്നവരോടുകൂടി സന്തോഷിക്കുന്നവനും എല്ലാവക്കും നന്മചെയ്യുന്നവനുമായ ആ ദൈവത്തെയാണു് അവൻ ഗ്രഹിച്ചതു്. ദീർഘശാന്തതയും കരുണയും നീതിയും ഉള്ള, സവ്വും ക്ഷമിക്കുന്നവനായ മിശിഹായുടെ ആ വത്സലപിതാവിനെ അവൻ സമീപിച്ചു. അവിടുന്നു സജീവ വ്യക്തിത്വമുള്ളവനും മനുഷ്യരോട് അടുത്തു സഹവസിക്കുന്നവനുമായ സ്നേഹതാതനാണു്.

ഇതാണു് ജോവാക്കിമിനെ ഒരു യഥാൎത്ഥ സന്യാസിയാക്കിയതു്; അതായതു് ദൈവത്തോടു ഗാഢഗാഢം ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയാക്കിയതു്. ഇപ്പോൾ ജോവാക്കിം സദാസമയവും പ്രാൎത്ഥനയിൽതന്നെയാണു്. പിതാവിനോടു പുത്രൻ സംസാരിക്കുന്നതുപോലെ അവൻ ദൈവത്തോടു പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നു. നോക്കുന്നിടത്തെല്ലാം ദൈവികചൈതന്യം ദർശിക്കുന്നു. കളകളശബ്ദത്തോടെ സമന്ദം ചലിക്കുന്ന നീൎച്ചാലുകളുടേയും മന്ദസമീരണ സ്പർശനത്താൽ മൎമ്മരവം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന കരിയിലകളുടേയും പുറകിൽ ദൈവത്തെ കാണുന്നു. അതേ ആ സഹോദരൻ ദൈവത്തെ അറിയുവാൻ തുടങ്ങി.

എപ്രിൽമാസത്തിൽ മനോഹരകുസുമങ്ങൾ മോഹനപരിമളം പരത്തിക്കൊണ്ടു വിരിയുമെങ്കിലും മധുരനിഷ്യന്ദികളായ പക്വഫലങ്ങൾ അതിൽനിന്നും പുറത്തുവരാൻ നാം പിന്നേയും കാത്തിരിക്കണം. ആഗസ്റ്റ് വരേയോ സെപ്റ്റംബറും കഴിഞ്ഞു് ചിലപ്പോൾ ഒക്ടോബർവരേയോ, അതിൽനിന്നും പഴുത്തുവിളഞ്ഞ

ആപ്പിൾപഴങ്ങൾ പറിച്ചെടുക്കുവാൻ കാത്തിരിക്കേണ്ടിവരും. അതുപോലെതന്നെയാണ് ജോവാക്കിമിന്റെയും സ്നേഹം. 1890-ൽ അതു സുഗന്ധനിർത്സോരണികളെ പരിസരങ്ങളിലേക്കു പ്രസരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വികസിതകുസുമംപോലെയായിരുന്നു. അതിനിയും ആവേശപരമായ പ്രേമാത്തിയായി, പ്രണയഭ്രാന്തായിത്തീന്നിട്ടില്ലാ. ദൈവകരങ്ങളുടെ പ്രവത്തനം സാവധാനമാണെങ്കിലും ഫലം സുനിശ്ചിതമാണ്.

ജോവാക്കിം വളരെയധികം മാറിപ്പോയി. ഹൃദയത്തിനു ആഴവും മനസ്സിനു ക്രമ്മയും മനസ്സാക്ഷിക്കു കൂടുതൽ ചൈതന്യവും മൃദുത്വവും ദൈവത്തെസംബന്ധിച്ചുണ്ടായി. ആന്തരികമായ ഈ വ്യതിയാനങ്ങളുടെയെല്ലാം പ്രതിഫലനം പുറമെ കാണപ്പെട്ടു. അഗ്നിപവ്വതം മുഴുവനായി കെട്ടുപോയിട്ടില്ല. എന്നിരുന്നാലും ഗത് സെമ്മനി കോളേജിലെ പ്രീഫെക്ററായി നിയമിക്കത്തക്കവണ്ണം ആ അഗ്നിപവ്വതം അത്രയധികം ശാന്തമായിപ്പോയി.

ഗത് സെമിനി കോളേജ് ഇന്നു നിലവിലില്ല. ട്രാപ്പിസ്ററുകൾ അതിനെ ഒരു കോളേജായി പരിഗണിച്ചിരുന്നില്ല. കാരണം, ആ സന്ന്യാസികൾ ധ്യാനജീവിതക്കാരാണ്, അല്ലാതെ കോളേജ് പ്രൊഫസ്സറന്മാരല്ല. ചില കോളേജ് പ്രൊഫസ്സറന്മാക്കു ധ്യാനജീവിതക്കാരാകാൻ സാധിക്കുമെങ്കിലും ധ്യാനജീവിതക്കാരെ അധ്യാപകവൃത്തിക്കു അയക്കുവാൻ അവർക്കു സമ്മതമില്ല. അതു അവരുടെ ധ്യാനജീവിതത്തിനും കോളേജിന്റെ കാര്യക്ഷമതയ്ക്കും പററിയതല്ല. ഉദ്ദേശ്യം 100 കൊല്ലങ്ങൾക്കപ്പുറത്തു് അവർ ആദ്യമായി കെൻറുക്കിയിൽ വന്നപ്പോൾ, അവിടത്തെ ജനങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസദാരിദ്ര്യം കണ്ടതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെയൊരു സ്ഥാപനം

ആരംഭിച്ചതു പാവപ്പെട്ട കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രം. കാലങ്ങൾ കടന്നുപോയതോടൊപ്പം സ്കൂളും വലുതായി; കുട്ടികളുടെ എണ്ണവും വർദ്ധിച്ചു. പാവപ്പെട്ടവരല്ലാത്തവരും അവിടെ പഠിക്കുവാൻതുടങ്ങി. ജോവാക്കിമിനെ പ്രീഫെക്ററായി നിയമിച്ചപ്പോൾ സകലവിധ സംവിധാനങ്ങളും ഗവർമ്മെൻറംഗീകരണവും ഉള്ള ഒന്നാംതരം ഒരു കോളേജായിരുന്നു അത്. 1912-ൽ അതിനു തീപിടിച്ചു. ആ അവസരം ഉപയോഗിച്ച് അന്നത്തെ ഭരണാധികാരിയായിരുന്ന ആബട്ട് ആ സ്ഥാപനം നിർത്തിക്കളഞ്ഞു. കോളേജ് നിറുത്താൻ സഭാശ്രേഷ്ഠനായതുമുതലേ ഒരു സന്ദർഭം നോക്കി പാർത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥികളും കോളേജ് മിത്രങ്ങളും ഉദാരമായ സംഭാവനകൾ അയച്ചുകൊണ്ട് ആ സ്ഥാപനത്തെ പുനഃസ്ഥാപിക്കുവാൻ അപേക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ ട്രാപ്പിസ്ററുകൾ, അദ്ധ്യാപകരല്ല, വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്താൻ, എന്നൊരു കുറിപ്പോടെ ആ പണമെല്ലാം കൃതജ്ഞതാസമന്വിതം ആബട്ട് തിരിച്ചയച്ചു. 1851-നു ശേഷം ഗത് സെമിനി പരിസരങ്ങളിൽ ഒന്നാംകിടയിലുള്ള ധാരാളം വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടായി. അതുകൊണ്ട് ഗത് സെമിനി കോളേജിൻെറ ആവശ്യം പരിഹൃതമായിരുന്നു.

1891-ൽ കോളേജ് അഭിവൃദ്ധിയുടെ മൂർദ്ധന്യത്തിലെത്തിയ അവസരത്തിലാണ് അവിടത്തെ കുട്ടികളെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ജോവാക്കിം നിയമിതനായത്. ഉന്നതഡിഗ്രിക്കുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾ താരതമ്യേന കുറവായിരുന്നു. അവർക്കു പ്രിഫെക്ററിൻെറ ആവശ്യവുമില്ല. എന്നാൽ ചെറുപ്പക്കാരായ സ്കൂൾകുട്ടികളുടെ സ്ഥിതി അതല്ല. അവരെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാൻ ഒന്ന

ല്ലാ പല പ്രിഫെക്റ്റുമാർതന്നെ ആവശ്യമാണ്. അങ്ങനെയുള്ള കുട്ടികളുടെ ഇടയിലാണ് ജോവാക്കിം നിയമിതനായത്. അവരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും ബഹളക്കാരും ചെപ്പാട്ടക്കാരുമായിരുന്നു. വലിയ നയചാതുരി കൂടാതെ അവരോടു പഴകിപ്പോകാൻ കഴിയുകയില്ല. ഇവിടെവെച്ചാണ് ആത്മസംയമനാഭ്യസനത്തിൽ സമഗ്രമായ പ്രാവീണ്യം ജോവാക്കിം സമ്പാദിക്കുന്നത്. ജോവാക്കിമിനെ കണ്ടഉടനെ കുട്ടികൾ ഒരു കാര്യം നോട്ടു ചെയ്തു: വികാരവും ഹൃദയവിശാലതയും ഉള്ള ഒരു മനുഷ്യനാണ് ഇദ്ദേഹം. അവർ പലപ്പോഴും മനഃപൂർവ്വം അദ്ദേഹത്തിൻെറ വികാരങ്ങളെ ഉത്തേജിപ്പിച്ച് അതിൽനിന്നു 'മുതലെ'ടുത്തു. ശിക്ഷണവും നിയന്ത്രണവും കൂടാതെ 'കാളകളിച്ചു'നടന്ന പല കുട്ടികളേയും അദ്ദേഹം ഒന്നാംതരം സ്വഭാവക്കാരാക്കിത്തീർത്തു.

സമയമുള്ളപ്പോഴൊക്കെ കെൻറുക്കിയിലേയും റെയോഗ്രാൻറിലേയും ആ പഴയപാട്ടുകൾ പാടികേൾപ്പിച്ച് അദ്ദേഹം കുട്ടികളെ വിനോദിപ്പിക്കും. അവർക്ക് അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് ആ സമരഗാനങ്ങളും പ്രേമഗാനങ്ങളും എത്ര കേട്ടാലും തൃപ്തിയാകയില്ല. വെറുതെയല്ല അവരുടെ അനുസരണയും ബഹുമാനവും അദ്ദേഹം ആർജ്ജിച്ചത്!

സ്നേഹിക്കാൻ കഴിവുള്ളതാണല്ലോ ജോവാക്കിമിൻെറ ഹൃദയം. അദ്ദേഹം കുട്ടികളെ ഉള്ളഴിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചു. കുട്ടികളും അദ്ദേഹത്തെ അതിയായി സ്നേഹിച്ചു. കോളേജിലാണ് താമസമെങ്കിലും ഭക്താനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കൊന്നും ഒരു കോട്ടവും വരുത്തിയില്ലാ.

വളരെ കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഡോം ബനഡിക്റ്റ് നിശ്ചയിച്ചുകൊടുത്ത മുറകളൊന്നും അദ്ദേഹം മുടക്കി

യിട്ടില്ല; കൃത്യമായി ചെയ്തുപോരുന്നുണ്ട്. കാനോൻ ജപത്തിനും മാതാവിനോടുള്ള ഒപ്പീസിനും പുറമെ വിയാസാക്രായും ജപമാലയും കണിശമായി എത്തിച്ചുപോന്നു. അതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി പിതാവായ ദൈവത്തോട് സ്നേഹബന്ധത്തിൽ മുറുകിയതുപോലെ മാതാവായ മറിയത്തേയും ജോവാക്കിം സ്നേഹിക്കാൻ തുടങ്ങി.

അതിൽ അതിശയിക്കാനൊന്നുമില്ല. പരിശുദ്ധ മറിയത്തെ അറിയാതെയും സ്നേഹിക്കാതെയും ട്രാപ്പിസ്റ്റാശ്രമത്തിൽ ജീവിക്കുക മിക്കവാറും അസാദ്ധ്യമാണ്. അവൾക്കായിട്ടാണ് ആ സന്യാസസമൂഹം പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. പ്രഭാതത്തിലുണർന്നാലുടൻ ആദ്യമുരുവിടുന്ന വാക്കുകളും രാത്രിയിലത്തെ അവസാനവാക്കുകളും മരിയകീർത്തനങ്ങളാണ്. ദിവസത്തിൽ ഏഴു പ്രാവശ്യംവീതം ജോവാക്കിം മരിയസ്തുതിക്കായി ഒപ്പീസുകൾ എത്തിക്കും. സംശയനിവൃത്തിക്കും വിഷമഘട്ടങ്ങളെ തരണംചെയ്യുന്നതിനും ഒരോമനക്കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ മാതൃസവിധത്തെ അവൻ ശരണംപ്രാപിക്കും.

അതാണ് "രാജകന്യകേ" പാടുമ്പോൾ ജോവാക്കിം ആനന്ദനിർവൃതിയിൽ ലയിച്ചുപോകുന്നതിന്റെ കാരണം; കൊന്തയോട് അതിരുകടന്ന മമത കാണിക്കുന്നത്.

ഇപ്പോൾ ജോവാക്കിമിനു 'സ്ലീവാപാത' ധ്യാനപരമായ ഒരു പ്രാർത്ഥനയല്ല, സജീവമായ ഒരു നാടകമായിത്തീർന്നു. ആ നാടകം ഏററവും വ്യക്തവും ഹൃദയസ്പർശകവുമായി അവൻ കണ്ടുതുടങ്ങി. അതിലെ പ്രധാന നടീനടന്മാർ അമലമനോഹരിയായ മറിയവും ദൈവസുതനായ ക്രിസ്തുവുമാണ്. അവന്റെ സ്രഷ്ടാവാണ് സഹോദരന്റെ വേഷത്തിൽ അവിടെ അഭിന

യിക്കുന്നതു്. അവൻെറ അമ്മയാണ് അതിലെ കഥാനായികയുടെ ഭാഗം വഹിക്കുന്നതു്.

വീട്ടിൽനിന്നു ഒളിച്ചോടിപ്പോയപ്പോൾ തൻെറ മാതാവു് അനുഭവിച്ച ഹൃദയവേദനയെപ്പററി ജോവാക്കിം ഓൎത്തു. അതുകൊണ്ടു് മറിയത്തിൻെറ കണ്ണീരും ദീൎഘനിശ്വാസങ്ങളും വേഗത്തിൽ അവനു മനസ്സിലായി. സ്ലീവാപ്പാതയുടെ നാലാമത്തെ സ്റ്റേഷൻ ജോവാക്കിമിനെ അത്യധികം വേദനിപ്പിക്കും. കാരണം അതിൻെറയെല്ലാം കാരണക്കാരൻ താനാണെന്നു് അവനു മനസ്സിലായി.

അങ്ങനെ ആ നാടകം തുടരും. അവൻ ഓരോ ദിവസവും സകല രംഗങ്ങളും ആദ്യന്തം കാണും. വഞ്ചനയേയും ഭീരുത്വത്തേയും മായിച്ചുകളയുവാൻ പീലാത്തോസു കൈ കഴുകിയ വെള്ളവും, പട്ടാളക്കാരൻെറ കുന്തം തിരുവിലാവിനെ നിൎദ്ദയം ഭേദിച്ചപ്പോൾ അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ട രക്തസങ്കിലമായ വെള്ളവും, തൻെറ ഓമനസുതൻെറ മൃതദേഹത്തെ മടിയിൽ കിടത്തി അവസാനമായി കഴുകിത്തുടയ്ക്കുന്നതിനു മറിയം ഉപയോഗിച്ച വെള്ളവും ജോവാക്കിം നോക്കിക്കണ്ടു. അവൻ അതെല്ലാം കണ്ടു, കേട്ടു; എല്ലാം അവനു മനസ്സിലായി. അതൊന്നും വെറുമൊരു അനുസ്മരണമോ ചരിത്രസംഭവമോ അല്ല; അനുദിനം ആവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സജീവമായ ശോകാത്മനാടകമാണു്. അതിൽ താൻ വഹിക്കുന്ന പാട്ടു് ലജ്ജാസമന്വിതം ജോവാക്കിം ഗ്രഹിച്ചു. ഇതെല്ലാം തനിക്കുവേണ്ടിയാണെന്നു് അവനു പൂൎണ്ണബോധ്യമായി.

"സ്നേഹം സ്നേഹത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നു"

നമ്മുടെ സഹോദരൻ ദിവ്യനാഥനോടുള്ള സ്നേഹവേഴ്ചയിൽ ലയിച്ചുപോയി. അതുകൊണ്ടു് ജോവാക്കിം

പ്രകൃതിസഹജമായവിധത്തിൽ ആ സ്നേഹപ്രകടനം നടത്തി. പെട്ടെന്നു ക്ഷുഭിതനായിത്തീരുകയാണല്ലോ അവന്റെ പ്രകൃതി. തനിക്കുവേണ്ടി ക്രിസ്തുനാഥൻ ഇത്രയൊക്കെ ചെയ്തെങ്കിൽ, ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും ചെയ്തേ അടങ്ങൂവെന്ന് ആന്തരികമായ ഉഗ്രദാർഷ്ട്യത്തോട് തീരുമാനം ചെയ്തു. സ്വാഭാവികമണ്ഡലത്തിലേപോലെതന്നെയാണ് ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളിലും ആ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഗതി. ദൈവത്തോടു 'മത്സരിക്കാനാണ്' ആ തീരുമാനം! ക്രിസ്തുനാഥനെ അവന്റെ സ്നേഹം കാണിച്ചുകൊടുക്കാനാണ് ആ സംരംഭം!!

ഫ്രഞ്ചുമിസ്റ്റിക്കായ ലെയോൺ ബ്ലോയ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു് "ദൈവം ഹൃദയകവാടത്തിൽ മുട്ടിക്കൊണ്ടു മനുഷ്യരോടു സദാ സ്നേഹഭിക്ഷ യാചിക്കുന്നു"വെന്ന്. ആ ട്രാപ്പിസ്റ്റ് മിസ്റ്റിക്ക് കണ്ടു, സ്നേഹഭിക്ഷ അഭ്യർത്ഥിച്ചുവന്ന ആ 'ദൈവികയാചകൻ' കുരിശിന്റെ അടിയിൽ മുഖം അടിച്ചു നിലത്തുവീണുകിടക്കുന്നതു്. ആ സ്നേഹഭിക്ഷുവിന്റെ മുമ്പിൽ ആത്മബലി അർപ്പിക്കുന്നതിനു ജോവാക്കിം വീരനിശ്ചയം ചെയ്തു.

"നാഥാ, അന്നു ഞാൻ അങ്ങയെ ക്രൂശിച്ചു. ഇപ്പോൾ അങ്ങേയുടെ മുറയാണ്; എന്നെ ക്രൂശിച്ചുകൊൾക. കുരിശു ഉണ്ടാക്കിക്കൊള്ളൂ; എന്നാൽ അതു അവിടത്തെ കുരിശുപോലെ ആയിരിക്കണം. വിന്നാഗിരിയും ഞാൻ കുടിച്ചുകൊള്ളാം; എന്നാൽ അതു് അവിടത്തെ സ്നേഹത്തിന്റെ വീഞ്ഞുമായി കലർത്തി തരണം. സർവ്വ വസ്ത്രങ്ങളും ഉരിഞ്ഞുമാററി നഗ്നനാക്കി എന്നെ അപഹസിച്ചുകൊൾക; എന്നാൽ അവിടത്തെ വരപ്രസാദവസ്ത്രംമാത്രം എടുത്തുകളയരുതു്. കുരിശിൽ കിടത്തി, കൈകാലുകൾ ആണിപ്പൊഴുതുകളിൽ എത്തുന്നതുവരേയും എന്നെ വലിക്കുന്നതിനും എനിക്കു സമ്മ

തമാണ്. ഇതാ, എന്റെ കൈകളും കാലുകളും ആണി അടിച്ചുകൊള്ളുക. എന്റെ നാഥാ, ആ വേദന എനിക്കാനന്ദമാണ്! കുരിശിൽ എന്നെ നാട്ടിനിറുത്തുക. മരിച്ചിട്ട് അതിൽനിന്ന് എന്നെ ഇറക്കിയാൽമതി. എന്നാൽ ആ നല്ല അമ്മയായ മറിയം എന്റെ അടുത്തു തന്നെ നിന്നുകൊള്ളട്ടെ. ആ കുന്തവും അതിന്റെ ജോലി, മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പായിതന്നെ എന്റെ വിലാവിൽ നടത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. നേരെ എന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കു കടന്നുകൊള്ളട്ടെ. എന്റെ നാഥാ, നേരെ ഹൃദയത്തിലേക്കു!"

ജോവാക്കിം പ്രണയഭ്രാന്തനായി, യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ദൈവത്തിലും അവിടുത്തെ മാതാവിലും സ്നേഹത്തിൽ ലയിച്ചുചേർന്നുപോയി. അവന്റെ മനസ്സും ബോധവും, ഓർമ്മയും വിചാരവും പിതാവായ ദൈവത്തിലും സഹോദരനായ ദൈവസുതനിലും മാതാവായ മറിയത്തിലും ആയിത്തീർന്നു. യഥാർത്ഥസ്നേഹത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന ഏററവും വലിയ ഉപാധിയിലൂടെയാണ് അതു ജോവാക്കിം വെളിപ്പെടുത്തിയതു്. പ്രവൃത്തിയിലൂടെ അവനതു പുറത്തു കാണിച്ചു. സ്നേഹത്തിന്റെ ഭാഷ അധരത്തിന്റേതല്ല, ഹൃദയത്തിന്റേതാണ്. ആ ഹൃദയഭാഷയെ വെളിക്കു പ്രകാശിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ ഇരിക്കും "ഞാൻ ദൈവത്തെ കാണിച്ചുകൊടുക്കാം. ക്രിസ്തുനാഥന്റെ സ്നേഹത്തെ പോലും ഞാൻ ജയിക്കും!" എന്നാൽ ഈ വെല്ലുവിളി അധരംകൊണ്ടല്ല, ജീവിതംകൊണ്ടാണ് അവൻ നടത്തിയതു്.

1894-ൽ കോളേജിൽനിന്നു മടങ്ങി ആശ്രമത്തിൽ വീണ്ടും പ്രവേശിച്ച് ഉഗ്രമായ ധ്യാനജീവിതത്തിൽ അവൻ നിമഗ്നനായി. ഇപ്പോഴും വേല ചെയ്യുന്നതു ക്ലേശ

മല്ല, സ്നേഹപ്രകടനമാണ്. കഠിനാദ്ധ്വാനം ക്രൂദാശയും ബലിയുമായി. ഇതെല്ലാംവഴി 'ദൈവമെ, അവിടുത്തെ ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നു" എന്നു തെളിയിക്കുവാൻ വെമ്പലടിക്കുകയാണ്. കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിലെ ഉദാസീനതയെക്കുറിച്ചു പരിതപിച്ചുകൊണ്ടു അതുംകൂടി പരിഹരിക്കാനാണ് നോക്കുന്നതു്. ആ സ്നേഹഭ്രാന്തന്റെ കരങ്ങൾ സദാ വേലയിലും ബോധം ദൈവത്തിലും ആയിത്തീൎന്നു.

വേല ചെയ്യുന്നതിലാണ് ഒരു തുണസഹോദരന്റെ വിശുദ്ധീകരണവും ധ്യാനവും നിലകൊള്ളുന്നതു്. ദൈവത്തിനു സമൎപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് വേല ആരംഭിക്കുന്നതു്. സകല കഴിവും ചെലുത്തി ദൈവത്തിനുവേണ്ടിയാണ് വേലചെയ്യുന്നതു്. ദൈവത്തിന്റെ സ്വരത്തെ അധികാരികളുടെ സ്വരത്തിലൂടെ ശ്രവിക്കുമ്പോഴാണ് വേല അവസാനിപ്പിക്കുന്നതു്. തുണസഹോദരന്മാർ വാസ്തവത്തിൽ വേല ചെയ്യുകയല്ല, കരചരണങ്ങൾകൊണ്ടു ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുകയും പ്രാൎത്ഥിക്കുകയുമാണ്. അധരങ്ങൾകൊണ്ടല്ല, കരങ്ങൾകൊണ്ടാണ് അവരുടെ പ്രാൎത്ഥനയധികവും. വേലക്കിടയിലാണ് അവർ കൊന്ത ജപിക്കുന്നതു്.

1894 മുതൽ ജോവാക്കിമിനു ആശ്രമത്തിലെ ഇതര അംഗങ്ങൾ കൂട്ടസന്ന്യാസികളെന്നതിനേക്കാൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഹോദരന്മാരും ക്രിസ്തു നൽകിയ സഹോദരന്മാരുമായി. വേലസമയത്തു് അലസമായും വൃത്തിഹീനമായും പെരുമാറുന്നവരോടു യാതൊരു അക്ഷമതയും കാണിക്കാതെ, യാതൊരു വികാരക്ഷോഭവും പ്രകടിപ്പിക്കാതെ, ആത്മനിയന്ത്രണം പാലിച്ചുകൊണ്ടു ജോവാക്കിം സ്നേഹപൂൎവ്വം വൎത്തിക്കുവാനാരംഭിച്ചു.

XI

ഹൃദയമുത്തു

എന്തിനേയും ജയിച്ചടക്കുന്നതിനുള്ള ജോവാക്കിമിന്റെ തന്റേടപ്രകൃതിയെ പെട്ടന്നു സുകൃതമാക്കിപ്പകർത്തുക വിഷമമായിരുന്നു. പ്രസാദവരംകൊണ്ടുമാത്രം മനുഷ്യപ്രകൃതി സുകൃതമാകയില്ലാ. ആ പ്രസാദവരത്തോടു മനുഷ്യന്റെ സഹകരണം ആവശ്യം ഉണ്ടായേതീരൂ.

ജോവാക്കിമിന്റെ ആത്മാവിൽ പ്രസാദവരം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വാസ്തവമാണതു്. എന്നാൽ ആ പ്രസാദവരത്തോടു സഹകരിച്ചു ജോവാക്കിമും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

1890 മുതൽ 1894 വരെ എത്ര പ്രാവശ്യമാണു് ജോവാക്കിം തന്റെ സ്വഭാവത്തെ കടിഞ്ഞാണിട്ടുനിർത്തുവാൻ പരമാവധി പരിശ്രമിക്കുന്നതു്. ആ കോപപ്രകൃതിയെ നിയന്ത്രിക്കാൻ എന്തുമാത്രം പാടുപെടുന്നു. ചില 'വിലക്ഷണപ്രകൃതക്കാരുമായി' ഇടപെടുമ്പോൾ

അറിയാതെ തിളച്ചുപൊങ്ങുന്ന "കെൻറുക്കിയൻ ചുട രക്ത"ത്തെ അമർത്തിനിർത്താൻ സാഹസികയത്നം തന്നെയാണ് അവൻ ചെയ്തത്! പ്രസാദവരം മാത്രംകൊണ്ടാണ് ഇതെല്ലാം ജോവാക്കിം സാധിച്ചതെന്നു ആരും പറയുകയില്ലാ. ദൈവം നൽകിയ അനുഗ്രഹത്തോട് ആത്മാർത്ഥമായി സഹകരിച്ചുകൊണ്ടു സ്വാകഴിവിൻെറ അങ്ങേ അററംവരെ പ്രയോഗിച്ചു. അതുകൊണ്ട് ജോവാക്കിം സുകൃതവാനായ ഒരു സന്യാസിയായി. വിശുദ്ധിയും നിത്യരക്ഷയും അലസന്മാക്കുള്ളതല്ല. അതിനു മനുഷ്യർ നന്നായി പ്രയത്നിക്കണം, ദൈവം നൽകുന്ന പരമ അനുഗ്രഹത്തോടു ഒട്ടിച്ചേർന്നു നിന്നുകൊണ്ട് സുകൃതശൃംഗത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നതിനു ജോവാക്കിം കഷ്ടപ്പെട്ടു അദ്ധ്വാനിച്ചു. ക്രിസ്തുനാഥൻെറ തനിപ്പകർപ്പായി തന്നെത്തന്നെ മാററാനാണ് അവൻെറ ഒരുക്കം. തൻെറ ഉഗ്രപ്രകൃതിയുടെ ദുഷ്യവശങ്ങളെ കടിഞ്ഞാണിട്ടു നിർദ്ദയം പിടിച്ചമർത്താൻ അവൻ മടിച്ചില്ലാ. ദുഷ്യപ്രകൃതികളെ തിരുത്തുന്നതോടൊപ്പം സുകൃതാഭ്യാസങ്ങളിൽ തഴങ്ങിവന്നു. സ്വാർത്ഥതാല്പര്യങ്ങളെ പലപ്പോഴും വിഗണിച്ചിട്ടു മററുള്ളവരുടെ കാര്യത്തിൽ എപ്പോഴും ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

പലക്കും അത്ഭുതംതോന്നി. ഏതു ആവശ്യത്തിലും അവരുടെ സഹായത്തിനു ഓടിയെത്തുന്ന പതിവ് പുതിയതൊന്നുമല്ലാ. എന്നാൽ സന്മനസ്സും സന്തോഷവും മനോഹരനിറം പരത്തിയ പുഞ്ചിരിയും ആ വദനത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചുതുടങ്ങിയത് ഒരു പുതിയ സംഗതിയായിരുന്നു. അതു മററുള്ളവരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകഷിച്ചു. വിശാലമനഃസ്ഥിതി അവൻെറ സ്വഭാവപ്രകൃതിയിൽ പെട്ടതാണ്. എന്നാൽ അനിഷ്ടകാര്യങ്ങളുമായി വന്നാലട്ടിയവരോട് ഔദാര്യവും മന്ദസ്മിതസ

മന്വിതമായ ക്ഷമയും അവൻെറ സ്വഭാവത്തിൽ പെട്ടതല്ലാ. അവയൊക്കെ പുതിയ സമ്പാദ്യങ്ങളാണ്. അതിലാണ് അവർ അത്ഭുതപ്പെട്ടത്.

ഒരു ട്രാപ്പിസ്റ്റിനു ഒരിക്കലും 8 മണിക്കൂർ തുടർച്ച്യയായി ഉറങ്ങാനൊക്കുകയില്ലാ. കൂടിയാൽ ആറോ ഏഴോ മണിക്കൂറാണ് ഉറക്കത്തിനു അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതും നിശ്ചിതസമയങ്ങളിൽ മാത്രം. എങ്കിലും കഠിനധ്യാനവും ഉപവാസവും ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഉറക്കം അവർക്കു അത്യാവശ്യമാണ്. എന്നാലും ആക്കെങ്കിലും സുഖക്കേട് പിടിപെട്ടാൽ ഉറക്കമിളച്ചിരുന്നു ആ സഹോദരനെ പരിചരിക്കുന്നതു മിക്കപ്പോഴും ജോവാക്കിം ആയിരിക്കും. അയാളെയാണ് എല്ലാവർക്കും ഇഷ്ടം. ഉറക്കമിളക്കാൻതക്ക ആരോഗ്യവും ത്യാഗസന്നദ്ധതയും ഉള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ലാ, രോഗിയെ പരിചരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന സൌമ്യതയും സന്തോഷവുംകൊണ്ടാണ്. രോഗിയുടെ ഏതു ദുശാഠ്യത്തിനും കോപത്തിൻെറയോ, ഈഷ്യയുടെയോ നിഴൽപോലും ആ മുഖത്തു വ്യാപിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. എല്ലാവരും വിസ്മയിക്കുകയാണ്. ആ മനുഷ്യനിൽ ഉണ്ടായ പരിവത്തനത്തെപ്പററി ആ മനുഷ്യൻ ഇതരസന്യാസികൾക്കു ആദർശയോഗ്യനായി മാറിപ്പോയി.

ഒരു ട്രാപ്പിസ്റ്റ് ആബട്ട് തൻെറ സഭാത്ഥികളുടെ യോഗ്യതകളായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു് ഫ്രാൻസീസ് പി. ലെബഫെ എന്ന ഈശോ സഭാ വൈദികൻെറ ഒരു പ്രാത്ഥനയിലെ ആശയങ്ങളാണ്.

“യുദ്ധകവചങ്ങളണിഞ്ഞ, ചങ്കുറപ്പുള്ള യോദ്ധാക്കളെ എൻെറ പക്കലേക്കു അയക്കുക. നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലെ ഏററവും സമത്ഥന്മാരെ, യോഗ്യന്മാരെ

മാത്രമെ ഞാൻ സ്വീകരിക്കു. അവരെ മാത്രമേ, "എൻെറ മക്കളെ"യെന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ മാറോടു ചേർത്തു് ആശ്ലേഷിക്കു. ഭീരുക്കളേയും ബലഹീനന്മാരേയും ഭോഷന്മാരേയും ഒന്നും എനിക്കുവേണ്ട. സിംഹത്തെപ്പോലെയുള്ള ധീരഹൃദയവും കുട്ടികളെപ്പോലെയുള്ള നിഷ്കളങ്ക വിശ്വാസവും ഉള്ള പുരുഷന്മാർ—അവരേയാണു് എനിക്കാവശ്യം."

അങ്ങനെയുള്ള ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു ബ്രദർ ജോവാക്കിം. അതുകൊണ്ടാണു് അവൻ അവസാനം കണ്ടുപിടിച്ചതു് ട്രാപ്പിസ്റ്റ് ജീവിതം നിർജ്ജീവമായ ഒരു വസ്തുതയല്ല, സജീവമായ ഒരു വ്യക്തിത്വമാണു്; ഒരു ജീവിതരീതിയല്ല, സ്നേഹമാണു് എന്നു്.

ഈ നൂതനാശയങ്ങളുടെ ആഗമനത്തോടെ അവൻെറ ഹൃദയം പിളന്നുപോയി. അതിൽനിന്നു പൊങ്ങിയ നീരാവി കണ്ണുകളിൽ തട്ടി കാഴ്ചയെ തടഞ്ഞു. അതിനുശേഷം അവിടെനിന്നും ഹൃദയമുത്തുകളായി അതു നിലംപതിച്ചു.—ജോവാക്കിം കരഞ്ഞു! സാധാരണ കണ്ണുനീരല്ല അതു്. കണ്ണുകളിൽനിന്നു മാത്രമല്ല അവയുടെ ഉല്പത്തി. ഹൃദയാഗാധത്തിൽനിന്നു പൊന്തി ഉയന്നതാണതു. കാരണം, സ്നേഹംകൊണ്ടാണു് അവൻ കരയുന്നതു്. ദൈവികനന്മയിൽ സംഭീതനായി, ട്രാപ്പിസ്റ്റ് ജീവിതത്തിൻെറ മഹിമാശയത്തിൽ ആകൃഷ്ടനായി, താൻ ദൈവത്തിനുവേണ്ടി വളരെയധികം ചെയ്യാനുണ്ടു് എന്ന കാഴ്ചയിൽ ഭയചകിതനായി, ദൈവം തന്നോടു പ്രണയബദ്ധനാണു് എന്നുള്ള ദർശനത്തിൽ പരിഭ്രാന്തനായി, അവൻ ആകപ്പാടെ ഉളകിപ്പോയി. അവനു പ്രവത്തിക്കാനുണ്ടു്. ആത്മനാഥനുവേണ്ടി വളരെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തുതീക്കാനുണ്ടു്. സ്നേഹത്തെ സ്നേഹംകൊണ്ടുതന്നെ വീട്ടണം. ദൈവത്തെപ്പോലും "കാ

ണിച്ചുകൊടുക്കണം!" അതാണ് അവൻെറ ഹൃദയം പിളരാനുള്ള കാരണം. സ്നേഹംകൊണ്ടതിൽ വലിയ പിളർപ്പുണ്ടായി. ജോവാക്കിം കരഞ്ഞു. ഹൃദയമുത്തു കാം അടർന്നു താഴെ പതിച്ചു.

അതൊരിക്കൽ മാത്രമെ സംഭവിച്ചുള്ളു വെങ്കിൽ സാരമില്ലായിരുന്നു. വികാരങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദം ഹൃദയത്തിൽ ശക്തിപ്പെട്ടപ്പോഴാണ് മനുഷ്യൻ കരയുന്നത്. തലനരച്ച മാതാപിതാക്കാം തങ്ങളുടെ മക്കാം വൈദികപട്ടമേൽക്കുന്നതുകണ്ടുകൊണ്ടു കരഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ ഉന്നതപദവി തീർച്ചയായും ദുഃഖകാരണമല്ല. വൃദ്ധന്മാരും ചെറുപ്പക്കാരുമൊക്കെ കരയാറുണ്ട്. തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുമക്കളുടെ പ്രഥമദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണത്തിൽ നിർമ്മലരായ അവരിലേക്ക് 'അതിനിർമ്മലൻ' ആദ്യമായി എഴുന്നെള്ളുന്ന ആ സന്ദർഭം തീർച്ചയായും ദുഃഖകാരണമല്ല. ഈ അപൂർവ്വാവസരങ്ങളുടെ ആസ്വാദ്യതയും ആനന്ദവും താങ്ങാൻ ഹൃദയത്തിനു ശക്തി പോരാതെ വരുമ്പോഴാണ് അശ്രുകണങ്ങളിലൂടെ ആ സന്തോഷം പുറത്തേക്കു ഒഴുകുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള കരച്ചിലാണ് ജോവാക്കിം പല പ്രാവശ്യം നടത്തിയത്. അതേ, ആനന്ദപ്രവാഹം ചിറപൊട്ടി പല പ്രാവശ്യം ഹൃദയത്തിൽനിന്നു പുറത്തേക്കു ഒഴുകി!

ഒരാണ്ടിൽ 29 പ്രാവശ്യം ഏതെങ്കിലും വൈദികൻ ആശ്രമദേവാലയത്തിൽ പ്രസംഗങ്ങാം നടത്തണമെന്ന് സിസ്റ്റേർസിയൻ സഭക്കാർക്ക് പൊതുനിയമമുണ്ട്. ഗത്സെമ്മനിയിൽ പ്രസംഗത്തിൻെറ പ്രാരംഭത്തിൽ മാതാവിനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് തുടങ്ങാറുപതിവ്. മാതാവിനോടുള്ള പ്രത്യേകാദരത്തിൻെറ ഒരടയാളമായിട്ടാണ് അങ്ങനെ ചെയ്യാറുള്ളത്. ആ അഭിവാദ്യം കേഠക്കുന്ന ഓരോ പ്രാവശ്യവും ജോവാക്കി

മിൻെറ കണ്ണുകൾ നിറയും. അശ്രുകണങ്ങൾ ധാരധാരയായി കവിൾത്തടങ്ങളിലൂടെ പ്രവഹിക്കും.

വലിയ നോമ്പിലെ വിശുദ്ധവാരത്തിൽ കത്താവിൻെറ പീഡാനുഭവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഏതെങ്കിലും പുസ്തകങ്ങളാണ് ഊട്ടുമുറിയിൽ വായിക്കാറുള്ളതു്. ചില സന്ന്യാസികളുടെ വായന വെറും സാധാരണവും മററു ചിലരുടേതു ഹൃദയസ്പർശകവും ആയിരിക്കും. തണുത്തു മരവിച്ച നിർജ്ജീവമായ വായനയും ഉണർവ്വും ഉത്തേജനവും നൽകുന്ന പ്രബുദ്ധമായ വായനയും അവിടെ നടക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ ജോവാക്കിമിന് എല്ലാം ഒന്നുപോലെയാണ്. ക്രിസ്തുനാഥൻെറ പേരു കേൾക്കുമ്പോഴേക്കും അവൻ കരഞ്ഞുതുടങ്ങും.

ഓരോ മാസാദ്യത്തെ ഞായറാഴ്ചയും പ്രത്യേകഉപദേശങ്ങൾ നല്കുന്ന ദിനമാണ്. ഉപദേശകൻ പ്രസംഗമദ്ധ്യേ ക്രിസ് തുവിൻേറയും മറിയത്തിൻേറയും പേരുകൾ പറയുന്നതു കേൾക്കുമ്പോഴേക്കും അവൻെറ കണ്ണുകളിൽ നിന്നു ജലകണങ്ങൾ മുത്തുമണികൾപോലെ തുരുതുരെ അടർന്നുവീഴാൻ തുടങ്ങും.

എന്തിനാണ് അവൻ ഇങ്ങനെ കരയുന്നതു്? അതിൻെറ കാരണം ഇതാണ്. പ്രണയം! പ്രണയഭ്രാന്തു്!! ക്രിസ്തുവിനോടും മറിയത്തിനോടും ഉള്ള സ്നേഹം അവരെപ്പററിയുള്ള ഒരു നേരിയ സൂചന എവിടെ നിന്നെങ്കിലും കേട്ടാൽമതി. പ്രണയവികാരങ്ങൾ അവൻെറ ഹൃദയത്തെ സന്തോഷത്തിൽ ഇളക്കി മറിക്കും; അവൻ കരയും. അതേ, സ്നേഹിക്കുന്നവക്കേ അറിഞ്ഞുകൂട്ടു സ്നേഹത്തിൻെറ ശക്തി! ഉപരിപ്ലവ ബുദ്ധികളും മന്ദഭക്തിക്കാരുമായ നമുക്കു ദൈവികസ്നേഹത്തെപ്പററി ശരിയായഗ്രാഹ്യമില്ല. ആ ദൈവികസ്നേഹത്തിൻേറയും മാതൃസ്നേഹത്തിൻേറയും ഉള്ളിലേക്കൊന്നും നാമാ

രും എത്തിനോക്കിട്ടില്ല. ജോവാക്കിമിനെപ്പോലെ ഈശോയുടെയും മറിയത്തിൻേറയും ഹൃദയത്തെ നാം മനസ്സിലാക്കീട്ടില്ല.

എന്നാൽ അവൻ മ്ലാനവദനനായിരുന്നില്ല; എപ്പോഴും കരയാറുമില്ല. നല്ല തമാശ്ശുകളും ഫലിതങ്ങളും ചിലപ്പോഴൊക്കെ പറയാറുണ്ട്. ഈ കാലത്താണ് അവനെ ആശ്രമത്തിലെ കാര്യവിചാരിപ്പുകാരനായി നിയമിച്ചത്. കാര്യവിചാരിപ്പുകാരൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആശ്രമവസ്തുക്കളുടെ അന്വേഷണം, സാധനങ്ങളുടെ കൊടുക്കൽ വാങ്ങൽ തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളുടെ ചുമതല വഹിക്കുന്ന ആളാണ്. തൽഫലമായി കച്ചവടക്കാരും കൃഷിക്കാരും, ജോലിക്കാരും മല്ലാളികളും എല്ലാമായി ഇടപെടേണ്ടതായി വന്നുകൂടി. എന്നാൽ അവരിലാരും ഒരിക്കലും മ്ലാനവദനരായി ജോവാക്കിമിൻെറ അടുക്കൽനിന്നു പിരിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒരു വിശുദ്ധനോടു സംസാരിക്കുകയും പെരുമാറുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെയുള്ള പ്രതീതിയും സന്തോഷവുമാണ് അവർക്ക എപ്പോഴും അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നത്.

ഒരിക്കൽ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. ജോവാക്കിമിൻെറ വത്സലസഹോദരി സാറാ കോറിനാലീ ഒരിക്കൽ അയാളെ സന്ദർശിച്ചു. ജോവാക്കിമിനു കുട്ടികളെ വളരെ താല്പര്യമായിരുന്നു, പ്രത്യേകിച്ചും അവളുടെ കുട്ടികളെ. സിസിലിയും മേരിയും അവളോടൊന്നിച്ചു അന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. കുട്ടികളെ തമാശുപറഞ്ഞു കുറെ നേരം സന്തോഷിപ്പിച്ചുശേഷം അവരെ തനിയെ വിട്ടിട്ടു ജോവാക്കിം സഹോദരിയോടു സംസാരിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. സിസിലി വളരെ അടക്കവും ഒതുക്കവും ഉള്ള ഒരു നല്ല കുഞ്ഞായിരുന്നു. മേരിയുടെ പ്രകൃതി അതല്ല. അവൾ ജോവാക്കിമിൻെറ തനി സാമ്പിളാണ്. അവൾക്ക്

ഈ പെരുമാററം അത്രപിടിച്ചില്ല. പ്രതിഷേധമായി അവരം ഓരോ വികൃതികരം കാട്ടാൻ ആരംഭിച്ചു.

ജോവാക്കിം ആകട്ടെ അവളുടെ അമ്മയാകട്ടെ അതു കണ്ടില്ല. സിസിലി അവളോടു വികൃതി കാണിക്കാതെ അടങ്ങിയിരിക്കുവാൻ ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ട്. അതൊന്നും മേരി വകവെച്ചില്ല. അവരം വികൃതി മുറയ്ക്കു തുടന്നു. ഉടനെ സിസിലി ഒരു വിദ്യകാണിച്ചു. ഹാന്നാൻ വെള്ളപ്പാത്രത്തിൽ കൈയ്യിട്ടു കുറെ വെള്ളംകോരി മേരിയുടെമേൽ തളിച്ചു. മേരിക്കതു സഹിച്ചില്ല. അവരം ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു. അപ്പോഴാണു ജോവാക്കിമും കോറിനായും തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നതു്.

"എന്താണതു്?" ജോവാക്കിം മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു. "സിസിലി, എന്താണതു്?" അമ്മ ചോദിച്ചു. സിസിലി കുറേക്കൂടി ഹാന്നാൻ വെള്ളം കോരി അവളുടെമേൽ തളിച്ചുകൊണ്ടു പറയുകയാണ് "ഞാൻ അവളിൽ നിന്നു പിശാചിനെ ഇറക്കുകയാണ്" ജോവാക്കിം പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി. അവൻ പിന്നീടു ആബട്ടിനോടും മററു പലരോടും ആ കഥ പറഞ്ഞു ചിരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അവൻെറ സഹോദരികളേയും അവരുടെ സന്ദർശനങ്ങളേയുംപററി പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ ഒരുകാര്യം ഓമ്മവരുന്നു. സെൻറ് ബർനാർഡിൻെറ ജീവചരിത്രത്തിൽ ഒരു സംഭവത്തെപ്പററി പറയുന്നുണ്ടു്. ക്ലെയർവാക്സിലെ ആ ആശ്രമ ശ്രേഷ്ഠൻ ഒരിക്കൽ തൻെറ സെക്രട്ടറിയെക്കൊണ്ടു ഒരെഴുത്തു പറഞ്ഞു കൊടുത്തു എഴുതിക്കുകയായിരുന്നു. രണ്ടുപേരും പുറത്താണു ഇരുന്നിരുന്നതു്. മഴ തകത്തടിച്ചു പെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു തുള്ളി വെള്ളംപോലും ആ എഴുത്തിൽ

പതിച്ചില്ല. എന്തുകൊണ്ടാണ് ബെർനാർഡിൻെറ കാര്യത്തിൽ ദൈവം ആ അത്ഭുതം പ്രവർത്തിച്ചത്? ദൈവത്തിൻെറ മുമ്പിൽ ബെർനാർഡ് എത്രയധികം വിശുദ്ധിയിൽ ഉയർന്ന ആളാണെന്നു കാണിക്കാനായിരിക്കുമോ?

എനിക്കും ഒരു കഥ പറയുവാനുണ്ട്. വേനൽക്കാലത്തിലെ ഒരു ചൂടുള്ള ദിവസം ജോവാക്കിമിൻെറ സഹോദരികളായ ക്ലാരയും കോറയുംകൂടി ഗത്സെമനിയിൽ വന്നു. കോറയുടെ കുഞ്ഞുമകൻ 'ലസ്റ്ററു'മുണ്ട് അവളുടെ കൈയിൽ. ഒരു വലിയ സുഖക്കേടിൽനിന്നു അവൻ കഷ്ടിച്ചു സ്വഖപ്പെട്ടതേയുള്ളൂ. രണ്ടുപേരും ഉച്ചകഴിഞ്ഞാണു പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ആബട്ടിനെ കണ്ടു് അവരോടൊന്നിച്ചു യാത്രചെയ്യുവാനുള്ള അനുവാദവും വാങ്ങി ജോവാക്കിമും പുറപ്പെട്ടു ആക്കൂട്ടത്തിൽ.

കോറയുടെ കൈയിൽ അവളുടെ കുഞ്ഞുമകനുമുണ്ട്. പെട്ടെന്നു മട്ടെല്ലാം മാറി. ആകാശം കറുത്തിരുണ്ടു. ഭയങ്കരമായ മഴയുടെ ലക്ഷണം കണ്ടുതുടങ്ങി. സഹോദരികളും ജോവാക്കിമും പരസ്പരം നോക്കി, അനന്തരം കുഞ്ഞിനേയും. അവർ വല്ലാതെ ഭയപ്പെട്ടു. മഴനനഞ്ഞാൽ ലസ്റ്ററിനു മരണം നിശ്ചയമാണ്. അവൻെറ കഠിനസുഖക്കേട്ട് കഷ്ടിച്ചു ഭേദമായിട്ടേ ഉള്ളൂ. കാര്യഗൗരവം ജോവാക്കിമിനു മനസ്സിലായി. പതിവുപോലെ ഉദാസീനമായമട്ടിൽ അവൻ അവരോടു പറഞ്ഞു. "വിഷമിക്കേണ്ട. കുഞ്ഞിനെ ഇങ്ങോട്ടുതന്നേച്ചു നങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഓടിക്കോ. നിങ്ങൾ നനയാതിരിക്കുകയില്ല."

പരിഭ്രാന്തയായിത്തീർന്ന അമ്മ മടിച്ചു. അവൻ കുട്ടിയെ അവളുടെ കൈയിൽനിന്നെടുത്തശേഷം ആശ്രമത്തിലേക്ക് ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടുപറഞ്ഞു. "ഓടിക്കോ

ളിൻ. ഞാനും ലസ്റ്ററും പുറകെ വന്നോക്കാം. അവൻ നനയുകയില്ല.”

ആ സ്ത്രീകൾ ഓടി. ജോവാക്കിം പറഞ്ഞതുപോലെ അവർ രണ്ടുപേരും നല്ലതുപോലെ നനഞ്ഞു. ആശ്രമത്തിലെത്തിയശേഷം ഭയന്നു വിളറിയ മുഖത്തോടെ, ജോവാക്കിം കുഞ്ഞിനേയുംകൊണ്ടുവരുന്നതുംനോക്കി ജനാലയ്ക്കൽ അക്ഷമരായി നില്ക്കുകയാണ്. പത്തുമിനിട്ടായിട്ടും കാണുന്നില്ല. അവർ വല്ലാതെ ഭയപ്പെട്ടു. അപ്പോഴേക്കും കുട്ടിയെയും എടുത്തുകൊണ്ടുള്ള ജോവാക്കിമിൻെറ ഉദാസീനമട്ടിലുള്ള വരവ് അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. ആ സാധുമാതാവ് വാവിട്ടുകരയുമെന്നുള്ള ദിക്കായി. ജോവാക്കിം വളരെ മന്ദഗതിയിലാണ് നടപ്പ്. അതവൻെറ മനഃപ്പൂർവ്വമായിരുന്നു. അവസാനം അവൻ അടുത്തെത്തി. സംഭ്രമത്തോടെ കതക് തള്ളിത്തുറന്ന് ഒററച്ചാട്ടത്തിന് അമ്മ ജോവാക്കിമിൻെറ അടുത്തെത്തി, കുട്ടിയെ തിരിച്ചെടുത്തു. ജോവാക്കിം ചിരിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കയാണ്.

“എൻെറ കുഞ്ഞുമോനെ” അവൾ കുട്ടിയെ ആശ്ലേഷിച്ചു. എന്നാൽ പെട്ടന്നവൾ നിറുത്തി. കുട്ടിയുടെ ഉടുപ്പുകളെ സ്പർശിച്ചുനോക്കി. കുട്ടിയുടെ ദേഹം മുഴവൻ സ്പർശിച്ചുനോക്കി. വീണ്ടും പരിശോധിച്ചു. സന്തോഷാതിരേകത്താൽ കരഞ്ഞുകൊണ്ടവൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “ജായ്ക്ക്, അവൻ ഒട്ടും നനഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലൊ!”

ജോവാക്കിം ചിരിച്ചുകൊണ്ടുപറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ സ്ത്രീകൾ എന്നെ ശല്യപ്പെടുത്തി. നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസം ഉണ്ടോ? തീർച്ചയായും അവൻ നനഞ്ഞിട്ടില്ല.

അവൻ നനയുകയില്ലെന്നു് നിങ്ങളോടു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ ?"

അപ്പോഴാണു് ആ സ്ത്രീകൾ കണ്ടതു് ലസ്റ്ററിനെപ്പോലെതന്നെ ജോവാക്കിമും ഒട്ടുംതന്നെ നനഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു്. അപ്പോഴാണു് അവർക്കു മനസ്സിലായതു ഒരു അത്ഭുതമായിരുന്നു അവിടെ നടന്നതെന്നു്. കോറയുടെ അടുത്തുചെന്നിട്ടു ജോവാക്കിം പറഞ്ഞു. "ആ കുട്ടിയെ ഇങ്ങുതരിക. ഞാൻ അവനെ മഴനനയാതെ രക്ഷിച്ചു. നീ അവനെ ഇപ്പോൾ കണ്ണുനീരുകൊണ്ടു കുളിപ്പിച്ചു!" അവൻ ചിരിച്ചുകളഞ്ഞു.

XII

ജോവാക്കിം
ദൈവത്തേയും കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്നു

മൗനം സഹനമായും, ഏകാന്തത ക്രൂരപീഡനമായും, വേല യാതനയായും, ഉപവാസവും പ്രാർത്ഥനയും മർദ്ദനമായും, സന്യാസജീവിതം തടങ്കൽവാസമായും പലർക്കും തോന്നിപ്പോകാറുണ്ട്. ട്രാപ്പിസ്ററു ജീവിതത്തെ ഒരു നിർജ്ജീവ വസ്തുതയായി കരുതുന്നവർക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും. മനുഷ്യൻ വിവേചനാശക്തിയുള്ളവനായിരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ ഒരു സാമൂഹ്യജീവികൂടിയാണല്ലൊ. ചിരിക്കുന്നതിനും സംസാരിക്കുന്നതിനും കഴിവും സുബുദ്ധിയുമുള്ള ഏകസൃഷ്ടി അവൻ മാത്രമാണ്. ദൈവംതന്നെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുണ്ട് "മനുഷ്യൻ ഏകനായിരിക്കുന്നത് നല്ലതല്ലാ"യെന്നു്. എന്നിട്ടും ജോവാക്കിം ഏകനാണ്; അവൻ നിശബ്ദനാണ്. എന്താണിതിൻെറ കാരണം?

ജോവാക്കിം വെറുമൊരു സാധാരണക്കാരനാണ്. മററുള്ളവർക്ക് ഉള്ളതുപോലെയുള്ള മാനുഷിക താല്പര്യ

ങ്ങൾ എല്ലാം അവനുമുണ്ട്. വ്യക്തിത്വത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും, സന്താനങ്ങളിലൂടെ അതിനെ ശാശ്വതമായി പുലർത്തുന്നതിനും, കീർത്തിയും മഹത്വവുമാർജ്ജിച്ചു വിരാജിക്കുന്നതിനും ശക്തിയായ അഭിനിവേശം അവനിലുണ്ട്. എന്നിട്ടും അവയെയെല്ലാം അവൻ ഉപേക്ഷിച്ചു! എന്താണിതിൻെറ കാരണം?

പൊട്ടിച്ചിരിയും ബഹളവുംകൊണ്ട് സദാ മുഖരിതമായ ലോകത്തിൻെറ ഒച്ച, ആ നിശബ്ദജീവിതത്തിലൂടെ ചുഴഞ്ഞുകയറി അവൻെറ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും വന്നലച്ചിട്ടുണ്ട്. ലോകജീവിതത്തിലെ ആനന്ദാനുഭൂതികൾ വൈരാഗ്യപൂർണ്ണമായ ആ സന്യാസജീവിതത്തിൻെറനേരെ പലപ്പോഴും 'കൊഞ്ഞനം' കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ട്രാപ്പിസ്ററു ജീവിതമൊക്കെ വെറും കിറുക്കും വിഡ്ഢിത്തവുമാണെന്ന് അവൻെറ ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചിട്ടുണ്ട്. സന്യാസിക്കൽ മൂത്തുനരച്ച വൃദ്ധന്മാർക്കും പഴഞ്ചന്മാർക്കും ഉള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണെന്നും, മിഥ്യാബോധവും ആകാശക്കോട്ടയുമായി ആ സുന്ദരജീവിതത്തെ തുലച്ചുകളയരുതെന്നും സ്വതസ്സിദ്ധമായ വശീകരണശക്തിയോടെ ലോകം അവനോടു ഉൽബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലോകം, അനേകമാവർത്തി അവൻെറ മുമ്പിൽ "എന്തിനാണിതു്?" എന്ന ചോദ്യം ആനയിച്ചു. ഇതെല്ലാം വെറും പൊള്ളയാണെന്നും, 'മിണ്ടാമുനി' യായി അവിടെ കിടക്കുന്നതുകൊണ്ട് എന്തു ഗുണമാണ് ലോകത്തിനും സമസൃഷ്ടങ്ങൾക്കും അവനെക്കൊണ്ട് ഉണ്ടാകുവാൻ പോകുന്നതെന്നും ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു ട്രാപ്പിസ്ററ് ലോകത്തിൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ എന്താണ്? ഭൗതികലാഭത്തിൻെറ വലുപ്പംനോക്കി വിജയം നിശ്ചയിക്കുന്ന ലോകത്തിൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ അവരുടെ ജീവിതപരാജയം എത്ര ഭീമമാണ്.

ഇങ്ങനെ, ലോകത്തിൻെറ പ്രായോഗികതന്ത്രങ്ങളും യുക്തിവാദങ്ങളും അവനെ ഇട്ടലച്ചു. സുവിശേഷത്തിലെ വെളിപാടുകൾപോലും അവൻെറ സ്വാഭാവികാശയങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അവനെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. മനുഷ്യസംസർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് ഓടിയകന്ന് നിശബ്ദനായി ആശ്രമത്തിൽ ഇങ്ങനെ 'അടച്ചുമൂടി' ഇരിക്കുവാനുള്ള യാതൊരു നിർദ്ദേശവും സുവിശേഷത്തിൽ കണ്ടില്ല. പോരാ, ക്രിസ്തുനാഥൻതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് "നിങ്ങളുടെ സൽപ്രവൃത്തികൾ കണ്ട് മനുഷ്യർ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുവാനായി നിങ്ങളുടെ വെളിച്ചം അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കട്ടെ"യെന്ന്.

പിന്നെ എന്തിനു ജോവാക്കിം അവിടെ താമസിച്ചു! അവൻ ഒടുവിൽ തൃപ്തികരമായ സമാധാനം പറഞ്ഞു. വലിയ തത്വചിന്തകനും ദൈവശാസ്ത്രകാരനും ഒന്നുമല്ലെങ്കിലും യുക്തിയും പ്രായോഗികജ്ഞാനവുമുള്ള ഒരമേരിക്കനും സ്നേഹിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരു കത്തോലിക്കനുമാണവൻ. ഒററ വാക്കിലാണ് ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്കെല്ലാംകൂടി അവൻ ഉത്തരം അവസാനം കണ്ടുപിടിച്ചത്. "ഈശോമിശിഹാ."

ഒരു മനുഷ്യനു സാധിക്കുന്നിടത്തോളം ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിച്ചുള്ള ഒരു ജീവിതമാണ് താൻ അവിടെ നയിക്കുന്നതെന്നു ജോവാക്കിം കണ്ടു. ഓശാന ഞായറാഴ്ചപോലെയുള്ള ശോഭനദിനങ്ങൾ അതിലില്ല. അതിന്നാവനു മോഹവുമില്ല. എന്നാൽ ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ചയെ അവൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അതവനു ലഭ്യമായി. ക്രിസ്തുനാഥനു പരസ്യജീവിതത്തിൽ ലഭിച്ച വിജയങ്ങളും ബഹുമാനങ്ങളും അവിടെ ഒരിക്കലും ലഭ്യമല്ല. എന്നാൽ അവിടത്തെ പീഡാനുഭവത്തിൻെറ ഓഹരിക്കായി അ

വൻ കൊതിച്ചു. അതവിടെ ലഭിച്ചു. ക്രിസ്തുവിൻെറ മുഴുവൻ ജീവിതത്തേയും അനുകരിക്കുക ശക്യമല്ല. അതു കൊണ്ട് അവിടുത്തെ മുപ്പതുകൊല്ലത്തെ അജ്ഞാതവാസവും മൂന്നു മണിക്കൂർ നേരത്തെ യാതനയുംകൊണ്ട വൻ തൃപ്തിപ്പെട്ടു.

ധ്യാനപരമായ അജ്ഞാതജീവിതത്തിൻെറ ഭോഷത്വത്തെ കാണിച്ചുകൊണ്ട് തന്നെ പരിഹസിച്ച ലോകത്തിനു ജോവാക്കിം ക്രിസ്തുവിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു. മനുഷ്യൻെറ ബലഹീനമായ മർത്ത്യതയെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഭൂതലത്തിൽ അവതരിക്കുന്നതിൽപ്പരം ഭോഷത്വം ദൈവത്തിനു പററാനുണ്ടോ? അവതരിച്ചിട്ടോ, അജ്ഞാതമായ നസ്രസ്സിൽ മുപ്പതുവർഷം ആരുമറിയാതെ ജീവിക്കുക. അതുംകഴിഞ്ഞു, ഹൃദയം കടുത്ത ഒരുകൂട്ടം ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചും അവക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചും യാചിച്ചും അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചും മൂന്നുകൊല്ലം അവരുടെ ഇടയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുക. അതിൻെറയെല്ലാം പ്രതിഫലമായി അദ്ദേഹം അവരാൽ ക്രൂശിതനായി മൃത്യുവടയുക. ഇതില്പരം ഭോഷത്തം വേറെ ഏതാണുള്ളതു്! അവിടുത്തെ ഭൗതികജീവിതംപോലെ ലോകത്തിൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ ഇത്ര ഭീമമായ പരാജയം വരിച്ചതായി മറെറന്തുണ്ട്? ആ മുപ്പത്തിമൂന്നുകൊല്ലത്തെ കഠിനാധ്വാനത്തിനു എന്തു ഭൗതികലാഭമുണ്ട്?

ജോവാക്കിം തനിക്കെതിരായി തൊടുത്തുവിട്ട ഓരോ ആക്ഷേപശരത്തേയും ക്രിസ്തുവിൻെറ പക്കലേക്കു തിരിച്ചുവിട്ടിട്ട് അവിടുത്തെ ജീവിതംകൊണ്ട് അതിനെ തടുത്തു. ക്രിസ്തുവിൻെറ മൗതീക ശരീരത്തെപ്പററി ഇന്നുള്ളതുപോലെയുള്ള സമഗ്രമായ ജ്ഞാനം അന്നത്തെ ആളുകൾക്കില്ലായിരുന്നു. എന്നാലും ജോ

വാക്കിമിനു അറിയാമായിരുന്നു ക്രിസ്തുനാഥൻ അരുളിച്ചെയ്ത വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം. "ഞാൻ മുന്തിരിത്തണ്ടും നിങ്ങൾ ശാഖകളുമാകുന്നു." ലോകത്തേയും ലോകത്തിന്റെ വഴികളേയും അവൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ആ മുന്തിരിത്തണ്ടിൽനിന്നു വളരെ ശിഖരങ്ങൾ ഒടിഞ്ഞും ഉണങ്ങിയും പോയിരിക്കുന്നു. വളരെ ആത്മാക്കൾ പാപച്ചെളിയിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഫലങ്ങളും ഇലകളുംകൊണ്ട് സമൃദ്ധമായ ഒരു ശിഖരമായി മുന്തിരിത്തണ്ടിനോടു ചേർന്നുനില്ക്കാൻ അവൻ ആഗ്രഹിച്ചത്. അവനു പാപരഹിതമായി ജീവിക്കണം. സമുദായത്തെ ഗ്രസിച്ചിരിക്കുന്ന പാപമെന്താണെന്ന് അവനറിയാം. 36 കൊല്ലം സമുദായത്തിൽ ജീവിച്ച് അതൊക്കെ അവൻ കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ്, പിശാചുക്കളെ ഓടിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വിഷണ്ണന്മാരായിത്തീർന്ന അപ്പസ്തോലന്മാരോടു ക്രിസ്തുനാഥൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ വളരെ അർത്ഥവത്തായി ജോവാക്കിമിനു തോന്നിയത്. "ഇങ്ങനെയുള്ള ദുഷ്ടാത്മപിശാചുക്കളെ പ്രാർത്ഥനയും ഉപവാസവുംകൊണ്ടേ ബഹിഷ്കരിക്കുവാൻ കഴിയൂ." ഈ വാക്കുകളെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ മനസ്സിലാക്കി, ദൈവത്തിന്റെ പ്ലാൻ അനുസരിച്ചുതന്നെയാണ് തന്റെ പോക്കെന്ന്. നിശബ്ദമായ ഏകാന്തതയിൽ താൻ ചെയ്യുന്ന ഈ ആദ്ധ്യാത്മിക സമരം, മഞ്ഞുകട്ടപോലെ ആത്മാക്കളെ ധവളീകരിക്കുന്നതിനും സൂര്യരശ്മിപോലെ പ്രകാശമാനമാക്കുന്നതിനും ലില്ലിപുഷ്പംപോലെ മനോഹരമാക്കുന്നതിനും ഉപകരിക്കട്ടെയെന്നവൻ ആശിച്ചു. പാപത്തിന്റെ ദുർവാസനകളെ ലോകാന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്ന് ഉച്ചാടനം ചെയ്യുന്നതിനുതകുന്ന സുകൃതസൗരഭ്യം എങ്ങും വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിന് അവൻ തീക്ഷ്ണമായി പ്രാർത്ഥിച്ചു.

തൻെറ ആശ്രമജീവിതത്തെപ്പററി പിന്നെയും പല ന്യായങ്ങളും ജോവാക്കിമിന്ന പറയാനുണ്ട്. സഭയുടെ ത്രിവിധ ഘടകങ്ങൾക്കായി, യുദ്ധം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിഭാഗത്തിനും വിജയംവരിച്ചാനന്ദിക്കുന്ന വിഭാഗത്തിനും സഹനംവഴി സംശുദ്ധമാക്കപ്പെടുന്ന വിഭാഗത്തിനുംവേണ്ടി ആ ജീവിതസുകൃതങ്ങൾ സമ്പാദിച്ച് ഒന്നുപോലെ സഹായിക്കുന്നുവെന്നതാണ് അതിലൊന്ന്.

അങ്ങനെ, സന്യാസജീവിതത്തിൻെറ അത്ഥം അവൻ മനസ്സിലാക്കി. ക്രിസ്തുനാഥനോടു ഏററവും അനുരൂപപ്പെട്ടവാൻ പററിയ ഒരു ജീവിതാന്തസ്സിലാണു താനെന്നു വ്യക്തമായി കണ്ടപ്പോൾ അവനു വളരെ സന്തോഷമായി. പിശാചു ക്രിസ്തുവിനെ പരീക്ഷിച്ചില്ലേ! പിന്നെ എന്തിനു തന്നെ ഒഴിവാക്കണം? വിശുദ്ധ ലിഖിതങ്ങൾക്കു വിശുദ്ധ ലിഖിതങ്ങൾകൊണ്ടും ഉദാഹരണങ്ങൾക്കു ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടും വാദത്തിനു പ്രതിവാദംകൊണ്ടും ക്രിസ്തുനാഥനെ അനുകരിച്ച് അവൻ സാത്താനു ഉത്തരം കൊടുത്തു. "ബഹുകാര്യവ്യഗ്രതയുള്ള മർത്താമാരുണ്ടെങ്കിൽ, പ്രേമാർദ്രതയോടെ ക്രിസ്തുവിൻെറ പാദാന്തികത്തിൽ ഇരുന്നു ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ മേരിമാരും വേണമെന്ന്." വിദ്യുത്ശക്തികൊണ്ട് ബൾബുകൾ പ്രകാശിക്കണമെങ്കിൽ ശക്തികേന്ദ്രം അതിൻെറ പിന്നിലുണ്ടായിരിക്കണം. മത്സ്യം പിടുത്തം ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ വല നെയ്തുകൊടുക്കാനും വഞ്ചി ഉണ്ടാക്കാനും വേറെ ആളുകൾവേണം. സുവിശേഷപ്രസംഗകന്മാരുടെ വാക്കുകൾക്കു ശക്തിയുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല, പ്രാത്ഥനാനിരതരായ വിശുദ്ധാത്മാക്കൾ അവക്കു പിന്നിലില്ലെങ്കിൽ. ദൈവത്തെപ്പററി മനുഷ്യരെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ പ്രബോധകന്മാർ

വേണമെങ്കിൽ, മനുഷ്യരെക്കുറിച്ചു ദൈവത്തോടു പറയുവാനും പ്രാർത്ഥനാനിരതരായ ആളുകൾവേണം. ഉത്ഥാനത്തിൻെറ വിജയത്തെ ആസ്വദിക്കണമെങ്കിൽ കൃശിക്കലിൻെറ സഹനം അനുഭവിക്കാതെ കഴിയുക യില്ല. ക്രിസ്തു ജയിക്കണമെങ്കിൽ ധ്യാനനിരതരായ ഭക്താത്മാക്കൾ—ട്രാപ്പിസ്ററുകൾ വേണം.

ജോവാക്കിമിനെപ്പോലെ മാനവരാശിയെ വളരെ കുറച്ചുപേർമാത്രമെ സ്നേഹിച്ചിട്ടുള്ളു. അവൻ ഒരു വലിയ മനുഷ്യസ്നേഹിയായിരുന്നു. ഒരു വലിയ ദൈവസ്നേഹിയായിത്തീർന്നതാണതിൻെറ കാരണം. "നിങ്ങൾ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുവിൻ" ദിവ്യനാഥൻ അരുളിച്ചെയ്തു. സ്നേഹത്തിൻെറ പരമപ്രകടനമായ മരണം കൊണ്ട്—ജീവിതത്തിനായി മരിച്ചുകൊണ്ട് ആ കല്പനയെ അവൻ അക്ഷരംപ്രതി നിറവേററി. "തൻെറ സ്നേഹിതനുവേണ്ടി സ്വജീവനെ നൽകുന്നതിനെക്കാൾ വലിയ സ്നേഹമില്ല." ക്രിസ്തു പറഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് ആദ്യം ആ നിത്യസ്നേഹിതനുവേണ്ടിയും തുടർന്ന് ക്രിസ്തുവിൻെറ രക്തത്തിൽ ജനിച്ച മറെറല്ലാ സ്നേഹിതന്മാർക്കുവേണ്ടിയും അവൻ സ്വജീവനെ അർപ്പിച്ചു.

ഏററവും കൂടുതലായി ക്രിസ്തുവിനെ അറിയുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരിൽ ഒരാളാണ് ജോവാക്കിം. മര്യാദയും ക്ഷമയും ശാന്തതയും അഭ്യസിക്കണമെന്ന് അവനൊരിക്കലും തീരുമാനിച്ചിട്ടില്ല. ആത്മസംയമനം പരിശീലിച്ച് വിനീതനായി അച്ചടക്കത്തോടെ ജീവിക്കാനും അവൻ കരുതിയിട്ടില്ല. ഒരു പുണ്യവും സമ്പാദിക്കാൻ മനഃപ്പൂർവ്വം അവൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ എല്ലാത്തിലും ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിക്കുവാൻ അവൻ അഭിലഷിച്ചു; തീരുമാനിച്ചു, ബുദ്ധിമുട്ടി പരിശ്രമിച്ചു. കാലാന്തരത്തിൽ ക്രിസ്തുവി

നെപ്പോലെ കരുണാർദ്രനും ക്ഷമാലുവുമായിത്തീന്നു. വിനീതനും ഹൃദയശാന്തതയുള്ളവനുമായി; ക്രിസ്തു വിനീതനും ഹൃദയശാന്തതയുള്ളവനുമായിരുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം. ഒററവാക്കിൽ ജോവാക്കിം ക്രിസ്തുവിൽ ലയിച്ചു; ക്രിസ്തുവും അവനിൽ ലയിച്ചു. അതാണല്ലൊ ഉന്നതവിശുദ്ധി.

സർവ്വനാഥൻ ബെത്ലഹമ്മിലെ തൊഴുക്കൂടിനെ സ്വീകരിച്ചെങ്കിൽ, ജോവാക്കിം ഗത്സെമ്മനിയിലെ ദാരിദ്ര്യത്തെ വരിച്ചു. അവിടുന്നു ഒരു ആശാരിപ്പണിക്കാരനായി ജീവിച്ചെങ്കിൽ, ജോവാക്കിം ആശ്രമവയലിലെ ഒരു സാധാരണവേലക്കാരനായി. ക്രിസ്തു നസ്രസ്സിൽ അജ്ഞാതവാസം ചെയ്തെങ്കിൽ, ജോവാക്കിം ആശ്രമ ഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽ തന്നെത്തന്നെ അടച്ചു. ജോലികൊണ്ടു ക്ഷീണിച്ചു തളൎന്നു ഒരു കിണറിനു സമീപം ക്രിസ്തു ഇരുന്നെങ്കിൽ, ജോവാക്കിം വെയിലത്തു വിയത്തൊലിച്ചു വേലചെയ്തു. ഗത്സെമ്മനിയിലെ പൂങ്കാവനത്തിൽ യാതനകൊണ്ടു രക്തം വിയത്തു, ഗാഗുൽത്താമലമുകളിൽ ദൈവം കുരിശിൽ തൂങ്ങിമരിച്ചെങ്കിൽ, ഒരു യഥാൎത്ഥ ട്രാപ്പിസ്റ്റായിത്തീന്നു അവൻ ലോകത്തിനായി മരിക്കുന്നു.

1907-ൽ ജോവാക്കിമിനു ഒരു പുതിയ അനുഭവമുണ്ടായി. ദൈവത്തെ കാണിച്ചുകൊടുക്കാനുള്ള ഒരു പുതിയ അടവായി അതും ഉടനെ അവൻ പ്രയോഗിച്ചു. ആ വൎഷാവസാനത്തോടെ ആരോഗ്യം ക്ഷയിച്ചു അവൻ രോഗിയായിത്തീന്നു. 22 കൊല്ലത്തെ പ്രബുദ്ധമായ ട്രാപ്പിസ്ററുജീവിതത്തിനുശേഷം ആ ബലിഷ്ഠഗാത്രം കുറേശ്ശേ തകരാൻ തുടങ്ങി. Brights' Disease (കിഡ്നി സംബന്ധമായ ഒരു സുഖക്കേടു്) അവനെ പിടികൂടി. ദൈവത്തെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാനുള്ള

ഒരു പുതിയ മാർഗ്ഗം തൻെറ മുമ്പിൽ തുറന്നുകണ്ടപ്പോഠം അവനുണ്ടായ സന്തോഷം വാചാമഗോചരമായിരുന്നു.

സുഖക്കേടുകാൾക്കുവേണ്ട എല്ലാ ആനുകൂല്യങ്ങളും ഒഴിവുകളും ട്രാപ്പിസ്ററുനിയമം അനുവദിക്കുന്നുണ്ട്. താമസിക്കുന്നതിനു പ്രത്യേക മുറികഠ; ഉപവാസവും ഉറക്കമൊഴിവും ഒന്നും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട. ഭക്ഷണത്തിനു മാംസവും മററും നൽകും. എന്നാൽ ഈ ആനുകൂല്യങ്ങളൊന്നും അവനുവേണ്ട. അവയെല്ലാം അവൻ നിരസിച്ചു. നിയമാനുസൃതമുള്ള സാധാരണ ജീവിതവും സാധാരണ ഭക്ഷണവുമാണു് രോഗചികിത്സക്കായി അവൻ തിരഞ്ഞെടുത്തതു്. ഈ സുഖക്കേടിനു പുറമെ മറെറാരു രോഗവുംകൂടി അവനെ ബാധിച്ചു. വിശുദ്ധന്മാക്കു സാധാരണ സംഭവിക്കാറുള്ളതുപോലെ അവൻെറ ഹൃദയം വികസിക്കാൻ തുടങ്ങി. ക്രിസ്തുനാഥനോടു അവൻ പ്രണയബദ്ധനാണല്ലൊ. നിയമത്തിൻെറ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായ അനുഷ്ഠാനമാണു് ഇതിനു പ്രത്യൗഷധമായി അവൻ കൈക്കൊണ്ടതു്.

കിഡ്നി സംബന്ധിച്ചാണു് രോഗമെന്നു ഡോക്ററർ പറഞ്ഞപ്പോഠ അവൻ ചിരിച്ചുകളഞ്ഞു. ആ സുഖക്കേടിൻെറ പ്രകൃതത്തെപ്പററി അവനൊന്നും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഹൃദയരോഗത്തെപ്പററി അവനു ശരിക്കറിയാം. അതവനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. പ്രേമഭാജനങ്ങളായ ഈശോയോടും മറിയത്തോടും അടുത്തു ജീവിക്കുമ്പോഠ, രോഗത്തിനു അവനെ വ്യാകുലപ്പെടുത്തുവാൻ എങ്ങനെ കഴിയും? അഠത്താരയുടെ സമീപത്തു് അഞ്ജലിബദ്ധനായി മുട്ടിന്മേൽ നിന്നുകൊണ്ടു് ദിവ്യസക്രാരിയെനോക്കി അവൻ മന്ദഹസിക്കും. 'ദൈവത്തെ അവൻ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു'?— "നാഥാ, അവിടുന്നു ആ സുവർണ്ണ പേടകത്തിനുള്ളിൽ ബ

സ്ഥനസ്ഥനാണ്; ഞാൻ ഈ ആശ്രമഭിത്തികൾക്കുള്ളിലും. അപ്പത്തിൻേറയും വീഞ്ഞിൻേറയും സാദൃശ്യങ്ങളിൽ അവിടുന്നു മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു; ഞാനാകട്ടെ ട്രാപ്പിസ്റ്റ് ജീവിതത്തിലും. ദൈവമായ അങ്ങു നിശബ്ദനായി അവിടെ പള്ളികൊള്ളുന്നു; ഞാൻ മൗനവ്രതം വരിച്ച ഒരു സന്യാസിയായി ജീവിക്കുന്നു. ലോകം അങ്ങയെ അവഗണിക്കുന്നു; അതു് എന്നെ നോക്കി ചിരിക്കുന്നു. എൻെറ ആത്മാവിൻെറ ആഹാരമായിരിക്കാൻവേണ്ടി അവിടുന്നു അപ്പത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു; അവിടുത്തെ ഹൃദയത്തെ പ്രീണിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി ഈ ധൂമ്രവർണ്ണക്കുപ്പായം ഞാൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആത്മനാഥനായുള്ളോവേ, അവിടുന്നു എനിക്കുവേണ്ടി മരിച്ചു; പ്രാണനാഥാ, എൻെറ സ്നേഹമേ, ഞാൻ അങ്ങേക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നു!"

ജോവാക്കിം വളരെ ആനന്ദഭരിതനാണ്. അതു ലോകത്തിനും നിഷ്പ്രയാസം കാണാവുന്നതാണ്. ലോകത്തിൻെറ പ്രമാണം ഇതാണ്. "ഇഷ്ടമുള്ളതെന്താണെന്നു അറിയുക. ഉടനെതന്നെ അതിനെ കരസ്ഥമാക്കുക." "ബുദ്ധിമുട്ടു വകവെയ്ക്കേണ്ട. വേണ്ടതെന്തോ അതിനെ ഉടനെ സ്വാധീനമാക്കിക്കൊൾക." ലോകത്തിൻെറ പ്രമാണം തന്നെയാണ് അവനും സ്വീകരിച്ചു പ്രയോഗിച്ചതു്. ജീവിതസുഖങ്ങളെ വലിച്ചെറിഞ്ഞുംവെച്ച് അവനും പോയി ഒരു പ്രേമഭാജനത്തിൻെറ പുറകെ. അതു കരസ്ഥമാക്കിയശേഷമെ അവൻ അടങ്ങിയൊള്ളു.

എന്നാൽ ജോവാക്കിമിനു കിട്ടിയതു അവനൊരു നാളും നഷ്ടപ്പെടുകയുമില്ല. അവൻ ദൈവത്തെ കരസ്ഥമാക്കി! അവൻെറ ആത്മമിത്രവും പ്രണയഭാജനവും ആ അപരിമേയനാണ്. ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൻെറ മുഖാ

വരണം ധരിച്ചാണ് ഗത്സെമ്മനിയിൽ അവിടുന്ന അവനോടൊന്നിച്ചു വസിച്ചിരുന്നത്. സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ ആ മുഖാവരണമൊന്നുംകൂടാതെ അദ്ദേഹത്തെ അവനു സ്വന്തമായി ലഭിക്കും. അതുകൊണ്ടാണ് ലോകത്തിന്റെപോലും പ്രശംസയെ അവൻ സമാൎജ്ജിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞത്.

1907-ാം കാലം 1908-ലെ വസന്തത്തിലേക്കു കാലൂന്നി. ജോവാക്കിമിനു ഇപ്പോൾ 59 വയസ്സു പ്രായമുണ്ട്. 23 കൊല്ലത്തെ സന്യാസജീവിതവും സുഖക്കേടും പോരാഞ്ഞിട്ട് തന്റെ പ്രേമാധിക്യത്തിന്റെ പുതിയപുതിയ തെളിവുകൾ ദൈവത്തെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ അവൻ വ്യഗ്രപ്പെടുകയാണ്. തന്റെ സിരാപടലങ്ങളിലൂടെ പ്രവഹിക്കുന്ന ചുടുരക്തത്തിലുള്ള പരമാണുവിന്റെപോലും ജീവതന്തുവിൽ ആ പ്രണയചൈതന്യം കാണിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ. പതിനേഴും പതിനെട്ടും മണിക്കൂറുകളാണ് ഇപ്പോളവൻ ഓരോ ദിവസവും പണിയെടുക്കുന്നത്. മററുള്ളവരുമൊന്നിച്ച് ഉണരും, വായിക്കും, ധ്യാനിക്കും, പ്രാൎത്ഥിക്കും, പണിയും. യാതോരാവലാതിയും അതിനില്ലെന്നല്ല, ആകൎഷകമായ ഒരു പുഞ്ചിരികൊണ്ട് അതിലുള്ള കുരിശുകളേയെല്ലാം പരദൃഷ്ടിയിൽനിന്നു ഒളിച്ചുവെയ്ക്കുകയും ചെയ്യും.

അമ്പതുനോയമ്പുകാലം സമാഗതമായി. ഒരു വീരസമരത്തിനുള്ള പദ്ധതിയെല്ലാം അവൻ കാലേകൂട്ടി ശരിപ്പെടുത്തി കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. നോയമ്പുകാലത്തിൽ കൂടുതലുള്ള പ്രാൎത്ഥനയ്ക്കും പ്രായശ്ചിത്തത്തിനും വേലയ്ക്കുംപുറമെ ദിവസം ഒരുനേരംമാത്രം അവന് ആഹാരം മതിയെന്ന്! ഇതിനുമുമ്പു ചെയ്തുപോന്നതിൽനിന്നു അണുവിടപോലും വ്യതിചലിക്കാതെ

ഈ നോയമ്പുകാലവും അവനു കഴിച്ചുകൂട്ടണം. ആ "ദുഃഖത്തിന്റെ മനുഷ്യനോ"ട് എന്തുമാത്രം അടുക്കാമെന്നു അവൻ പരീക്ഷിക്കുകയാണ്. തനിക്കുവേണ്ടി സർവ്വതും കയ്യാളിച്ച ക്രിസ്തുവിനു സർവ്വതും കൊടുക്കണം. എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേക ത്യാഗപ്രവൃത്തികൾകൂടാതെയുള്ളദിവസം തനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടദിവസമായി അവൻ കരുതി. ആ 'കെൻറുക്കിയൻ വികാരാഗ്നി'യെ ഒന്നടങ്കം ആ വഴിക്കു അഴിച്ചുവിട്ടിരിക്കുകയാണ്. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ അങ്ങനെ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി. അധികാരികൾക്കു മനസ്സിലായി, ഈ നില തുടരാൻ അനുവദിച്ചാൽ തങ്ങളുടെ ആ 'അഗ്നിപർവ്വതം' പൊട്ടിത്തകർന്നു പോകുവാൻ അധികതാമസമില്ലെന്നു്. വൈമനസ്യത്തോടെയെങ്കിലും അവർ അവനു കർക്കശമായ ആജ്ഞ നൽകി, അതെല്ലാം നിറുത്തിവെച്ചിട്ട്, സുഖക്കേടുകാർക്കുള്ള മുറിയിൽ കട്ടിലിൽ സ്ഥലംപിടിച്ചുകൊള്ളാൻ.

അതു കേട്ടിട്ട് ജോവാക്കിം നിവർന്നുനിന്നു നെടുതായൊന്നു നിശ്വസിച്ചു. മന്ദഹസിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് ആജ്ഞ നൽകിയ അധികാരിയെ വന്ദിച്ചശേഷം ഉടനെതന്നെ ദീനമുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു കട്ടിലിൽ കയറിക്കിടപ്പായി. ആ സാധുമനുഷ്യനെ ആ കല്പന എത്രമാത്രം ഇച്ഛാഭംഗപ്പെടുത്തിയെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഏതായാലും ദൈവഹിതമെന്നു കരുതി സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് മുറിയിൽ കടന്നു പറഞ്ഞു. "ഇപ്പോഴാണ് ദിവ്യനാഥാ ഞാൻ അങ്ങയെ എന്റെ സ്നേഹം കാണിച്ചു തരുന്നത്."

ലോകത്തിൽ വിജനസ്ഥലങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. ശ്മശാനസ്ഥലങ്ങളും ആതുരാലയങ്ങളും ആശുപത്രികളുമൊക്കെ അതിലുൾപ്പെടും. എന്നാൽ അതിലൊക്കെയും വിജനമാണ് ട്രാപ്പിസ്റ്റാശ്രമത്തിലെ ദീനമുറി.

അതിൽ അത്ഭുതം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവരുണ്ടാകാം. ആശ്രമത്തിനുള്ളിൽ മൗനവ്രതം കാത്തുകൊണ്ട് ഏകാന്ത ജീവിതം നയിക്കുന്ന സന്ന്യാസികൾക്ക ഭീനമുറിയിലെ ഏകാന്തത എങ്ങനെ അസഹ്യമാകും?

പൂർണ്ണമായ മൗനവ്രതം കാത്തുകൊണ്ടാണ് ഒരു ട്രാപ്പിസ്റ്റ് ജീവിക്കുന്നതെങ്കിലും അവനും ഇതരസന്ന്യാസികളൊന്നിച്ചാണല്ലൊ വസിക്കുന്നത്. സംസാരം ഒഴിച്ചുള്ള എല്ലാക്കാര്യത്തിലും അവന്ന മനുഷ്യസമ്പർക്കം ഉണ്ട്. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും പണിയുന്നതും ഭക്ഷിക്കുന്നതുമെല്ലാം ഒന്നിച്ചാണ്. പക്ഷേ ഒരിക്കലും പരസ്പരം ഉരിയാടുകയില്ലായിരിക്കാം. എന്നാലും അവർ ആത്മമിത്രങ്ങളും തീരാസഖികളുമായി ഭവിക്കും. മണലാരണ്യത്തിലെ ഏകാന്തവാസിയായ ഒരു സന്ന്യാസിയല്ല ഒരു ട്രാപ്പിസ്റ്റ്. ദൈവസേവനത്തിൽ പരസ്പരം മത്സരിക്കുന്ന ഒരു സംഘത്തിലാണവൻെറ സ്ഥാനം. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു സന്ന്യാസിയെ മററുള്ളവരിൽനിന്ന വേർപെടുത്തി തനിയെ ഒരു മുറിയിലാക്കിയാലുള്ള ഏകാന്തത എത്ര ഭയങ്കരമാണ്. ഭീനക്കട്ടിലിൽ കയറിക്കോളാൻ പറഞ്ഞപ്പോഴേ ജോവാക്കിമിന്ന മനസ്സിലായി തൻെറ ആത്മനാഥൻ ഗാഗുൽത്തായിൽ അനുഭവിച്ച ഏകാന്തതയാണ് ഇവിടെ തനിക്കും അനുഭവമെന്ന്. അവൻ പറഞ്ഞു. "ഇതും ദൈവത്തിനുവേണ്ടി."

30 ദിവസം അവൻ അവിടെ തനിച്ചു കിടന്നു, കൊന്തയും കുരിശിൻെറ വഴിയും ഒരു ദിവസവും മുടക്കംവരുത്തിയില്ല. ക്രിസ്തുനാഥനെ ഗാഗുൽത്താ ഗിരിമുകളിലും ഗെതസെമ്മനിയിലുംവെച്ച് അപ്പസ്തോലന്മാർ വിട്ടുപേക്ഷിച്ചുപോയതുപോലെ, ജോവാക്കിമിനെ ആ സന്ന്യാസസംഘം വേർപെടുത്തി. അവൻ അ

തോർത്തു ആഹ്ലാദിച്ചു. ആ സഹനവും ക്രിസ്തുനാഥനെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ഇപ്പോൾ മുതൽ അവനിൽ ചില മാററങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങി. സ്വർഗ്ഗീയഭവനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിനുള്ള 'ജ്വരം' അവനിൽ ശക്തിപ്പെട്ടു.

ഒരു ഫ്രാൻസിസ്കന്റെ മരണം ഭീകരമല്ല. എന്താണതിൻെറ കാരണമെന്നോ? അതാണ് അവരുടെ സകല പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും ഏകലക്ഷ്യവും നിത്യജീവിതത്തിൻെറ തുടക്കവും ദൈവസവിധത്തിലേക്ക കടന്നു ചെല്ലാനുള്ള കവാടവും. "മകനെ വരിക" ക്രിസ്തുനാഥൻെറ ആ മധുരസന്ദേശവും വഹിച്ചുകൊണ്ട് സമാഗതനാകുന്ന ആ ദൂതനാണ് മരണം. പിന്നെ എന്തിനു ഭയപ്പെടണം. അവൻ ദൈവത്തിനുവേണ്ടി ജീവിച്ചു. മരണം ദൈവത്തെ അവനു നൽകും. മരണം അന്ധകാരമല്ല, പ്രഭാതത്തിൻെറ ഉദയമാണ്! ആ പടിവാതലിനെ നോക്കിപ്പാർത്തുകൊണ്ട് എത്ര ദൂരമാണ് ഈ ഭൂതലത്തിലൂടെ കഷ്ടപ്പെട്ടു യാത്രചെയ്തത്. ഒടുവിൽ അതവനു ദൃശ്യമായി. വിശ്വാസത്തിൻെറ ശക്തിയുള്ള കണ്ണാടിയിലൂടെ പോലും ദൈവത്തെ അപൂർണ്ണമായിട്ടേ ദർശിക്കുവാൻ കഴിയൂ. ദൈവത്തിനും അവനും മദ്ധ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ആ തിരശ്ശീല ഇതാ മാററാൻ പോകുന്നു!

കഷ്ടപ്പെട്ട ജീവിതത്തിൻെറ അന്ത്യം സൗഭാഗ്യകരമായ ഒരു മരണമായിരിക്കുമെന്നു ചിലർ പറയാറുണ്ട്. ജോവാക്കിമിൻെറ ജീവിതം വളരെ ക്ലേശബഹുലമായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഏററവും സൗഭാഗ്യകരവും ശാന്തവുമായ ഒരു മരണം അവനു ലഭിച്ചത്. 1908 ഏപ്രിൽ 13-ാം തിയ്യതി ആ പ്രണയഭ്രാന്തൻെറ

ആത്മാവ് പ്രേമഭാജനത്തിന്റെ നിത്യമണിയറയിലേക്കു പറന്നുപോയി. ശാന്തസുന്ദരമായ ഒരു മന്ദസ്മിതം ചുററും നിൽക്കുന്നവർക്കു സമ്മാനിച്ചുകൊണ്ട്, അതാ ആ 'അഗ്നിപർവ്വതം' നിശ്ചേഷ്ടമായി കിടക്കുന്നു.

അവസാനം അവൻ "ദൈവത്തേയും കാണിച്ചുകൊടുത്തു." ഇരുപത്തിമൂന്നു കൊല്ലം വേണ്ടിവന്നെങ്കിലും ഒടുവിൽ അവൻ വിജയിയായി. അന്ത്യസമയത്ത് ആ വദനത്തിൽ കളിയാടിയ മന്ദഹാസം വഴി തന്റെ വിജയവാർത്തയെ അവൻ ലോകത്തോടു പ്രഘോഷിക്കുകയായിരിക്കുമോ? അല്ലെങ്കിൽ ക്രിസ്തുനാഥൻ ഫലിതരസത്തോടെ "എന്റെ വികൃതിക്കുട്ടാ, വരിക. നീ തന്നെ ജയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി എന്റെ മുറയാണ്, വരിക" എന്നു സഹർഷം സ്വാഗതം ചെയ്തതു കേട്ടപ്പോളുണ്ടായ പുഞ്ചിരിയായിരിക്കുമോ?

XIII

ദൈവം 'കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു'

ബ്ര. മേരി ജോവാക്കിം ഏപ്രിൽ 30-ാം തിയതി വ്യാഴാഴ്ച മരിച്ചു; മേയ് ഒന്നാം തിയതി വെള്ളിയാഴ്ച സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു. ട്രാപ്പിസ്ററുകാർ മരിച്ചവരെക്കുറിച്ചു കരയാറില്ല. എന്തിനാണ് അവർ കരയുന്നതു്. ദൈവത്തെ പ്രാപിക്കുവാൻ മനുഷ്യരിൽ ആർക്കെങ്കിലും സാധിക്കുമെങ്കിൽ, തീർച്ചയായും അവർക്കാണ് അതു കഴിയുന്നതു്. ദൈവത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ് അവരുടെ ജീവിതം. മരണം ദൈവസവിധത്തിലേക്കു അവരെ കടത്തിവിടുന്ന കവാടമാണ്. പിന്നെ എന്തിനാണ് മരണത്തെക്കുറിച്ചു സങ്കടപ്പെടുന്നതു് അവർ. നേരെമറിച്ചു് സന്തോഷിക്കുകയാണ് ചെയ്യേണ്ടതു്.

കാര്യമൊക്കെ ശരിയാണ്. പക്ഷേ കണ്ണീർതുള്ളികൾ പലടത്തുനിന്നും തറയിൽവീണു. എല്ലാ ട്രാപ്പിസ്ററുകളുടെ മരണത്തിലും സംസ്കാരത്തിലും ഇങ്ങനെ കണ്ണുനീരൊഴുകാറുണ്ടു്. ഒന്നിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്നവരല്ലെ,

അതു വാസ്തവമാണ്. ഒരിക്കലും പരസ്പരം സംസാരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും അവർ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹം അസാധാരണമാണ്. ഇതുപോലെ ദൃഢമായ സ്നേഹബന്ധം ഒരിടത്തും കാണുന്നില്ല. മററാരുമായി അവക്ക് സമ്പക്കമില്ല, എന്നും ഒന്നിച്ച് ഒരേ ജോലിയാണ് ചെയ്യാറുള്ളതു്. ആദ്യംമുതൽ അവസാനംവരെ ഒരേലക്ഷ്യവും പരിപൂർണ്ണതയും ലാക്കാക്കിയാണ് അവർ പരിശ്രമിക്കുന്നതു്. ഇതൊക്കെയായിരിക്കാം അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ സ്നേഹബന്ധത്തിൽ ഇത്രയധികം അടുപ്പിക്കുന്നതു്. പിന്നെ വേറൊന്നുകൂടിയുണ്ട്. മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ എങ്ങനെയായാലും എവിടെയായാലും സ്നേഹിച്ചുപോകും. എന്നാൽ വെറും സാധാരണ മനുഷ്യസ്നേഹമല്ല ഇവരുടെ ഇടയിലുള്ളതു്. സ്നേഹിതന്മാർ തമ്മിലും സഹോദരന്മാർ തമ്മിലും ഉള്ളതുപോലെയൊന്നുമല്ല അതു്. അതിലൊക്കെ ദൃഢവും ആത്മാർത്ഥവുമാണ്, ദൈവസ്നേഹത്തിലാണല്ലോ ആ സ്നേഹം കെട്ടിപ്പടുത്തിരിക്കുന്നതു്. അതായിരിക്കാം അതിൻെറ കാരണം. അല്ലെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവിൻെറ മൗതികശരീരത്തിലെ അവയവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള യഥാത്ഥ ഒന്നിപ്പും സഹകരണവും അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതായിരിക്കാം. എന്തായാലും മരണത്തിൽ കരയാറില്ലെങ്കിലും അശ്രുധാരാപ്രവാഹം തീർച്ചയാണ്. ജോവാക്കിമിൻെറ മരണം വലിയ അശ്രുധാരാപ്രവാഹത്തെ ഉളവാക്കി. അവൻെറ വിയോഗം അവരെ വളരെയധികം സ്പർശിച്ചു.

മൃതദേഹത്തെ യഥാവിധി ഒരുക്കി, ശവമഞ്ചത്തിൽ കിടത്തി പള്ളിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. കത്തിച്ച തിരികൾ തലയ്ക്കലും കാല്ക്കലും വെച്ചിട്ടുണ്ട്. കാരണം ആ മൃതദേഹം ഒരു പൂജ്യാവശിഷ്ടമാണ്. ഇടമുറിയാതെ രണ്ടു സന്യാസികൾവീതം അവിടെ സങ്കീത്തനം ചൊ

ച്ചിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു സന്ന്യാസി മരിക്കുമ്പോൾമുതൽ ശവസംസ്കാരത്തിനുള്ള ആഘോഷമായ ദിവ്യബലി തുടങ്ങുന്നതുവരെ അരമണിക്കൂർവീതം തുടർച്ചയായി ഈരണ്ടു സന്ന്യാസികൾ വന്നു സങ്കീർത്തനം പാടും. ദാവീദിൻെറ ഹൃദയസ്പർശകങ്ങളായ സങ്കീർത്തനങ്ങളാണ്, സന്ന്യാസവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചുനിന്നുകൊണ്ട് അവർ ആലപിക്കുന്നതു്.

വെള്ളിയാഴ്ച രാവിലെ ഒപ്പീസും ആഘോഷമായ ദിവ്യബലിയും കഴിഞ്ഞശേഷം സന്ന്യാസസംഘം പ്രദക്ഷിണമായി മൃതദേഹത്തെ ശവകുടീരത്തിലേക്കു വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. കരിങ്കല്ലിനെപ്പോലും കരയിക്കുവാൻ പോരുന്ന കരുണാർദ്രമായ സ്വരത്തിൽ ദിവ്യകീർത്തനങ്ങൾ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ അവർ പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മൃതദേഹത്തെ ഭൂദാനം ചെയ്തശേഷം ശവകുടീരത്തിൻെറ മുകളിൽ ഒരു കുരിശും വെച്ചു. "കർത്താവേ, കരുണയായിരിക്കേണമെ" അവർ മൂന്നുവട്ടം ആവർത്തിച്ചുപാടി.

അവസാനത്തെ തുമ്പാമണ്ണുംകൂടി ശവകുടീരത്തിൽ വീണുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാം അവസാനിച്ചപോലെ തോന്നി. എന്നാൽ ശവക്കുഴികൊണ്ട് അവസാനിക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നില്ല അതു്. ദൈവം അവനെ അവിടംകൊണ്ടു വിട്ടില്ല. ദൈവത്തെ 'കാണിച്ചുകൊടുത്തവനല്ലേ'! അവനെ 'കാണിച്ചുകൊടുക്കാതെ' ദൈവം വിടുമോ!! രണ്ടുമാസം കഴിഞ്ഞില്ല, ഒരെഴുത്തു ആശ്രമശ്രേഷ്ഠനു കിട്ടി. ജോവാക്കിമിനെ നേരത്തെ പരിചയമുള്ള ഒരു മാന്യൻ അയച്ചതായിരുന്നു ആ കത്തു്. ആശ്രമത്തിൽ കാര്യവിചാരിപ്പുകാരനായിരുന്നകാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിശുദ്ധിയേയും ദൈവസ്നേഹത്തേയും അയാൾ നേരിട്ടുകണ്ടു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അദ്ദേഹം

മരിച്ചെന്നു കേട്ടപ്പോഴേ അയാൾ പ്രാർത്ഥന തുടങ്ങി. ജോവാക്കിമിന്റെ ബഹുമാനാർത്ഥം ഒരു നൊവേന എത്തിച്ചുകൊണ്ട് ഏതോ കാര്യത്തിനായി പ്രാർത്ഥിച്ചു. അത്ഭുതമേ, നൊവേനയുടെ അവസാനദിവസംതന്നെ അയാൾക്കു കാര്യം സാധിച്ചു! ദൈവം ജോവാക്കിമിനെ കാണിച്ചുകൊടുക്കാൻ ആരംഭിച്ചിട്ടേയുള്ളു.

ജോവാക്കിം മരിച്ചിട്ട് 32 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. ഈ 32 കൊല്ലവും അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് അത്ഭുതകരമായി കാര്യം സാധിക്കാതെ ആർക്കും പിന്തിരിയേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. ഒരാളെപോലും അവൻ ഇച്ഛാഭംഗപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല.

1939-ൽ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. ഒരു കന്യാസ്ത്രീ വളരെക്കാലത്തെ സന്യാസജീവിതത്തിനുശേഷം സന്യാസാരൂപിയും ഭക്തിചൈതന്യവും നഷ്ടപ്പെട്ടതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. ലോകത്തിലേക്കു വഴുതിവീണുപോയേക്കുമെന്നുള്ളിടംവരെയായി. ജീവിതാശപോലും നഷ്ടപ്പെട്ടു. അപ്പോഴാണ് ജോവാക്കിമിന്റെ കാര്യം അവളോർത്തതു്. ഏപ്രിൽമാസത്തിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരമവാർഷികദിനമായിരുന്നു അന്നു. കാര്യമൊന്നും അവൾ വിശദമായി പറഞ്ഞില്ല. "തന്നെ രക്ഷിക്കണേ" മെന്നുമാത്രം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൾ അദ്ദേഹത്തെ ശരണം പ്രാപിച്ചു.

രാത്രി കിടന്നിട്ട് അവൾക്കു ഉറക്കം വരുന്നില്ല. പ്രാർത്ഥിക്കാനോ, ചിന്തിക്കാനോ ഉറങ്ങാനോ ഒന്നും കഴിയാതെ അവൾ വിഷമിച്ചു. പെട്ടെന്ന് അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു മുന്തിരിവള്ളി ശിഖരങ്ങളോടുകൂടി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ആ ശിഖരങ്ങളിൽ ചിലതു് തഴച്ചു വളർന്ന് ഫലഭാരംകൊണ്ടു വഴങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. മററു ചിലതു ഒടിഞ്ഞ് ഉണങ്ങാൻതുടങ്ങിയിരുന്നു. വേറെ

ചിലതാകട്ടെ മുഴുവനായിട്ടു ഉണങ്ങിയും കാണപ്പെട്ടു. കാര്യമൊന്നും മനസ്സിലാകാതെ ഒരുനിമിഷം അവൾ വിഷണ്ണയായി കിടന്നു. പെട്ടെന്ന് ഒരു വെളിപാടാ ലെന്നപോലെ അതിലന്തർഭവിച്ചിരുന്ന അർത്ഥം അ വൾക്കു വ്യക്തമായി. തൻെറ ജീവിതത്തിൻെറ ഉദ്ദേ ശ്യവും ക്രിസ്തുവിൻെറ മൗതികശരീരത്തിലെ തൻെറ സ്ഥാനവും സ്ഥിതിയും അവൾക്കു മനസ്സിലായി. എഴു ന്നേററു മുട്ടിന്മേൽനിന്നുകൊണ്ടു് കണ്ണുനീരോടു് തന്നെ രക്ഷിച്ച ജോവാക്കിമിന്ന് അവൾ നന്ദി പ്രകടിപ്പിച്ചു.

ജോവാക്കിമിനോടു സീമാതീതമായ ഭക്ത്യാദരവു കൾ ഉള്ളവർ ധാരാളമുണ്ടു്. അവരിലൊരാളാണു് പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരി കോറ. അവളുടെ കുട്ടിയെയാ ണു് മഴ നനയ്ക്കാതെ അത്ഭുതം പ്രവർത്തിച്ചു് അദ്ദേഹം രക്ഷിച്ചതു്. അവൾ കൂടെക്കൂടെ ഗത്സെമ്മനിയിൽ വന്നദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിക്കാറും അദ്ദേഹം കൂടെക്കൂടെ അവൾക്കു എഴുതാറുമുണ്ടായിരുന്നു. ജോവാക്കിം വിശു ദ്ധനായി ഇപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിലാണെന്നുള്ളതിൽ അ വൾക്കു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. തൻെറ മദ്ധ്യസ്ഥ തയേയും സഹായത്തേയും അവൾ ആവശ്യപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. സ്കൂളിൽ പോകുന്ന തൻെറ കുട്ടികളെ നോ ക്കേണ്ടജോലി ആദ്യമായി അദ്ദേഹത്തെ ഏല്പിച്ചുകൊ ടുത്തു. ആപത്തൊന്നും നേരിടാതെ, മഴനനയ്ക്കാതെ ജൊവാക്കിം അവരെ കാത്തു സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം. പ്രി യപ്പെട്ട സഹോദരിയുടെ നിർദ്ദേശമല്ലെ, ചെയ്യാതിരി ക്കാമോ. അക്ഷരംപ്രതി അദ്ദേഹം അതു ചെയ്തുകൊ ടുത്തു. ഓഹിയോതടങ്ങൾ ജലപ്രളയത്തിലായ അവ സരങ്ങളുണ്ടു്, ശക്തിയായ മഴ തുടർച്ചയായി പെയ്ത സന്ദർഭങ്ങളുണ്ടു്. എന്നാൽ അവളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ

ഒരിക്കൽപോലും മഴ നനഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് അവർ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

അതിലതിശയമൊന്നുമില്ല. സ്നേഹത്തിനു സ്നേഹവും സഹനത്തിനു സഹനവും ക്രൂശിക്കലിനു ക്രൂശിക്കലും കൊണ്ട് ദൈവത്തെ 'കാണിച്ചുകൊടുത്ത' അവിടുന്നു കേൾക്കാതിരിക്കുമോ? തനിക്കുവേണ്ടി ലോകത്തിനായി മരിച്ച് ജീവിക്കുകയും തന്റെ വരപ്രസാദത്തോടു സഹകരിച്ച് ആത്മാന്തയത്നംചെയ്ത് ആ 'പ്രതികാരാഗ്നിയെ' സുകൃതാസക്തിയാക്കി പകർത്തുകയും ചെയ്തവനെ ദൈവത്തിനു എത്രയോ പ്രിയമായിരിക്കും!

ജോവാക്കിം ജീവിച്ചിരുന്ന ആ കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെയാണ് റോബർട്ട് ലൂയി സ്റ്റീവൻസണിന്റെ ഗ്രന്ഥംമുഖേന ലോകം മറെറാരു വിശുദ്ധനെക്കുറിച്ചു അറിഞ്ഞു അത്ഭുതപ്പെട്ടതു. അതായത് മൊളോക്കോയിലെ ഡാമിയനെക്കുറിച്ച്. പുറംതള്ളപ്പെട്ട കുഷ്ഠരോഗികളുടെ ഇടയിൽ കൂദാശകളേയും ദിവ്യബലിയേയും പരികർമ്മം ചെയ്തുകൊണ്ട് അവരുടെ ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി ആത്മാർപ്പണം ചെയ്ത ആ വീര സുകൃതിയെപ്പററി സ്റ്റീവൻസൺ ലോകത്തെ അറിയിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ ആ പുരോഹിതന്റെ മുമ്പിൽ ലോകം തലനമിക്കുകതന്നെചെയ്തു.

ജോവാക്കിം അതിൽ ഒരുപടികൂടി മുമ്പോട്ടുപോയിയെന്നാണ് എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു്. അതിനു കാരണം പറയാം.

മനുഷ്യസമ്പർക്കത്തിൽനിന്നു വളരെ അകലെയായി പസഫിക് സമുദ്രത്തിൽ ഉള്ള ഒരു ദ്വീപാണ്, ഹതഭാഗ്യരായ കുഷ്ഠരോഗികളെ തള്ളിവിടുന്ന ആ സ്ഥലം. സമുദായം പുറംതള്ളിയ മനുഷ്യജീവികളെ പരിചരി

ക്കാനാണ് ഡാമിയൻ അവിടെ പോയതു്. അവരു ടെ ഇടയിൽ ജീവിച്ച് ഒടുവിൽ കുഷ്ഠരോഗത്തിനു ഇര യായി ഡാമിയൻ അവിടെ കിടന്നു മരിച്ചു. അങ്ങ നെ മൊളോക്കോയിക്ക് ഒരു വിശുദ്ധനെ കിട്ടി. ഈ വീരപുരുഷൻെറ ഓർമ്മയെ മനുഷ്യർ മറക്കാൻ തുടങ്ങി യപ്പോളാണ്, ആ വൈദികൻെറ ധൈര്യത്തേയും നി സ്വാൎത്ഥതയേയും, ജീവകാരുണ്യത്തേയും ദൈവസ്നേഹ ത്തേയും പരാമർശിച്ചു സ്റ്റീവൻസൺ പുസ്തകമെഴുതി യതു്. അങ്ങനെയാണ് ആ 'മനുഷ്യസ്നേഹി'യെ ലോ കം അറിഞ്ഞതും പുറംതള്ളപ്പെട്ട മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി ആത്മാർപ്പണം ചെയ്ത ആ വീരപുരുഷൻെറ മുമ്പിൽ ലോകം മുട്ടുനമിച്ചതും.

ഇനി ജോവാക്കിമിനെ സംബന്ധിച്ചു പറയാം. ഡാമിയൻ കുഷ്ഠരോഗികൾക്കുവേണ്ടി ജീവാർപ്പണം ചെയ്തു. അവരുടെകൂടെ ജീവിച്ചുകൊണ്ടു അവർക്കുവേ ണ്ടി വേലചെയ്തു. എന്നാൽ കുഷ്ഠരോഗികളുടെ അതീ വ കൃതജ്ഞത അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയത്തെ സദാ ആ നന്ദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നുള്ളതു മറക്കരുതു്. എ ന്നാൽ പാപക്കുഷ്ഠം പിടിച്ച മാനവരാശിക്കുവേണ്ടി ലോകത്തിനു മൃതനായി അജ്ഞാതസ്ഥലത്തു് തപശ്ചര്യ കളോടുകൂടി ജീവിച്ചിരുന്ന ജോവാക്കിമിനോട് നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ ആരുമില്ലായിരുന്നു.

മൊളോക്കോയിലേക്കു പോയതുകൊണ്ട് ഡാമി യൻ വളരെയെല്ലാം പരിത്യജിച്ചു. ജോവാക്കിം അ തിൽ കൂടുതൽ ചെയ്തു. കുഷ്ഠരോഗികളെ സുഖപ്പെടു ത്തുന്നതിലും അറിവില്ലാത്ത കുഷ്ഠരോഗികളെ പഠിപ്പി ക്കുന്നതിലും അവരിലുള്ള ദരിദ്രരെ തീററുന്നതിലും, വേ ദന സഹിക്കുന്നവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിലും ഡാമി

യൻ ആശ്വാസവും ആനന്ദവും കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. കുഷ്ഠരോഗികൾ ഓരോരുത്തരും ഹൃദയം കുളുർക്കെ അദ്ദേഹത്തെ "ദൈവം അങ്ങയെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ," "ദൈവം അവിടുത്തെ പ്രതിസമ്മാനിക്കട്ടെ, സ്നേഹിക്കട്ടെ," "ഞാൻ നന്ദിപറയുന്നു" എന്നനുഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. നമ്മുടെ കഥാനായകൻെറ സ്ഥിതിയൊ? അദ്ദേഹം സുഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ആദ്ധ്യാത്മികകുഷ്ഠരോഗികളിൽ ആരെങ്കിലും "ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ"യെന്നോ "എൻെറ കൃതജ്ഞതയെ സദയം സ്വീകരിച്ചാലും" എന്നോ അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? കൃതജ്ഞതാസ്നേഹങ്ങളോടെ കണ്ണുകൾ അദ്ദേഹത്തെ നോക്കുകയോ, വാത്സല്യവചസ്സുകളോടെ അധരങ്ങൾ തന്നോട് സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. ജോലി ചെയ്തു തഴമ്പുപിടിച്ച പരുപരുത്ത ആ കൈത്തലങ്ങളെ അഭിനന്ദനസൂചകമായി ആരും പിടിച്ചുകുലുക്കിയിട്ടില്ല.

മൊളോക്കൊ സമുദ്രത്താൽ ചുററപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാലും ഗത് സെമ്മനിയിലെപ്പോലുള്ള നിശബ്ദത അതിലില്ല. ഗത് സെമ്മനിയിൽ ജോവാക്കിം 23 കൊല്ലം ഒരു അടിമയെപ്പോലെ ജീവിച്ചു, ഒരു നന്ദിവാക്കു പോലും താൻ സുഖപ്പെടുത്തിയ ആദ്ധ്യാത്മികകുഷ്ഠരോഗികളിൽനിന്നു ശ്രവിക്കാതെ. അവരുടെ ആത്മാക്കൾ രോഗവിമുക്തരായി ആരോഗ്യം കൈക്കൊണ്ടു. എന്നാൽ അത്ഭുതകരമായി തങ്ങളെ സുഖപ്പെടുത്തിയ ആ വൈദ്യനെ അവർ അറിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ടു ആ സാധുസഹോദരനോടു അവർ നന്ദി പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. യാതോരു മാനുഷീകാശ്വാസവും ഇല്ലാതെ വിശ്വാസത്തിൽമാത്രം അടിയുറച്ചാണ് 23 കൊല്ലം അടിമയെപ്പോലെ അവിടെ ജീവിതം നയിച്ചത്. ഡാമിയൻ ചെയ്തതുപോലെ ഉൽകൃഷ്ടമല്ലേ അത്!

യുദ്ധകാര്യവകുപ്പിലെ ഒരു വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്ന 'ഡട്ടൺ' സഭയുമായി പുനരൈക്യപ്പെട്ട് ഗത്സെമ്മനിയിൽ ചേർന്നു. ഡാമിയനെപററി കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഗെത്സേമ്മനിവിട്ട മൊളോക്കോയിലേക്ക തിരിച്ചു. മൂന്നുകൊല്ലങ്ങൾക്കശേഷം ഡാമിയൻ മരിക്കാറായപ്പോൾ, ആ പാവപ്പെട്ട കുഷ്ഠരോഗികളെ അനാഥരായി വിട്ടുപേക്ഷിച്ചു പോവുകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം ഡട്ടനെക്കൊണ്ടു സത്യം ചെയ്യിച്ചു. ആ പ്രതിജ്ഞ പാലിച്ചുകൊണ്ട് 41 കൊല്ലം അദ്ദേഹം മൊളോക്കോയിൽ കുഷ്ഠരോഗികളുടെ ഇടയിൽ താമസിച്ചു! എങ്ങനെയാണ് ഇത്രയും കൊല്ലം അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതെന്ന് ആരോ ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പുഞ്ചിരിതൂകിക്കൊണ്ട് നൽകിയ മറുപടി "ഞാൻ അവരെ അതിരററു സ്നേഹിക്കുന്നു"വെന്നായിരുന്നു. വീരോചിതമായ ഒരു സ്നേഹമാണത്. പൗരുഷത്തിന്റെ പരമപ്രകടനം! ആളുകൾ അത്ഭുതത്തോടും ആഹ്ലാദത്തോടുംകൂടിയാണ് അദ്ദേഹത്തെ സ്മരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ജോവാക്കിം ഡട്ടനെക്കാൾ ഒരുപടികൂടി മുമ്പിലാണെന്നു പറയുവാൻ ഞാൻ മടിക്കുന്നില്ല.

ഡട്ടൻ ഗത്സെമ്മനി വിട്ടുപോയി. ജോവാക്കിം അവിടെ താമസിച്ചു. ഡട്ടനു മൂന്നുകൊല്ലം ഡാമിയനുമായി സംസാരിച്ചുല്ലസിക്കുവാൻ ലഭിച്ചു. ജോവാക്കിമിനു എന്നും മിണ്ടടക്കവും! ഡട്ടനു കുഷ്ഠരോഗികളുമായിട്ടാണെങ്കിലും എപ്പോഴും മനുഷ്യസമ്പർക്കമുണ്ടായിരുന്നു. കുഷ്ഠരോഗികളാണെങ്കിലും അവരുടെ ഹൃദയവും സംസാരവും സ്നേഹപ്രകടനവുമെല്ലാം മാനുഷികമാണല്ലോ. അതൊരു വലിയ ആശ്വാസമാണ്. ജോവാക്കിം ആദ്ധ്യാത്മികവ്യക്തികളുടെ കൂട്ടത്തിലാണ് ജീവിച്ചത്.

ഡാമിയനും ഡട്ടനും മഹത്തായ സാഹോദര്യ ബോധവും വിശ്വാസവും ഉള്ളവരായിരുന്നു. അതിലാക്കും സംശയമില്ല. എന്നാൽ ജോവാക്കിമിന്റെ വിശ്വാസവും സാഹോദര്യചിന്തയും അതിലുപരിയായിരുന്നു. മൊളോക്കോയിൽ ജീവിക്കുകയും അവിടെ കിടന്നു മരിക്കുകയും ചെയ്യുക വലിയ ധീരന്മാർക്കു മാത്രം കഴിയുന്ന കാര്യമാണ്. അതിനെ ചോദ്യംചെയ്യുവാൻ ആരും മുതിരുകയില്ല. എന്നാൽ ഗത്സെമ്മനിയിൽ ജീവിച്ചു മരിച്ചവന്റെ ധീരത അതിനേയും അതിലംഘിക്കുന്നു.

ഡാമിയനേയും ഡട്ടനേയും തരംതാഴ്ത്തി കാണിക്കാനല്ല ഈ കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ പറഞ്ഞത്. ജോവാക്കിമിന്റെ ഉന്നതനിലയെ മനസ്സിലാക്കി നിങ്ങൾ അവനെ സ്നേഹിക്കാനും ബഹുമാനിക്കാനുമായിട്ടാണ്. അവന്റെ ബലി മററാരുടേതിനെക്കാൾ വലുതും കുരിശുകൾ കൂടുതൽ ഭാരമുള്ളതും ജീവിതം കൂടുതൽ വീരോചിതവുമായിരുന്നു. അവൻ ദൈവത്തെപ്പോലും കാണിച്ചുകൊടുത്തില്ലേ!

ജോവാക്കിം ആരേയും 'കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്ന' പ്രകൃതിക്കാരനായിരുന്നു. അവസാനം അവൻ ദൈവത്തെപ്പോലും 'കാണിച്ചുകൊടുത്തു'! അമേരിക്കക്കാരെ ഉന്നത ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിനു കൊള്ളാവുന്നവരല്ലെന്നുള്ള ആരോപണം എത്രയോ അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്. സുകൃതശൃംഗത്തിന്റെ മുകൾപ്പരപ്പിലൂടെ വിഹരിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള സ്നേഹചൈതന്യം അവരുടെ ഹൃദയാഗാധങ്ങളിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. "ഇവന്റെ നോക്കും വാക്കും പോക്കും സന്യാസിക്കാൻ പററിയതല്ലേ"ന്ന്

പരിഹസിച്ചവരെ അവസാനം ജോവാക്കിം കാണിച്ചു കൊടുത്തില്ലേ, കന്നാലിച്ചെറുക്കനെ ട്രാപ്പിസ്ററു സന്യാസിയാകാമെന്നും അഗ്നിപർവ്വതത്തിനു സുകൃതനികേതനമാകാമെന്നും പ്രതികാരാഗ്നിയെ സുകൃതമാക്കിപ്പകർത്താമെന്നും.

ഇനി ബാക്കികാര്യങ്ങൾ ജോവാക്കിംതന്നെ പറയട്ടെ— ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം മിണ്ടാതിരിക്കുകയായിരുന്നല്ലോ.

XIV

ഉപസംഹാരം

ഒരു മുന്നറിയിപ്പു് നൽകിക്കൊണ്ടാണു് ഞാൻ ഈ പുസ്തകം ആരംഭിച്ചതു്. അതുകൊണ്ടാണു് ഉപസംഹാരമായിട്ടും ചിലതു പറയേണ്ടതായി വന്നുകൂടിയതു്. "കളിപ്പു പററാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം" അതായിരുന്നു സൂചന. അതുകൊണ്ടു് പുസ്തകം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതോടെ എനിക്കും 'കളിപ്പു പററാതെ' സൂക്ഷിക്കണമല്ലൊ. എന്നെ നോക്കാൻ ജോവാക്കിം ഉണ്ടു്.

പാപച്ചേററിൽനിന്നു സുകൃതശൃംഗത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്ന ഒരുവനെപ്പററിയായിരുന്നല്ലൊ ഞാൻ സുദീർഘമായി പ്രസ്താവിച്ചതു്. നോക്കിയാൽ തല കറങ്ങുന്ന ആ അഗാധത്തിൽനിന്നു്, ക്ഷോഭിച്ചു ചീറുന്ന ആ സ്വഭാവത്തിൽനിന്നു്, അനേക ഹൃദയങ്ങളെ തകർത്ത ആ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു് 'ഹൃദയമുത്തു'കളെടുത്തു് ഞാൻ നിങ്ങളെ കാണിച്ചു! "വെറും അതിശയോക്തി". വല്ലവരും പറയുവാൻ തുനിഞ്ഞേക്കാം. "ജോണിയും ജോ

വാക്കിമും തമ്മിൽ ഉത്തരദക്ഷിണധ്രുവങ്ങൾപോലെയു ള്ള അകലമുണ്ട്. ഒരേ വ്യക്തിയിൽ അവ രണ്ടുംകൂ ടി സമ്മേളിക്കുക അസാദ്ധ്യം. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചെ ന്നു കാണിക്കുന്നെങ്കിൽ തീർച്ചയായും മാനുഷികമായ ഒരു ചിത്രമല്ല അത്." അങ്ങനെ പറഞ്ഞേക്കുമെന്ന് ഞാനും വിചാരിച്ചു. അതുകൊണ്ടാണ് ബാക്കി കാ ര്യങ്ങൾ ജോവാക്കിം തന്നെ പറയട്ടെയെന്ന് വെച്ചത്.

എഴുത്തുകൾ നിങ്ങൾതന്നെ വായിച്ചുകൊള്ളുക. സ്വസഹോദരിയായ മേരി കാതറയിന് 1908 ജനുവ രി 31-ാംതിയതി അയച്ചതാണ് ഈ കത്ത്.

"എന്റെ പ്രിയ കുഞ്ഞുസഹോദരി,

ഈ മാസം 8-ാം തീയതി നീ അയച്ച കത്തു കിട്ടി. നീ സംതൃപ്തയും ആനന്ദഭരിതയുമാണെന്നു കാണുന്ന തിൽ ഞാൻ ദൈവത്തിനു നന്ദിപറയുന്നു. ദൈവതിരു വിഷ്ടത്തോടു യോജിച്ചു ജീവിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും ഈ ഭൂമി ഒരു പറുദീസാ തന്നെയാണ്. ഈ സ്വർഗ്ഗ തത്തെ സമ്പാദിക്കാനുള്ള തീവ്രമായ ആഗ്രഹം നിന്നി ലുണ്ടാകട്ടെ. അപ്പോൾ ഇതഃപര്യന്തം അറിഞ്ഞിട്ടി ല്ലാത്ത സന്തോഷം നീ അനുഭവിക്കും.

ഈ ലോകത്തിൽ എല്ലാവർക്കും ക്ലേശങ്ങൾ സഹി ക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നാം സ്നേഹിക്കുന്ന ഒ രാൾക്കുവേണ്ടി സഹിക്കുന്നത് എത്രയോ ആനന്ദപ്രദ മാണ്! ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ഈ മാധുര്യം ഒരിക്കൽ നിനക്കു ആസ്വദിക്കാൻ സാധിക്കുന്നെങ്കിൽ, പിന്നീട് അതുകൂടാതെ നിനക്കു ഒരിക്കലും തൃപ്തിവരികയില്ല. അതുമാത്രമേയുള്ളൂ നമുക്കു ലഭിക്കാവുന്ന ഏകാനന്ദം."

"മററുള്ളവർ സന്തോഷഭരിതരും ഉല്ലാസചിത്ത രുമായി കാണപ്പെട്ടെന്നുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അ

വരുടെ ഹൃദയത്തെ കാണുവാൻ നിനക്കു കഴിയുന്നുവെങ്കിൽ മററുപ്രകാരത്തിൽ നീ അവരെപ്പററി വിധിക്കും. അതുകൊണ്ടു് മററുള്ളവർ നിന്നോടു എങ്ങനെ വർത്തിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കേണ്ടാ. എല്ലാവരോടും സ്നേഹപൂർവ്വം വർത്തിക്കുക. ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കാനും സേവിക്കാനുമായി അവരെ നേടാൻ നോക്കണം. ക്ലേശങ്ങൾ അലട്ടുമ്പോൾ തങ്ങൾ സ്നേഹിക്കേണ്ട ദൈവത്തിനുവേണ്ടി എങ്ങനെയാണു് സഹിക്കേണ്ടതെന്നറിയാതെ അവർ സഹതാപാർഹരും നിർഭാഗ്യവാന്മാരും ആയിഭവിക്കുന്നു."

"അങ്ങനെ നിൻെറ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഒരു മാലാഖായുടേതുപോലെ, അല്ല ഈശോമിശിഹായുടേതുപോലെ ആയിത്തീരട്ടെ."

ഈ എഴുത്തു അയച്ച തീയതി നിങ്ങൾ നോക്കിയോ? അവൻെറ മരണത്തിനു മൂന്നുമാസംമുമ്പാണതു്. അതിൻെറ അവസാനഖണ്ഡിക ഇതാണ്.

"പ്രഭാതംമുതൽ അന്ധകാരംവരെയുള്ള ഓരോ മണിക്കൂറിലും രാത്രിയിലെ ഓരോ നിശബ്ദയാമത്തിലും ഹൃദയംഗമമായ പ്രാർത്ഥനകളോടെ എൻെറ സഹോദരീസഹോദരന്മാർക്കും അവരുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി അനുഗ്രഹീതയായ ദൈവമാതാവിൻെറ മാദ്ധ്യസ്ഥതയിലൂടെ മാധുര്യവാനായ ഈശോയോടു ഞാൻ കേണിരക്കുന്നുണ്ടു്. നിങ്ങളെല്ലാവരും അവിടുത്തെ വലിയ നിക്ഷേപങ്ങളാണു്. നിങ്ങളെ ഓരോരുത്തരേയും അനാദിമുതലെ അവിടുന്നു സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. ഒടുവിൽ അവിടുത്തെ പരിശുദ്ധ നാമത്തെ സ്തുതിക്കുന്നതിനും, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അവിടുത്തെ നിത്യമായി ആനന്ദിക്കുന്നതിനും നിങ്ങൾക്കു ഇടയാകട്ടെ. കൂടെക്കൂടെ നിങ്ങൾ ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കണം. മരണസമയത്തു് അതു

നിങ്ങളുടെ ഏററവും വലിയ ആശ്വാസമായിരിക്കും. ശരീരത്തിനു ഭക്ഷണമെന്നതിനെക്കാൾ അനേകമടങ്ങ് ആത്മാവിന് അതാവശ്യമാണ്.

പ്രിയപ്പെട്ട ജോസിക്കും സിമ്മിനും വീട്ടിലുള്ള മ‌റെറല്ലാവർക്കും എൽലാവർക്കും കുഞ്ഞുബേബിയ്ക്കും ജോണിക്കും എൻെറ ചുംബനങ്ങൾ. നിൻെറ എല്ലാ നല്ല നിയോഗങ്ങൾക്കും നിനക്കുംവേണ്ടി അപേക്ഷകൾ നേർന്നുകൊണ്ട്.

നിങ്ങൾ ഓരോരുത്തരോട് പ്രത്യേകിച്ചും മൊത്തത്തിലും സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഒരു ഹൃദയത്തോടെ,

സ്നേഹപുരസ്സരം
ബ്ര. ജോവാക്കിം."

പ്രത്യേക കുറിപ്പ്:—

"ഓരോ ദിവസം കഴിയുന്തോറും ഞാൻ കൂടുതൽ ആനന്ദചിത്തനായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. എനിക്കു തോന്നുന്നു എൻെറ ലോകജീവിതം വേഗം. അവസാനിക്കുവാൻപോകയാണെന്ന്."

മേരി കാതറയിൻ അവളുടെ ഭർത്താവിൻെറ മരണശേഷം ഒരു കന്യാസ്ത്രീയായിത്തീരണമെന്നു ഗൗരവമായി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു മറുപടിക്കത്തിൽ സന്യാസജീവിതത്തെപ്പററി തനിക്കുള്ള ആശയങ്ങളെ ജോവാക്കിം അവളെ ധരിപ്പിക്കുന്നു.

"എൻെറ പ്രിയപ്പെട്ട കുഞ്ഞുസഹോദരി,

നിന്നെപ്പററി എപ്പോഴും ഞാൻ ഹൃദയത്തിൽ വിചാരിക്കുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും എൻെറ പ്രാർത്ഥനകളിലും ദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണത്തിലും, നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കാൻ ദിവ്യനാഥനോടു ഞാൻ ശുപാർശചെയ്യുന്നുണ്ട്.

എന്നാത്മാവിനി സൂചിപ്പിച്ച ആ അസാധാരണ അനുഗ്രഹത്തെപ്പറവി ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽപോലും വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. നിനക്കു ആഗ്രഹിക്കാവുന്നതിൽ ഏററവും വലിയ അനുഗ്രഹവും ബഹുമതിയും ഉന്നതിയും ആയിരിക്കും അതു്. ക്രിസ്തുവിൻെറ മണവാട്ടിയായിത്തീരുക, സ്വർഗ്ഗത്തിൻെറ രാജ്ഞിയാവുക, ദൈവമാതാവാകുക എന്നിതുകൾ വാക്കുകൾകൊണ്ടു പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ വഹിയാത്ത ഉന്നതനിലകളാണു്. ദാരിദ്ര്യത്തേയും കന്യാവ്രതത്തേയും അനുസരണത്തേയും വരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ക്രിസ്തുവിൻെറ മണവാട്ടിയായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു് സ്വർഗ്ഗത്തിൻെറ രാജ്ഞിയാവുക! പ്രാർത്ഥനകളും സൽപ്രവൃത്തികളുംകൊണ്ടു് മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ ദൈവം ജനിക്കുന്നതിനു കാരണമാക്കുന്നതിനാൽ ദൈവമാതാവായിത്തീരുക! . . . . ദൈവം നിന്നെ വിളിക്കുന്ന ആ ഉന്നതപദവിയെ നീ അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ, അതേപ്പററി ഞാൻ നിനക്കു ഉപദേശം നല്കേണ്ടിവരികയില്ലായിരുന്നു!"

"അനുഭവംകൊണ്ടുമാത്രമേ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയൂ സന്യാസജീവിതം നൽകുന്ന വലിയ ഹൃദയസമാധാനം. അതുമാത്രമോ, ഒരു നല്ല മരണത്തിനുള്ള ഏററവും വലിയ ഉറപ്പുമാണതു്. ഞാൻ ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന 70 സന്യാസികളിൽ ഇനി മൂന്നുപേർ മാത്രമെ ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ളു. അവരിൽ പലരും മരിക്കുന്നതു് അടുത്തുനിന്നു ഞാൻ നോക്കിക്കണ്ടു. എത്ര സൗഭാഗ്യകരമായിരുന്നു അവരുടെ മരണം! എല്ലാവരും വയസ്സായിട്ടാണു് മരിച്ചതു്."

"ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ആ മൂന്നുപേരിൽ ഇളയ ആളിനു ഇപ്പോൾ 70 തോളം വയസ്സുണ്ടു്. കണ്ണിനു കാഴ്ച ഒട്ടുംതന്നെ ഇല്ല. (ഈ എഴുത്തു ഇരുട്ടത്തു ഇരുന്നാണു്

ഏഴുതുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ഞാനും കുരുടനാണെന്നു നീ വിചാരിച്ചേക്കും) എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം എത്ര ആനന്ദഭരിതനാണെന്നോ. ആശ്രമത്തിൻെറ എല്ലാഭാഗങ്ങളും നല്ല നിശ്ചയമാണു്. ഇഷ്ടമുള്ളിടത്തൊക്കെ പോകയും ചെയ്യും. അതിനുംപുറമെ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കാൻ ഈ വലിയ സന്ന്യാസസംഘത്തിൽ എപ്പോഴും ആളുകളുണ്ടായിരിക്കും. മക്കൾ അമ്മമാരെ അന്വേഷിക്കുന്നതുപോലെയാണു് ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ പരിചരിക്കുന്നതു്. കാരണം, സാഹോദര്യവും സഹോദരസ്നേഹവുമാണു് ഞങ്ങളുടെ ഏററവും പ്രിയപ്പെട്ട സുകൃതങ്ങൾ. അദ്ദേഹം ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ കാഴ്ചയ്ക്കു യാതൊരു കുറവുമില്ലായിരുന്നു. പിന്നീടാണു് കാഴ്ച നഷ്ടപ്പെട്ടതു്. അദ്ദേഹം ഒരു വൈദികനാണു്. ദിവ്യബലി ഒരുദിവസവും മുടക്കാതെ അർപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ഞാൻ പലപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിൻെറ കുർബ്ബാനയ്ക്കു സഹായിക്കുന്നുണ്ടു് . . . . ഇത്രയുമൊക്കെ അദ്ദേഹത്തെപ്പററി ഞാനെഴുതിയതു് സന്ന്യാസജീവിതവും പുറത്തുള്ള ജീവിതവുംതമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം നീ മനസ്സിലാക്കാനാണു്. പുറത്തു എല്ലാവരും ക്ലേശത്തിലും ദുരിതത്തിലുംനിന്നു രക്ഷപെടാനും സുഖം ലഭിക്കാനുമായി തത്രപ്പെടുന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെ സഹോദരസ്നേഹമാണു് സന്ന്യാസികളുടെ പ്രധാന സുകൃതം. മററുള്ളവരെ വിഷമതകളിൽ സഹായിക്കുക അവർക്കു ആനന്ദമാണു്. എന്നാൽ എത്രയോ വിഭിന്ന രീതിയിലാണു് ലോകത്തിലെ സ്ഥിതി? കൂടാതെ പാപത്തിലേക്കുള്ള വിവിധപ്രലോഭനങ്ങളാലും അപകടങ്ങളാലും ലോകത്തിലെ ജീവിതം ദുർവഹമായിത്തീരുന്നു.”

മററൊരു കത്ത്

"എൻെറ വത്സലസഹോദരി,

ദിവ്യനാഥൻ അവിടുത്തെ സ്നേഹഹൃദയത്തിലേക്കു നിന്നെ ക്ഷണിക്കുന്നു. ആ ഹൃദയത്തിലുള്ള ദിവ്യമുറിവിൽ അഭയംതേടി നിത്യാനന്ദം പ്രാപിക്കുക. ഇവിടുത്തെ ജീവിതം കടന്നുപോകുന്ന ഒരു സ്വപ്നമാണ്. നിത്യത്വമാണ് സൗഭാഗ്യത്തിൻേറയോ ദൌർഭാഗ്യത്തിൻേറയോ യഥാൎത്ഥ നികേതനം. ഇപ്പോൾ ശ്രമിക്കുന്നെങ്കിൽ സ്വൎഗ്ഗം നമുക്കു സംപ്രാപ്യമാണ്.

ദൈവത്തെ പൂൎണ്ണഹൃദയത്തോടെ സ്നേഹിക്കുവാൻ അഭ്യസിക്കുക. സ്വൎഗ്ഗത്തേയും ഭൂമിയേയും അതിലുള്ള സകലത്തേയും നിന്നോടുള്ള സ്നേഹത്തെപ്രതിയാണ് അവിടുന്നു സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. തൻെറ രക്തത്തിൻെറ അവസാനത്തുള്ളിക്കൂടെയും ചിന്തിയശേഷം തൻെറ പ്രാണനെപ്പോലും നൽകികൊണ്ടു് നിന്നോടുള്ള സ്നേഹത്തെ അവിടുന്നു കാണിച്ചു. ഇപ്പോൾ അവിടുന്നു നിന്നെ വിളിക്കുന്നു തൻെറ ആത്മവല്ലഭയായിരിക്കുവാൻ. മടിക്കേണ്ട, സ്വീകരിച്ചുകൊൾക. അവിടുത്തെ ഉപരിമഹത്വത്തിനും നിൻെറതന്നേയും നിത്യഭാഗ്യത്തിനും ഉന്നതിയ്ക്കും ആയി ആ ക്ഷണത്തെ സ്വീകരിച്ചുകൊൾക.

ആഗ്രഹമുള്ളതെല്ലാം എഴുതാമെന്നുവെച്ചാൽ ഈ എഴുത്തിനെ പൂൎത്തിയാക്കാൻ ഒരിക്കലും എനിക്കു സാധിക്കുകയില്ല. ബാക്കി കാൎയ്യങ്ങൾ സ്നേഹനാഥനായ ഈശോയെ ഞാൻ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ ദിവ്യപ്രേമം നിൻെറ ഹൃദയത്തെ തുളച്ചുകയറുമെന്നു ശരണപ്പെട്ടുകൊണ്ടു്.

ബ്ര. ജോവാക്കിം"

എല്ലാ എഴുത്തിലേയും രീതി ഇതുതന്നെയാണ്. ക്രിസ്തുനാഥന്റെ സ്നേഹത്തേയും ആ സ്നേഹപ്രകടനമായ കുരിശുമരണത്തേയും പററി പറയുമ്പോഴേക്കും അവൻ വികാരതരളിതനാകും. രണ്ടു സഹോദരികൾക്കുംകൂടി ഒരുമിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതിയ എഴുത്താണിതു.

"എന്റെ വത്സലസഹോദരികളെ,

സ്നേഹപുരസ്സരം അയച്ച എഴുത്തു കിട്ടി. ദൈവം തന്റെ പ്രത്യേകാനുഗ്രഹങ്ങളെ ധാരാളമായി നിങ്ങളിൽ വർഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നറിയുന്നതിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു. മറുപടി അയയ്ക്കുന്നതിനു പലപ്പോഴും ആഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും ഇപ്പോൾമാത്രമെ അതിനു സൗകര്യപ്പെട്ടൊള്ളു.

നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും, നിങ്ങളോടു ബന്ധപ്പെട്ട മറെറല്ലാവരും എനിക്കു ഏററവും പ്രിയപ്പെട്ടവരാണ്. എന്നാൽ എന്റെ സ്നേഹം എന്താണ്? അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും സൃഷ്ടികളുടെ സ്നേഹത്തിന്, നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടി രക്തത്തിന്റെ അവസാനതുള്ളിപോലും ചിന്തിയ ദിവ്യരക്ഷകന്റെ അനന്തസ്നേഹസാഗരത്തിന്റെ മുമ്പിൽ, എന്തുവിലയാണുള്ളതു്?"

ക്രിസ്തുനാഥന്റെ പരമസ്നേഹപ്രകടനമായ പീഡാനുഭവത്തിലും കുരിശുമരണത്തിലും ജോവാക്കിം സദാ ലീനചിത്തനാണ്. മറെറന്തെങ്കിലും ചിന്ത വല്ലപ്പോഴുമെങ്കിലും അവന്റെ ബോധത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതു കടന്നുപോകുന്ന 'സമയവും', എന്നന്നേക്കും നിലനില്ക്കുന്ന 'നിത്യതയും' തമ്മിലുള്ള താരതമ്യമാണ്. "സമയം സ്വപ്നംപോലെ കടന്നുപോകുന്നു. നിത്യതമാത്രമാണ് സന്തോഷത്തിന്റേയോ സഹനത്തിന്റേയോ കടന്നുപോകാത്ത യാഥാർത്ഥ്യം."

"ദുഃഖം മാത്രമാണ് സ്വാഭാവിക ജീവിതത്തിൽ കാതലായുള്ള അംശം. എല്ലാക്കല്ലിന്റേയും അടിയിൽ

ഈർപ്പമുള്ളതുപോലെ എല്ലാ ദുഃഖത്തിൻെറയും അടിയിൽ ആനന്ദമുണ്ട്. ദുഃഖം സന്തോഷത്തിൻെറ മുന്നോടിയാണ്. ദുഃഖത്തിൻെറ ഉള്ളറയിലാണ് സന്തോഷത്തിൻെറ മനോഹര മാണിക്യക്കല്ലുകൾ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നത്. ദുഃഖം സമയത്തിൻെറ ഉൽക്കണ്ഠയായിരിക്കുമ്പോൾ, സന്തോഷം നിത്യത്വത്തിൻെറ സുസ്ഥിതിയാണ്."

ഈ എഴുത്ത് 1908 മാച്ച് 3-ാം തിയതി എഴുതിയതാണ്.

"എൻെറ പ്രിയ സഹോദരികളെ, നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഭഗ്നാശയരാകരുത്. നിങ്ങളെ പ്രതീക്ഷിച്ചുനില്ക്കുന്ന സന്തോഷത്തെ കൈവരിപ്പാനായി പരീക്ഷകളോട് ധീരതയോടെ പോരാടുക. നിങ്ങൾക്കു ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയത്തിൽ സ്ഥാനം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. അവിടുന്നു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിങ്ങൾക്കായി സിംഹാസനം തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതിൻെറ മഹത്വത്തേയും സൗന്ദര്യത്തേയും വർണ്ണിക്കുവാൻ മനുഷ്യനു ശക്തിപോരാ.

വാചാമഗോചരമായ സന്തോഷം ഇപ്പോൾ ഞാൻ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

വാത്സല്യപുരസ്സരം, നിങ്ങളുടെ സഹോദരൻ
ബ്ര. ജോവാക്കിം."

മേരി കാതറൈനുള്ള മററൊരെഴുത്തു

"നാം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അന്ത്യത്തിൻെറ ഔന്നത്യവും മഹത്വവും നാം അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ, നമുക്കു എന്തുമാത്രം സമാധാനവും ആനന്ദവും ഉണ്ടായേനെ. മാധുര്യവാനായ ഈശോയോടുള്ള കൃതജ്ഞതാതിരേകത്താൽ സ്നേഹമധു നമ്മുടെ ഹൃദയചഷത്തിൽ നിന്നു കവിഞ്ഞൊഴുകിയേനെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ,

മനസ്സുകൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കാനോ വാക്കുകൊണ്ട് പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനോ കഴിയാനാവാത്ത ആ മഹോന്നതസൗഭാഗ്യത്തിനായി അവിടുന്നു അനേകരിൽനിന്നു നമ്മെ തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു."

ജോവാക്കിം ദീനമുറിയിൽ കിടന്നുകൊണ്ട്
എഴുതിയ ഒരു എഴുത്ത്:—

"എൻെറ ഡോക്ടറും അധികാരികളും പറയുന്നു എനിക്കു രോഗമാണെന്ന്, എന്നാൽ നല്ല ആരോഗ്യമുള്ളതുപോലെയാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. ഏതായാലും അനുഭവം, എനിക്കു ദീനമുറിതന്നെ. ദൈവത്തിൻെറ ഇഷ്ടം നിറവേറട്ടെ! ആ കാര്യത്തെപ്പററി ഞാൻ ഗൗനിക്കുന്നില്ല. നല്ല സുബോധത്തോടെ അവരോടു ഞാൻ കാര്യം തുറന്നുപറഞ്ഞു. ഇനി അവരുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ. ഒരുകാര്യം തീച്ചയാണ്. എനിക്കു വളരെ സന്തോഷം തോന്നുന്നുണ്ട്. ഓരോദിവസം കഴിയുന്തോറും അതു കൂടിക്കൂടിവരുന്നു."

"ഞാൻ മറെറാരു ജൂഡാസ് ആയിത്തീരുന്നുമോ യെന്നാണ് എൻെറ ഇപ്പോഴത്തെ ഭയം. ദൈവത്തിൻെറ കരുണാതിരേകത്തിൽ ഉറച്ച ശരണത്തോടും അമലോത്ഭവമാതാവിൻെറ സംരക്ഷണത്തിലും ഞാൻ ഇനിയും ഇരിക്കുന്നതിന് എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാത്ഥിക്കേണമെ.

നിന്നോടും കോറായോടും മറെറല്ലാ സ്നേഹഭാജനങ്ങളോടും ചെയ്തിട്ടുള്ള തെററുകൾക്കു ഞാൻ മാപ്പിരക്കുന്നു. നിങ്ങൾ എന്നോടു ക്ഷമിക്കുന്നതിൽ ദൈവം നിങ്ങളെ അതിധാരാളമായി സമ്മാനിക്കുമെന്നു ഞാൻ ശരണപ്പെടുന്നു.

നിങ്ങളെ എല്ലാവരേയും ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കട്ടെയെന്നു ആശിച്ചും സ്വഗ്ഗത്തിൽ നാം പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടു

ന്നതിന്ന അവിടുന്ന ഇടയാക്കട്ടെയെന്ന ആശംസിച്ചു നിനക്കും നിൻെറ എല്ലാ സദുദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടി പ്രാത്ഥിച്ചുകൊണ്ടും, നിങ്ങളെല്ലാവരുടേയും നേക്കു സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടുകൂടി.

ഞാൻ, നിങ്ങളുടെ വിശ്വസ്ത സഹോദരൻ
ബ്ര. ജോവാക്കിം."

മേരി കാതറയിനോടു പറയുകയാണ്. "പാവപ്പെട്ട ആത്മാക്കൾക്കുവേണ്ടിയും പാപികളുടെ മാനസാന്തരത്തിനുവേണ്ടിയും പ്രാത്ഥിക്കുന്നതും പാടുള്ളതു പോലെ കുർബ്ബാന ചൊല്ലിക്കുന്നതും വലിയ സാഹോദര്യപ്രവൃത്തിയാണ്." "പാവപ്പെട്ട ആത്മാക്കൾക്കും പാപികൾക്കും വേണ്ടി സൗകര്യമുള്ളപ്പോഴൊക്കെ കുബ്ബാന ചൊല്ലിക്കാൻ മറക്കരുത്." അവൻ ആത്മഗതമായി പറയുന്നു. "ഞാൻ എൻെറ കുടുംബാംഗങ്ങളേയും ബന്ധുജനങ്ങളേയും പ്രാത്ഥനയിൽ മറക്കരുത്. അതുപോലെതന്നെ സ്നേഹിതന്മാക്കു വേണ്ടിയും പ്രാത്ഥിക്കണം. ഈശോയോടു ചേന്നു നിന്നുകൊണ്ടു മറുള്ളവക്കു വേണ്ടി പ്രാത്ഥിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമെ നമുക്കു എന്തെങ്കിലും ഉപകാരം നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങൾക്കു ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ കഴിയൂ."

സഹോദരികൾക്കുള്ള മറെറാരു കത്ത്

"എൻെറ പ്രിയ കുഞ്ഞുസഹോദരികളെ,

യഥാസമയം നിങ്ങളുടെ കത്തെനിക്കുകിട്ടി. നിർദ്ദേശാനുസരണമുള്ള കുബ്ബാനകൾ ഉടനെ തന്നെ ചൊല്ലിപ്പിച്ചു. ഇതുവഴിയായി ദൈവത്തിന്ന നിങ്ങൾ നൽകിയിരിക്കുന്ന മഹത്വം എത്രയോ വണ്ണനാതീതമാണ്.

കൊടുങ്കാററടിച്ചു ഇളകിമറിയുന്ന മഹാസമുദ്രങ്ങളും ഉന്നതങ്ങളായ പവ്വത പംക്തികളും കളകളാരവ

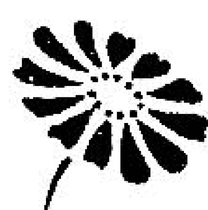
ത്തോടെ കുതിച്ചുപായുന്ന നീച്ചാലുകളും അന്ധകാരമയമായ ഘോരവിപിനങ്ങളും മനോഹരങ്ങളായ മലർക്കാടുകളും സസ്യധാന്യ സമൃദ്ധമായ മൈതാനങ്ങളും പാടുന്ന പക്ഷികളും അലറുന്ന സിംഹങ്ങളുംകൊണ്ടു മോടിപിടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഭൂതലത്തേയും, പറന്നുപായുന്ന മേഘസഞ്ചയങ്ങളും ഞെട്ടക്കിവിറപ്പിക്കുന്ന ഇടിമുഴക്കങ്ങളും കടന്നുപോകുന്ന മിന്നൽപിണറുകളും രാത്രികാലങ്ങളിലെ താരകരത്നമണികളും പകൽസമയത്തെ പ്രകാശക്കതിരൊളി പ്രവാഹവും കൊണ്ടു സമാകൃഷ്ടമായ ആകാശ മണ്ഡലത്തേയും, ജ്യോതിർ ഗോളങ്ങളെപ്പോലും നാണിച്ചു നമിപ്പിക്കുന്ന പ്രകാശ ധാരികളും സൗന്ദര്യ ജീവികളുമായ മാലാഖാമാരുടെ ഗണങ്ങളും ഭൗതീകപ്രതാപത്തെ നിഷ്പ്രഭമാക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗീയ രാജകുമാരന്മാരും ആനന്ദത്തിന്റെ മംഗലഗാനത്തെ നിത്യകാലത്തേക്കായി മുഴക്കിയ സ്വർഗ്ഗരാജ്ഞിയായ മറിയവും വസിക്കുന്ന സൗഭാഗ്യ നികേതനമായ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തേയും എല്ലാംകൂടി ചേർത്താലും ദൈവസ്തുതിക്കായി അർപ്പിക്കുന്ന ദിവ്യപൂജയുടെ ഒപ്പമാകയില്ല! അനാദി മുതൽ ആകാശത്തിലും ഭൂമിയിലുമുള്ള സകല ജീവികളുംകൂടി ഒത്തൊരുമിച്ചു സദാകാലവും ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചാലും ഒരു കർബ്ബാനയ്ക്കു തുല്യമാകയില്ല!."

"22 കൊല്ലം മുമ്പ്, കർബ്ബാനയുടെ തിരുനാൾ ദിനമായ ഇതേദിവസം തന്നെയാണ് ഞാൻ ഈ ആശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതു്. നിനക്കും കോറായ്ക്കുംവേണ്ടി ഇന്നു ഞാൻ നാലുകുർബ്ബാന കാണുകയും ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണവും പ്രാർത്ഥനകളും കാഴ്ചവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വീട്ടിൽ വെച്ചുള്ള നമ്മുടെ അന്നത്തെ ആ യാത്രപറച്ചിൽ കണ്ണുനീരുകൂടാതെ ഓർക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിയുന്നില്ല. ഒരിക്കലും വേർപെടാതെ എന്നും ഒന്നി

ച്ചു ജീവിക്കാൻ കഴിയുന്ന സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വെച്ച് നിങ്ങളെ കാണാൻ ഞാൻ എന്തുമാത്രം ആഗ്രഹിക്കുന്നു.!

ചാർലിയും ലെസ്റ്ററും (ജോവാക്കിമിൻെറ മരുമക്കളാണവർ) വൈദികരായിത്തീരുന്നതിനു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്. പൗരോഹിത്യത്തിൻെറ അത്യുന്നത ബഹുമതിയും സ്ഥാനവും അറിയുന്നെങ്കിൽ തീർച്ചയായും അതിനെ ആശ്ലേഷിക്കുവാൻ അവർ തിടുക്കം കാണിക്കും. പ്രിയപ്പെട്ട സിസിലിയെ (ജോവാക്കിമിൻെറ മരുമകൾ) കുറിച്ച് എനിക്കു പറയുവാനുള്ളത്, ദിവ്യനാഥൻെറ മണവാട്ടിയായി സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ എന്നാളും വിരാജിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം ലഭിക്കാൻവേണ്ടി അവൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട് എന്നുള്ളതാണ്."

ജോവാക്കിം വേണ്ടിടത്തോളം നിങ്ങളോടു സംസാരിച്ചില്ലേ! 22 കൊല്ലം കൊണ്ടു വീട്ടുകാരോടുള്ള താല്പര്യവും ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹവും അവൻെറ ഹൃദയത്തിൽ അനേകമടങ്ങു വർദ്ധിച്ചു. വീട്ടുകാരിൽ നിന്നുള്ള വിരഹത്തെ ഓർക്കുമ്പോൾ കരച്ചിൽ വരും. സ്വർഗ്ഗത്തേക്കു നോക്കുമ്പോൾ ആ കണ്ണീർകണങ്ങളിലൂടെ മനോഹരവും വർണ്ണോജ്ജ്വലവുമായ മഴവില്ലിനെ ദർശിച്ച് അവൻ മന്ദഹസിക്കും. മരുമക്കളേയും സഹോദരീസഹോദരന്മാരേയും പാപികളേയും പരേതരുടെ പാവപ്പെട്ട ആത്മാക്കളേയും കുറിച്ചു അവനുള്ള ഏകഹൃദയാഭിലാഷം അവരെല്ലാം ക്രിസ്തുനാഥനോടു കൂടുതൽ അടുത്തു നില്ക്കണമെന്നാണ്! അതിലാണ് അവൻ "ദൈവത്തെപ്പോലും കാണിച്ചുകൊടുത്തത്."

Cum Permissu Superiorum.

അടുത്ത പുസ്തകം

കാല്പാടുകൾ

ചെറുകഥാസമാഹാരം

പലരുടെയും അഭിപ്രായത്തെ ആദരിച്ചു ക്ലബ്ബിൽനിന്നു കുറെ മാതൃകാ ചെറുകഥകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. അതിൻെറ മുന്നോടിയാണ് "കാല്പാടുകൾ"